

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a shattered glass object, possibly a vase or a decorative piece, lying on a light blue, textured surface. A long, thin, metallic rod with a segmented, jointed design passes through the broken glass. The glass is cracked and fragmented, with sharp edges visible. The background is a soft, out-of-focus light blue.

SHE PLAYED HIS GAME...AND LOST.

STOLEN SECONDS

TETHERED FATES
BOOK TWO

GHEETI NUSRATI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

STOLEN SECONDS

TETHERED FATES
BOOK TWO

GHEETI NUSRATI

CONTENTS

[Yazarın Notu](#)
[Oynatma Listesi](#)

[Önsöz](#)

1. [Luca](#)
2. [Irina](#)
3. [Luca](#)
4. [Irina](#)
5. [Luca](#)
6. [Irina](#)
7. [Irina](#)
8. [Irina](#)
9. [Luca](#)
10. [Irina](#)
11. [Luca](#)
12. [Irina](#)
13. [Luca](#)
14. [Irina](#)
15. [Irina](#)
16. [Luca](#)
17. [Irina](#)
18. [Luca](#)
19. [Irina](#)
20. [Luca](#)
21. [Irina](#)
22. [Luca](#)
23. [Irina](#)
24. [Luca](#)
25. [Irina](#)
26. [Irina](#)
27. [Luca](#)
28. [Irina](#)
29. [Luca](#)
30. [Irina](#)
31. [Luca](#)
32. [Luca](#)
33. [Luca](#)
34. [Irina](#)
35. [Luca](#)

36. [Irina](#)

37. [Irina](#)

[Sonsöz](#)

[Okuduğunuz için
teşekkürler! Teşekkür
Yazar Hakkında](#)

Copyright © 2023 by Gheeti Nsiri
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu romanın tamamı bir kurgu eseridir. Yazar, tasvir edilen isimleri, karakterleri ve olayları yaratmak için hayal gücünü kullanmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla, gerçek mekânlarla ya da gerçek şeylerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

EJL Editing'den Emma Jane tarafından düzenlendi
Kapak Tasarımı: Ever After Cover Design'dan Daniela

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

AUTHOR'S NOTE

Çalınan Saniyeler, tüm izleyiciler için uygun olmayan olgun ve grafik içerik içerir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

Tetikleyicilerinizi bildiğimize inanıyorum.

PLAYLIST

"Video Games"-Lana Del Rey "Do I
Wanna Know?"-Arctic Monkeys

"remedy"-Alexa Cirri "Cinnamon
Girl"-Lana Del Rey "Shameless"-
The Weeknd "Love in the Dark"-
Adele

"I love you"-Billie Eilish

"Black Friday"-Tom Odell

"Constellations - Piyano Versiyonu"-Jade LeMac "High"-
Stephen Sanchez

"Yatağı Yapmak"-Olivia Rodrigo "Yüzmek"-
Chase Atlantic

"Born To Die"-Lana Del Rey

"The Color Violet"-Tory Lanez

"Falling In Love"-Cigarettes After Sex "Where's
My Love"-SYML

Bağlantıyı [Spotify](#)'da bulabilirsiniz

-

*Sufier olanlar için.
Ve daha güçlü çıkanlar
için.*

PROLOGUE

IRINA

O ne Yıl Önce

Görünüş bir aldatmacaydı. Biri onu değiştirebilir ve içindekini gizleyebilirdi. Duygular aynıydı. Bu onları manipüle etmek ve kontrol etmek, ruhunuzun derinliklerine çekmek kolaydı.

Duygular bana sadece acı vermişti ve beni tüketmesini önlemenin tek yolu içimde, beslenmek için can attığı göğsümün boşluğunda ölmesine izin vermektir.

Yıllar geçtikçe katlanmak daha kolay hale geldi, ancak yine de gerginliğin beni yavaş yavaş yıprattığını hissediyordum.

"Bitirmek üzere misin?" En iyi arkadaşımın yumuşak sesi kapıdan içeri süzüldü. "Hazırlanman hiç *bu kadar* uzun sürmezdi."

Aynaya son bir kez baktım, saçlarım dümdüzdü ve yüzüm makyajla kaplıydı, bir gülümseme sıkıştırdım ve banyodan çıktım.

"Öyle mi?" Ona bir kaşımı kaldırdım. "Birbirimizden kilometrelerce uzakta yaşadığımızı nereden biliyorsun?"

Aurora kaşlarını çatarak bana baktı, yeşil gözleri tiksintiyle kısılmıştı. Yaptığım şakanın gönülsüz olduğunu bilmesine rağmen, bu acı bir şakaydı.

Suç ortağım kaçınamayacağı ya da değiştiremeyeceği koşullarla karşılaşma talihsizliğini yaşadı. Bu yüzden, neden

İtalya'daki memleketine geri döndü, hem de bir adamla evlenerek.

Bu renkli ülkeye ilk gelişimdi ve bir hafta önce geldiğimde onu görünce azalacağını düşündüğüm gerginlik, içinde bulunduğu korkunç durumla daha da arttı.

"Çok mu uzak?"

"*Kilometrelerce*, " diye iç geçirdi.

New York'a dönmeden önce onunla geçireceğim son gündü ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydim.

Aurora gittiğinden beri evim aynı değildi. O hayatımın değişmeziydi ve muhtemelen göğsümün içindeki boşluğu dikebilecek tek kişiydi. Ve bunu anladığım anda, bir gün uyandığımda *normal* hissetme umuduyla ona tutundum.

"Önümüzdeki spontane gün için hazırım." Kolumu onunkıyla birleştirdim. "Gidelim mi?"

Aurora kuşkuyla ofladı, sinirlenmiş görünmeye çalışıp başaramadı ama yüzüne yayılan hafif sırıtışı fark ettim.

Kolumu okşadı. "O şerefsiz adamın doğru yaptığı tek şey ziyaret etmene izin vermektir."

Piç kurusu bir adam, kocası Roman Mancini. Cosa Nostra'nın *Don* 'u.

Bu sıradan bir insanı korkutabilirdi ama onun kim olduğu gerçekten umurumda değildi. Ayrıca Aurora'nın yetiştirilme tarzını, geçmişini ve ailesini biliyordum. Sadece kaçmak için çok uğraştığı bu dünyaya geri çekildiği için üzgündüm.

"Anahtar kelime piç olmak."

Sabah ve öğleden sonrayı İtalyan lezzetleriyle karnımızı doyurarak ve lüks butiklerden alışveriş yaparak geçirdik.

İtalya tamamen nefes kesiciydi; şehirlerin manzaraları ve mimarisinin antikliği hayranlık uyandırıcıydı.

Aurora'yı özel bir etkinliğe böyle sürükledim. İçeriye bir göz atmam için beni çağırdı.

Beyaz bina ruhani bir havaya sahipti ve altın rengi detaylarıyla beni içeri girmeye ikna etti.

"Irina, sırayı bozamayız!"

Aurora, ben onu zorlamadıkça asla risk almazdı. Hayatının bu noktasında nerede olduğunu düşünürsek, küçük bir yaramazlık ona iyi gelebilirdi.

İtiraf ediyorum, adrenalın bana sürekli peşinde koştuğum bir haz veriyordu. Beni topraklıyor, yaklaşan kaos sarmalını engellememi sağlıyordu. Her doz beni daha fazlasını istemeye, kaburgalarımın arasındaki boşluğu uyuşturmaya heveslendiriyordu.

"Elbette, yapabiliriz," diye karşılık verdim. Genelde dozumu daha az saygın yerlerden alırdım ama bu da işimi görürdü.

Ancak öndeki hostes takındığı tavırla bunu fark etmiş gibiydi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu tertemiz ev sahibesi, aynı *cömertliği* ona da sunmak için ağzımı açmama neden olan bir ses tonuyla.

"Etkinliğe katılmak için buradayız," diye ağzından kaçırdı Aurora, yaklaşan bir tartışmayı yatıştırmaya çalışıyordu.

Saygısız insanlardan nefret ettiğimi biliyordu ve bir gün dilim benim çöküşüm olacaktı ama o zamana kadar karşılık vermeye devam edecektim.

"Benim adım Aurora. Aurora *Mancini*."

Siyah saçlı kadın önündeki listeye göz gezdirirken gözleri hafifçe büyüdü ve ardından en iyi arkadaşına baktı. "Bunu kanıtlayacak kimliğiniz var mı?"

Zor davrandığı için kadını suçlayamazdım. Bunun, *aslında* davetli listesinde olan insanların uzun kuyruğunu kesmemle ilgili olduğunu biliyordum.

"Sırayı bekletiyorsun Alicia. Buradaki sorun nedir?"

Ses, iliklerime kadar işleyen derin bir tınıya sahipti.

Alicia -ev sahibi- kaskatı kesilen tek kişi değildi. Ben de Aurora'nın arkasında yabancıнын erkeksi ses tonunun gücüyle kaskatı kesildim.

"Efendim, bu hanımlar girmek istiyor ama listede yoklar. Hatta içlerinden biri Mancini olduğunu iddia ediyor," diye alay ederken yüzü pancar kırmızısına dönmüştü.

Bizi kesinlikle daha derin bir çukura sokacak bir şey söylemeden önce dilimi ısırdım. Bu adam hiç şüphesiz buranın sahibiydi ve Aurora'yla İtalya'daki son gecem olduğu için bunun hapse girmemizle sonuçlanmasını istemiyordum.

Kocasının buna nasıl tepki vereceğinden de emin değilim. Belki de beni ülkenin kendisinden men ederler.

Aurora gerildi. "Aslında biz de gidiyorduk." Rahatsızca güldü.

Onu tanıyor muydu?

Ev sahibi bize kibirle gülümsemeseydi gitmeyi kabul edebilirdim.

Aurora'nın omzunun üzerinden bakarak ona gülümsedim. "Hayır, değildik. . "

Sözlerimin geri kalanı, onun yanında duran canavarı gördüğümde sona erdi. Şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha uzun ve iriydi.

Bakışları bana kayarken elleri ceplerindeydi, başını eğdi ve sanki kendi eğlence kaynağıymışım gibi beni değerlendirdi.

"*Irina,*" diye tısladı Aurora meydan okumama ama onu görmezden geldim, zengin karamel-kahverengi gözlerin esiri olmuştum.

Adamın ağzı bir sırıtışla kıvrıldığında bunun sessiz bir savaş olduğunu anladım.

Bir Rus olarak bana hayatın her alanında asla ilkleri bozmamam öğretilmişti ve şimdi de bozmayacağımdan eminim.

Adam mükemmel bir görünüme sahipti; yeni tıraş olmuş, kumlu kahverengi saçları kesilmiş ve şekillendirilmişti; siyah deri ceketi sanki vücuduna göre dikilmiş gibi pazularına yapışıyordu.

Ona meydan okurcasına kaşlarımı kaldırarak bekledim.

Erkek türler kendilerini her zaman bir dişiye kıyasla baskın ve üstün olarak tanımlamışlardır.

Ben mi? Önümde diz çökene kadar onların kaidelerini yıkmaya çalışıyordum.

"Onları içeri al Alicia."

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ev sahibi kenara çekilmeden önce tereddüt etti.

Aurora ve ben yanlarından geçerken bakışlarım onunkilere kilitlendi. Yüz hatlarında evcilleşmemiş bir şey parladı, çenesi sıkıca kenetlendi.

Gerçek bir sürüngen.

Aurora'nın elini tuttum ve bizi içeri götürdüm.

Burası bir sanat müzesiydi, duvarları süsleyen enfes sanat eserleri ve ortada dimdik duran birkaç heykelle görkemli bir müze.

Ortam ferahtı, avizelerle aydınlatılmıştı ve konuklar birbirlerine usulca mırıldanarak manzarayı seyreliyorlardı.

Etrafta yürüdükçe midem daha da düğümlendi.

Bu sanat eserleri erotikti. Şehvetli arzuların ve zevkin göstergesiydi.

Özellikle önümüzde duran, canlı renklerden oluşan çarpık bir tabloydu. Bedenlerin ve boyutların samimi bir çarpışması.

"Bunu herkes yaratabilir." İçimde bir düğüm oluştuğunu hissettim. "İki insanın birbirinin *ırzına geçmesinin* nesi sanatsal?"

Aurora dudaklarını büzerek bana baktı ve yüz ifademine ona bizi buraya getirdiğine pişman olduğumu anlatmış olmasından nefret ettim.

Burada.

Misk ve baharat kokusu *onunkinden* önce bana çarptı. kelimeler. "Ne talihsiz bir düşünce, *piccola ribelle*."

Resme bakarken onun istenmeyen varlığına dikkatimi vermeyi reddettim, yokluğundan uzaklaşacağını umuyordum.

Kokusu alanımı istila etmeye devam edince, en iyi yaptığım şeyi yaptım. "Sen erkek nüfusunun bir parçasısın; tabii ki böyle düşüneceksin. Ve ben İtalyanca bilmiyorum, *mudak*."

Kulağıma değen ılık nefesini hissettiğimde kaskatı kesildim. Ellerim yumruk şeklinde sıkıldı, tırnaklarım avuç içlerime batarken kan çekecek kadar sertti.

"Dilin başını belaya sokacak, *piccola ribelle*." Daha önce söylediklerimden etkilenmemiş gibi bu iki kelimeyi sürükledi. "Bir dahaki sefere birine göt herif dediğinde, karşındakinin kim olduğuna dikkat et."

Bununla birlikte, sinsice uzaklaştı. Fiziksel varlığı gitmiş olabilirdi ama sözleri ve kokusu sanki bir hak iddia ediyormuş gibi üzerime yapıştı.

Nefesimi sertçe verdim, o yakınımıdayken nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim. Ve garip bir şey oldu.

Bu beklediğim bir düzeltme değildi ve yine de istemeden oldu.

Mide bulantısı hislerimi bastırdı.

Onun yüzünden olamaz, değil mi?

Yabancı bir adamın bende adrenalin patlaması yarattığına inanmayı reddettim.

"Ne yaptı o ne diyorsun?" Aurora fısıldadı
yanında Beni kargaşamdan uzaklaştırıyor.

"*Hiçbir şey*." I homurdandı. "Şimdi,
Hadi. git." *0 sürüngen geri*

gelmeden önce. "Burası düşündüğüm kadar harika değilmiş."

Döndü ve çıkışa doğru yöneldi. "Mhm."

BÖLÜM 1

LUcA

O ne Yıl Sonra

Kışın en kötü yanı mı? Terli cildinizde kanın kuruması.

Vücut sıvısından etkilenmemiştim ama onu yıkamak zahmetli bir işti.

"Bütün gün bekleyemem." Bıçağımın ucuyla Rocco'nun yüzünün yan tarafını okşadım. "Sevkiyata ne oldu?"

Kan öksürdü, çenesinden aşağı damlarken tükürüğü kana karıştı. Vicdan azabı çekmesini bekledim ama hiç çekmedi.

Ve o asla olur ne zaman I zar zor tutulan daha fazla çevrem dışındaki herkesle yüzeysel ilişkiler kurmaktan daha iyidir. Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim.

"İstiyor musun Ben için uzatmak senin Acı mı çekiyorsun?" I işaret etti için onun ezilmiş vücut

ve ve hasar I vardı zaten yaratıldı. "Belki

soruma cevap verirsiniz, buradan gidebilirsiniz. başka bir şey olmadan. . . sonuçları

olmadan." "Ben *hiçbir şey*

bilmiyorum!"

"Oh, ama sen biliyorsun," diye karşılık verdim.

Bu sabah Roman'dan uyuşturucu sevkياتının Rus Mafyası tarafından alınmadığına dair telefon aldığımda boku yediğimizi anladım.

Olası engellerden kaçınmak için gönderilerin ne zaman, nereye ve nasıl gönderileceğı konusunda her zaman titiz davranmışımdır.

Yine de burada, adamlarımızdan birini malların yeri konusunda sorguluyordum çünkü kendim takasa gitmemiştim.

Kimseye güvenemezdım, hiçbir zaman güvenmedim ve güvenmezdim ama bir hata yaptım ve bu bir daha olmayacaktı.

"Benim bir ailem var." Rocco acıyla inledi -muhtemelen kaburgalarının yanından sızan kıpkırmızı renk yüzünden. "Lütfen Luca."

İç çekerek kendimi düzelttim. Her sorgulama aynı şekilde sona eriyordu. Hain, ailesi yüzünden hayatı için yalvarıyordu. *Don* 'larına ihanet ederken düşünmedikleri, onları bulacağımızı ve cezalarını vereceğimizi bildikleri aynı aile.

Onları Tanrı'ya doğru yola çıkaran bir ceza. "Acı çekmeyi uzat o zaman." Ona doğru uzandım ama konuşurken kısa kesti.

"Bekle!" Şimdi gözle görülür bir şekilde titriyordu, dişleri sanki lanet bir kar fırtınasının ortasındaymışız gibi takırdıyordu. "Bir m-mesaj verdiler."

Paylaştığı bilgi karşısında yüz ifademi nötr tuttum. "Kim?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı. "Yüzleri kapalıydı."

"Mesaj neydi?" "Zamanınız doldu."

Netlik durumu değıştirdi. Sadece bir kişi vardı Bana geldiğinde zaman ve konum konusunda çok kararlıydı.

"O kadar da zor değildi, değil mi Rocco?"

Kahverengi gözleri umutla açılmıştı, bu duygu kök saldıği anda kaybolup gidecekti. "N-"

Akıcı bir hareketle bileğimi salladım, bıçağımın ucu boğazına doğru kaydı.

Gözleri daha da büyüdü; ama bu sefer korkudan, kendi kanında boğulmaktan. Boynunun sütunundan kan fişkirirken kesintisiz çizgi genişledi.

Gürleme sesinin kesilmesi bir dakikadan az sürdü.

Birini öldürmenin en korkulan kısmı, sonrasında kanlı pisliğı temizlemek zorunda kalmaktı.

Sayısız kez yaptığım sıkıcı bir işlemdi. Cinayetden paçayı sıyırmanın ve cesedi hiç var olmamış gibi saklamanın nasıl bu kadar kolay olduğunu sık sık merak ederdim.

Pantolonumun cebinden sigara paketini çıkarıp bir çubuk aldıktan sonra telefonumu çıkardım ve Nicolai'nin numarasını çevirdim.

"Günaydın Luca," diye cevap verdi.

Roman yıllar önce onu kurtardığından beri küçük pislik herkesin yumuşak karnı haline gelmişti.

"Her zaman resmi cevap vermek zorunda mısın, Nico?" Kıkırdadım. Yemin ederim, çocuk yirmi yaşında bir bedene hapsolmuş yaşlı bir ruh gibiydi.

-İki yaşında.

"Sanırım aradığınız terim saygıyla, resmen değil." Gözlüğünü orta parmağının ucuyla yukarı ittiğini hayal edebiliyordum. "Sen ve diğerleri temel görgü kurallarından yoksunsunuz."

"Ve sen de ne zaman susman gerektiğini bilmiyorsun, ama işte buradayız."

"Özür dilerim," diye küçümseyerek konuştu, kıs kıs gülüşü hattan duyuluyordu.

Daha önce de söylediğim gibi, o küçük pisliğe karşı zaafım vardı.

"Fort'a gelip benim için temizlik yapmanı istiyorum." Sigaramın ucunu yaktım ve bir nefes çektim. "Gitmem gereken bir yer var."

Temizliğin ne olduğunu söylememe gerek yoktu çünkü Nico ne kadar genç olsa da adamlarımızın çoğundan çok daha zeki ve ölümcüldü. Bu onun ellerini kirlettiği ilk sefer de değildi.

"Ric'i arayamaz mısın? Meşgulüm."

"Burnunu bir kitaba gömmekle meşgulsün. Görevini bitirdiğinde Shakespeare'in hâlâ orada olacağına eminim."

"Belki okumak gibi bir hobi edinirseniz, hastalıklı hobinizden kurtulursunuz."

Bir kahkaha attım. Müthiş bir mizah anlayışı vardı.
"Öldürmek ürkütücü değil, sanattır. Şimdi kışını kaldır ve buraya gel."

Telefonu kapattım ve bisikletime doğru ilerledim.

Kale, şehrin gizli ve تنها bir yerindeydi, bulunması zor ve ulaşılması daha uzundu. Yabancılardan saklanmak için iyi bir yerdi.

Roman'ın işimizi görmezden gelmek için yüksek makamlarla bağlantıları vardı, ancak bu dokunulmazlığımızı garanti etmiyordu.

Sigarayı botumun altında ezerek siyah Harley-Davidson'ımın üzerine çıktım ve motosikleti canlandırmadan önce kaskımı taktım.

Bir sonraki varış noktama gitmek bana sinirlerimi yatıştırmak için zaman kazandıracaktı.

Beni aptal mı sanıyordu? Planı kimin sabote ettiği daha önce belli olmadıysa bile, Rocco kendisine yapılan tehdidi bana anlattığında belli olmuştu.

İtalya'da kışlar çok çekiciydi, canlı atmosfer son derece bulaşıcıydı ve yılın bu zamanlarında turistlerin ülkede dolaşması beni hiç şaşırtmadı.

Gösterişli mimariyi çevreleyen yeşilliklerin, ağaçların arasından köşkün manzarası görünene kadar sokaklarda hızla ilerledim.

Araziye yaklaştım, kapılar benim için hemen açıldı ve beni kendi kişisel cehennemime davet etti.

Evin önüne giden fıskiyeli yolun yanından geçerken bisikletimi döner kavşağa park ettim ve motoru durdurdum.

"Luca!"

Küçük kız kardeşimin tatlı sesi havada süzülüyordu.

Yemin ederim altıncı hissi vardı ve ne zaman buraya adımımı atsam bana haber veriyordu.

Atlamaya fırsat bulamadan beni yakaladı ve narin bedeninin içinde ezdi.

"Ne zaman bu kadar güçlendin Eva?" Kollarımı ona dolayarak şaka yaptım.

İçimi kemiren suçluluk duygusuyla birlikte tutuşu daha da sıkılaştı.

Kız kardeşimle aramızda on beş yıl vardı. Birimiz Changretta'nın varisi, diğerimiz ise en uygun bekârla evlenmeyi bekleyen bir mafya prensesiydik. Tam bir rezalet.

Artık eskisi kadar etrafta değildim ve Eva'nın bu yüzden benden bir parça nefret ettiğini biliyordum. Bunun nedeninin babamız olduğunu bilmesi önemli değildi. Onun gözünde, sanki onu terk etmişim gibiydi.

Kumral saçlarını şefkatle karıştırdım. "Pislik ağabeyini affet. Çabalıyor."

Tutuşunu gevşetti ve geri çekildi, bana bakarken yeşil gözlerindeki acı belirgindi. "Kalmak için mi buradasın?"

Dudaklarımı büzdüm. Asla isteyerek geri dönmeyeceğimi biliyordu ama yine de sordu. Her seferinde. Tek seferde. Zaman.

Her zaman verdiğim cevabı vermeye fırsat bulamadan topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Normalde onun peşinden giderdim ama önce bir insanın - babamızın- tehdidiyle uğraşmam gerekiyordu.

Basamaklardan yukarı, kemerli çift kapıya doğru yürüdüm ve kapıları iterek açtım.

İçeriye adımımı attığım anda durdum. Ev kendine özgü kokusunu korumuştı. Her ne kadar bu koku

Yıllar önce ölmüş olan anneme.

Geri dönme ve bu lanetli eve bir daha adım atmama isteği çok yoğundu. Bunun yerine kapıyı kapattım ve fuayeden geçerek soldaki salona doğru yürüdüm.

Evin içinde manevralar yaparken güvenliğin hareketlerimi izlediğini biliyordum, tetikteydiler ve yaramazlık yaparsam beni evcilleştirmeye hazırdılar. Boyunlarını kırmadan önce bana ellerini sürebileceklerinden değil.

Babam benim o yanıma görmek isterdi, sadece bana ne kadar benzediğimizi hatırlatmak için - acımasız ve özür dilemeyen. Bir canavar.

Yanıliyordu. Kelimenin tam anlamıyla, öyleydi. Ben karımı asla onun öldürdüğü gibi öldürmezdim.

Ofisinin cilalı meşe kapısına yaklaştığımda hızımı artırdım. Onunla ne kadar çabuk konuşursam, o kadar çabuk ayrılabilirdim.

Kapıyı çalmadan içeri girdim, kışımı siyah deri sandalyelerden birine oturttum ve ayaklarımı masasının üzerine koydum.

Yaşlı adam hareketlerimden etkilendiyse bile bunu ustalıkla gizledi.

Zeno Canaveri gerçekten de türünün tek örneği idi. Şiddete susamış olan bu herifin neden her zaman yanında bir güvenlik görevlisi bulundurduğu şaşırtıcı değildi. Yalnız kaldığı an, kafası bir sopanın ucunda olurdu.

Şu anda bile iri yarı bir adam iyi döşenmiş odanın bir köşesini işgal etmiş, sanki en sevdiği oyuncağını çalmışım gibi bana bakıyordu.

"Git," diye emrettim ona.

Adam, önündeki evrak işlerine daha fazla odaklanmış olan babama bakakaldı.

"Ona bakma, bana bak." Dikkatini tekrar bana vermeden önce yutkunurken kalın boynu hareket etti. Başımı yana doğru ittim. "Defol git ve kapıyı kapat."

Saygının ironisi de bu. Medeni davranarak kazanılmaz. Hayır, gücünüzü ortaya koyarak ve bunu sorgulayan herkesten kurtularak kazanılır.

Bu malikânedeki herkes benim nasıl bir pislik olduğumu çok iyi biliyordu. Hepsi şaşırmamış gibi görünebilirdi, ama hepimiz avuçlarımdan köpekler gibi yediklerini biliyorduk.

Kapı kapandığında sandalyeye daha da gömüldüm.

"Çalışanlarıma emir verecek konumda değilsiniz."

Babam sonunda başını kaldırdı; ela gözleri beni delip geçiyordu.

Aramızdaki içsel benzerlikleri inkâr edebilirdim ama fiziksel özellikler bana kimin oğlu olduğumu hatırlatmak için hep oradaydı.

"Ve benim operasyonlarımı sabote edecek konumda değilsin,

Baba."

"*Senin mi?*" diye sordu gözlerini büyüterek. "Hiçbir şey senin değil, evlat."

Dişlerimi sıktım, bu konuşmanın tam olarak ne yöne gittiğini biliyordum.

"Bunların hepsine sahip olabilirsin." Kollarını kaldırarak etrafını işaret etti. "Yine de sanki bir Canaveri değilmişsin gibi Roman için çalışmayı seçiyorsun."

Karşımdaki adama bakarken dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bahse girerim bu seni delirtiyordur, değil mi? Kendimi Camorra yerine Cosa Nostra ile ilişkilendirmeyi tercih ettiğimi bilmek."

Gözleri seğirdi, ailem yerine isteyerek bir başkasını seçmemin onu gerçekten delirttiğini ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını söylüyordu.

İtalyan Mafyası söz konusu olduğunda Cosa Nostra'ya büyük saygı duyulurdu ve kimse Roman'ı sorgulamazdı, babam bile.

"Beni geri almak için nâfile çabalarına devam edersen Roman babam olduğunu görmezden gelebilir."

Yumruğunu masaya vurdu, sesi etrafımızda yankılandı. "Sen benim *varisimsin!* Hakkın olanı alacaksın

Camorra'nın lideri olarak. Mirasımızın senin yüzünden ölmesine izin vermeyeceğim evlat."

Sözleri sağır kulaklara çarptı. Bunları daha önce de duymuştum ve yıllar geçtikçe daha az etkili olmaya başlamıştı.

Ayaklarımı mermer zemine koyarak ayağa kalktım. "Bunun olması için önce senin ölmen gerekir. Ve ben o günü özlemle bekliyorum baba."

Sesi bana ulaştığında odanın yarısını geçmiştim.

"Verdiğiniz karar hakkında uzun uzun düşünün. Belki de küçük Eva'nın benim kızım olarak ne kadar değerli olduğunu unutmuşsunuzdur."

Yumruklarımı sıktım, içimdeki sürekli öfkenin yüzeye çıktığını hissediyordum.

Benim tepkimi bekliyordu ve ben-

"Teklifler çok cazipti. Gelinlerinin genç olmasını tercih ediyorlar ve-"

Bu bir refleksti. Kız kardeşim hakkında iğrenç bir şekilde konuşuyorsun ve ben kırmızı gören bir deliyim.

Babamın yüzüne vururken parmak eklemlerimin yırtıldığını hissettim, onu merhametime bırakmanın verdiği adrenalin beni heyecanlandırıyordu.

Karşılık vermedi, sadece bana kanlı bir gülümseme verdi. "Tıpkı benim gibisin."

"Ben senin gibi değilim," diye homurdandım yumruğumu kaldırırken. "Luca! Luca, kes şunu!"

Eva'nın sesi ölümcül düşüncelerimin arasından süzülerek hareketlerimi durdurdu.

Omzumun üzerinden baktım ve gözyaşları yanaklarına yapıştığı için yüzünün lekeli olduğunu gördüm.

"Luca," diye fısıldadı, sesi küçük bedeniyle birlikte titriyordu. "Lütfen, artık gidebilir miyiz?"

Zirveden inerken sert nefes almaktan göğsüm yanıyordu.

Döndüm ve babamı yakasından tuttum. "Kız kardeşimi kullanarak beni bir daha tehdit edersen o lanet dilini keserim."

Onu serbest bırakıp Eva'yı kaptığım gibi ofisten çıkarken hiçbir şey söylemedi.

"Ne teklifi?" Ben koridorda yürümeye devam ederken Eva sordu.

Kulak misafiri olduğu için sinirlenerek onu görmezden geldim. Babamızın ne söylediği önemli değildi, onun bizim dünyamızdan biriyle evlenmesine asla izin vermeyecektim.

Ana kapıya ulaştığımda kısa bir süre durdum ve gözlerimi kapattım.

Bu asla kolay değildi ve onu yanımda götürmek isterdim ama eğer benimle birlikte olursa, birçok insanın bana karşı kullanabileceği bir sorumluluk, bir zayıflık olurdu. Onu tehlikeye atma riskini alamazdım.

En azından babamızla birlikte bu evde kalırsa, güvenlik tarafından iyice korunacağını biliyordum. Ve tek kişilik bir gösteri olarak, bu ona şu anda sağlayabileceğim bir şey değildi.

"Gidiyor musun?" diye sordu, sesi kırılarak. "Ondan sonra mı?"

Başımı salladım. Babamızın tatsız davranışlarına rağmen, ben gittiğimden beri Eva'ya hiçbir zarar gelmemişti.

"Senden nefret ediyorum."

Yüzümü ona dönmemi sağlayan üç kelime.

Gözyaşları artık serbestçe akıyordu ve bana içimi acıtan bir ifadeyle bakıyordu.

"Eva. . "

"Biliyorum." Öfkeyle başını salladı. "Ama merak etme, bir fahişe gibi satıldığımda artık sana yük olmayacağım."

"Sakin cüret etme, Evangeline! Yaptığım her şey senin için." Göğsümdeki yanma on kat geri geldi. "Ve sana daha kaç kez kulak misafiri olmayı bırakmanı söylemem gerekiyor?"

Dudağı titredi, küçük bir çocukken yaptığı gibi hafifçe somurttu.

Saçlarımı karıştırdım, ona istediğini veremediğim için hayal kırıklığına uğramıştım.

"Buraya gel." Elimle ona işaret ettim ama başını salladı, gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini hızla kırptırıyordu.

Bir adım öne çıkarak kollarımı ona doladım ve göğsümde hıçkıra hıçkıra ağladı.

Yaşadığı sıkıntıdan kısmen de olsa sorumlu olduğumu bilmek canımı acıtıyordu. Onun için her şeyin farklı olmasını diledim. Ve öyle olmasını sağlayacaktım. Yakında.

"Hey. . hey," diye mırıldandım, geri çekildim ve yüzünü avuçladım. "Senin için doğru olanı yapacağım."

Burnunu çekti. "Nasıl?"

"Bunun için endişelenme." Onu rahatlatmak için küçük bir gülümseme verdim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bundan nefret ediyordum. "Şimdi sil şu gözyaşlarını.

Sümüğünü görebiliyorum."

Bana sarılmadan önce gözlerinden daha fazla yaş dökülürken güldü. "Öyle demek istemedim, biliyor musun?"

"Biliyorum."

BÖLÜM 2

IRINA

I bir yalancıydı.

En iyi arkadaşım Noel'de onu İtalya'da ziyaret etmemi istediğinde, bunun onu bulmak için tek şansım olduğunu biliyordum.

Aradığım şeyi.

Sebebini ona açıklayamıyordum ve bu beni yiyip bitiriyordu. Sırf hak ettiği gibi bir arkadaş olabilmek için kendimi parçalara ayırabileceğim tek kişi oydu.

Sonunda benden nefret mi edecekti yoksa bana acıyacak mıydı merak ediyordum. Her iki sonuç da göğsümün içindeki boşluğu kanım kuruyana kadar parçalayacaktı.

Kemerli kapılar açılarak Aurora ve kara kara düşünen piç kocası Roman Mancini'yi ortaya çıkardı.

"Rina!" Aurora ciyak ciyak bağırarak bana sarıldı.

Onu kollarıma aldığımda nefesim kesildi. Tarçın kokusu ev gibi kokuyordu ve aylar süren ayrılıktan sonra onun yanında olmaktan daha mutlu olamazdım.

"Ben de seni özledim." Kıkırdadım, onu sıktım. Ayrıldığımızda onu tepeden tırnağa süzdüm. Çok güzel görünüyordu.

aynı. . . ama farklı. "Sana bir şeyler oluyor. Nedir o?" Talep ettim.

Aurora'nın yüzü ani çıkışım karşısında şaşkınlıkla buruştu. Sanki sıra dışı görünen *bermişim* gibi bana baktı.

"Bu o mu?" Arkasındaki iri adamı işaret ederek sordum ona. "O piç kurusu sana nasıl davranıyor?"

Çenemi kapatmam için bana ters ters bakarken yeşil gözleri hafifçe büyüdü.

Roman sonunda öne çıktı ve kolunu sahiplenici bir tavırla Aurora'nın beline dolayarak ona baktı. "*Piç* kurusu ona gayet iyi davranıyor," dedi huysuzca.

Roman'la en son bir video görüşmesinde konuşmuştum. Ona *köpeğinin* başkalarının telefonlarına cevap vermemeyi öğrenmesini umduğumu söyledim. Köpek, bir kez tanışma talihsizliğine uğradığım deri giyen devdi. Ve ziyaretim sırasında ondan uzak durmayı umuyordum.

Roman'ın en iyi arkadaşıma karşı gururla sergilediği şefkat karşısında sıırıttım. "Daha azını beklemiyorum."

Aurora ve Roman'ın ilişkisi zor başlamış olsa da, birbirlerine duydukları sonsuz sevgi gün gibi ortadaydı.

Bana sorarsanız aşâğılık bir duygu.

"Evimize hoş geldin, Irina. Umarım konaklamanız. . . unutulmaz olur." Roman sanki kafasında beni analiz ediyormuş gibi beni değerlendirdi.

Benim bir tehdit olduğumu mu düşünüyordu? Ona buna inanması için hiçbir neden vermemiştım ama sanırım bir *Don* olarak herkeste ve her şeyde en kötüsünü varsaymak zorundaydınız. Ve ilk kez yüz yüze görüştüğümüzü düşünürsek, onu pek suçlayamazdım.

"İçeri girelim de sana etrafı gezdireyim," diye araya girdi Aurora. "Çantalarınız için endişelenmeyin. Onları odana götüreceğiz."

Eve girdiğimizde Roman Aurora'nın yanağını öptü ve bizimle yollarını ayırdı.

Kocasının köşede kaybolmadan önce koridorda yürümesini izlerken ona baktım.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Bana döndü, parlayan yüzüne bir gülümseme yerleşmişti. "Neydi o?"

"Onu seviyorsun," dedim.

Ve tek bir cümleyle, aralarındaki koşulsuz bağı özetledi. "O beni hayata döndürdü."

"Her zamanki gibi şiirsel."

Şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Oh, kapa çeneni. Biri senin çılgınlığını terbiye ettiği gün, bunu yaşamana asla izin vermeyeceğim."

"Bunun olacağını sanmıyorum. Asla."

Malikaneleri bir rüyaydı. Dekor sıcak ve davetkârdı, bu da beni şaşırttı. Lüks ama eski mobilyalarla incelikli bir şekilde yapılmıştı.

"Odanız burada." Aurora, Viktorya döneminden kalma siyah meşe kapıyı işaret etti. "Akşam yemeğinden önce temizlenmene izin vereceğim."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve batı kanadını terk etti.

Odaya girdiğimde çantalarım çoktan sayvanlı yatağın ucundaki bankın üzerine tünemişti.

Büyük camlı pencereler ve daha da büyük bir banyo ile ana yatak odası olarak alınabilirdi.

Mekânda dolaşırken her yüzeyde kırmızının farklı tonları dikkatimi çekti.

Ağzımda küçük bir gülümseme belirdi. Bu Aurora'nın işi olmalıydı, beni evimde hissettirmenin bir yolu olmalıydı.

Ziyaretimin nedenini hatırladıkça suçluluk duygusu kabarıyor, göğsüm daha da daralıyordu. Ama bu kaçınılmazdı.

Aralarından seçim yapabileceğim çok sayıda banyo kokusuyla yıkandıktan sonra telefonumu çıkardım ve ilk temasa tıkladım.

"*Printsessa*." Babamın sesi hattan süzüldü. "*Privet, baba.*"

Bana prenses demesinde bir tür ironi vardı. İbiriydi, yine de beni bağlayacak beklentilerden farklı bir şekilde büyüdüm.

Doğduğumda ailem beni dış dünyadan saklamış. Malikânemizin dört duvarı arasında yaşadım ve mülk sınırlarımızın ötesine geçebileceğim günü özlemle bekledim. Bu, yakın çevremizde yabancılardan saklanan bir sırdı.

Pakhan'ın kızı olarak babam onun için bir yük olacağını biliyordu. Düşmanlarının eline fırsat geçerse ona karşı kullanılacağını biliyordu ve beni tehlikeye atmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Tanıdığım en acımasız ama bir o kadar da sevgi dolu adamlardan ibiriydi. İfşa olmam halinde başıma gelebilecekleri düşünmeden beni dünyamızdan korudu.

Yine de tehlikenin farklı şekil ve boyutlarda olabileceğini bilmiyordu.

Babam istese de istemese de kendimi bildim bileli şiddete maruz kalıyordum. *Özel* toplantılar düzenlediğinde evimizin batı kanadında neler olduğunu görmüştüm. Toplantılar sırasında odamdan çıkmam konusunda kesin talimatlar almıştım ama bırakın personeli, hiç kimse beni dikkate almadı. Kendi varlığım bile kendimi boşlukta hissetmeme neden olurken neden ilgilensinlerdi ki?

On beş yaşındayken ilk kez birini öldürmüştüm. Tek gereken bir çalışanın yanlış bir dokunuşuydu ve bunun sonuncusu olduğundan emin olmak için tereddüt etmemiştim.

Bu deneyim beni sarsmıştı ve yaptığım şeyin gerçekliğini kavrayamıyordum.

Annem beni odamda kanlar içinde bulmuştu ve beklediğim gibi beni teselli etmek yerine babamı getirmişti. İşte o zaman eğitimim başladı.

Dahası, mülk kapılarından geçmesine izin verilen insan sayısını iki katına çıkararak azaltmış ve beni odamda evin ne kadar boş olduğunu düşünerek solmaya bırakmıştı.

Antrenman yapmadığım zamanlarda yatakta uzanır, kabullenmeye zorlandığım şeylerden daha fazlasını deneyimlemeyi arzularım.

Ailemle paylaştığım anlar bile gerçek bir ilgiden çok bir angarya gibi geliyordu. İş için bu kadar sık uzakta oldukları için onları suçlayamazdım bile. Yine de, sonsuza kadar sahip olma umuduyla onların tadını çıkarmıştım. Ama bu kısa sürdü. Zaman geçtikçe kendimi sıkışmış hissediyordum.

Günler birbirine karıştı ve gizlilik içinde yaşamak zorlaştı. İzole edilmişim, zihnimin girintilerinde çürüyordum ve artık sessizliğe, her şeyin durgunluğuna dayanamıyordum.

İlk panik atağımı yaşadığımda babam da oradaydı, ikimiz de bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğimi bildiğimiz için yüzünde yenilgi ve acı okunuyordu.

On sekizimde evden ayrıldım. Ama kim olduğumdan kaçamadım.

Amerika'ya taşındım ve onun için bir nevi casus oldum, başkaları hakkında bilgi edinebilmesi için gizlice bilgi topladım. Bir avukat olarak bunu yapmak daha kolaydı.

Bugüne kadar kimse gerçek soyadımın Morozov olduğunu bilmiyordu. En iyi arkadaşım bile.

"Aurora'ya yerleştiniz mi?"

Adını duyunca içimi çektim. "Evet."

"Ne oldu *İrina*?" diye sordu, ses tonu endişe doluydu. Şimdi onu maun ofisinde oturmuş, votkasını yudumlarken hayal edebiliyordum.

"I. . . Ziyaretimin nedeni hakkında ona yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum."

Aurora'ya tüm kalbimle güveniyordum ama bunu Roman'dan saklamasının adil olmayacağını biliyordum. Eğer öğrenirse, bu istenmeyen bir savaşa yol açabilirdi ve ben bunu riske atamazdım.

İlk tanıştığımızda yanında yeterince rahat olduğum ilk kişiydi. Ama gerçek kimliğimi onunla hiç paylaşmamıştım. Bu alamayacağım bir riskti, özellikle de o Cosa Nostra'*ın* *Don'uyla* evlendikten sonra.

"Gerçek kimliğini neden öğrenemeyeceklerini çok iyi biliyorsun," diye mırıldandı, sesinden güç fişkırıyordu. "Ve benim kızım olmaktan *asla* utanma. Sen Bratva'nın mücevherisin ve suçluluk duygusunun seni yıpratmasına izin vermeyeceğim. . ya da seni görevinden alıkoymasına izin vermeyeceğim."

Rusya'dan ayrılana kadar varlığımdan haberdar olmayan aynı Bratva. Sonunda onlar için diğer üyelerinin çoğundan daha değerli olmam ironikti.

Kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeydim. Babam ilk kez cinayet işlediğimi öğrendikten sonra, beni asla içinden çıkamayacağım bir duruma sokmamaya özen gösterdi. Yeteneklerimden şüphe duymuyordu ama bazen onun çalışanı değil de kızı olduğumu unuttuğunu hissediyordum.

Gülmekten kendimi alamadım. "Görev mi? *Baba*, o görev kardeşimi eve getirmek."

Nicolai Mancini. Ama soyadının bu olmadığını biliyordum.

O bir Morozov'du, Bratva'nın varisiydi.

Onun hakkında bilgi bulma çabalarım çıkmaza girdi. Görünüşe göre Roman, Nicolai hakkındaki her şeyi gizlemeyi *kendine* görev edinmişti.

Yerini bulmamızın tek nedeni, teknoloji konusunda son derece bilgili olan kuzenim Viktor ve isimlerimizi temiz tutma konusundaki bağlantımızdı.

"Onu eve getir, *Printsessa*."

Babamın yirmi yıl önce İtalya'ya yaptığı bir iş seyahati sırasında bir ilişkisi olmuş. Bana hiç bilmediğim bir kardeş veren bir ilişki.

Annemle babamın garip bir ilişkisi vardı, en hafif tabirle berbattı. Kaotik ve anormal bir dinamikti ama

daha güçlü bir ittifak için evlenmeye zorlandılar, bu yüzden şaşırtıcı değildi.

Yine de birbirlerini seviyorlardı; annem vefat ettiğinde bunu anladım. Babamın onun yasını nasıl tuttuğunu gördüm. Bu acı onu yaşlandırmıştı.

İç sorunlarımın kökeninden habersiz değildim. Bir zamanlar umudu kucaklamıştım, bir zamanlar sevgiyi kucaklamıştım ve bir zamanlar sempatiyi kucaklamıştım. Bunları ortaya çıkarmak zorlaşana kadar hepsini koşulsuz hissettim.

Kendi hayatınızın kölesi olduğunuzda, bu sizi mahvediyor. Ve sanırım kendimi yok etmeye giden yol akıl almaz derecede huzurlu hale geldiğinde ailemi suçlamayı bıraktım.

Babamın Nicolai'yi aramaya cesaret etmesinin tek nedeni, annemin üç yıl önce ölmüş olması ve yarı Rus *piç* oğlunu getirmenin utancının sadece ona kalacak olmasıydı. Ve *Pakhan* olarak kimse onu sorgulayamazdı.

"Annesine ne olduğunu biliyor musun?" Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

"Hayır, hamile kaldığında onunla tüm ilişkiyi kestim."

Bu sözleri duyunca midem bulandı. "Ve sen onları öylece unuttun mu?"

"Annesi iş yaptığım kulübün *çalışanlarından* biriydi. Hiçbir anlamı yoktu. Hamileliği durdurmayı reddetti ve"

"Demek kalkıp gittin," diye nefes aldım, kalbim hızla çarpıyordu. Bunun beni babamdan nefret ettirmesi gerekmez miydi? Etmeliydi ama bana bağlılığını gösteren birinden nefret edemezdim, peki bu beni ne yapıyordu? "Annemin Nicolai'den haberi var mıydı?"

"Elbette biliyordu. Bundan gurur duymuyorum İrina ama korumam gereken bir imajım vardı." Tekrar konuşmadan önce hat sessizliğe gömüldü. "Hamileliği sonlandıracaktım, isterse

İstese de istemese de bana yalvardı. Hayatımda ilk ve tek kez birine merhamet göstermişim."

Koruması gereken bir imajı vardı ama bu yaptığı korkunç bir şeydi. Hem Nicolai hem de annesi için üzüldüm. Ona ne olduğunu ve kardeşimin Roman'ın koruması altına nasıl girdiğini merak ettim.

Nicolai'den sorumluluk almasını ve sonunda Bratva'nın varisi olmasını istemek adil değildi ama dünyalarımız hiçbir zaman adil olmamıştı. Aldılar ve aldılar ve aldılar.

Ve Nicolai istese de istemese de bu yönünü bilmeyi hak ediyordu.

"Onu eve getireceğim ama bu zaman alacak."

Önce kardeşimle bir dostluk kurmak istedim. Onu tanıma fırsatını yıllarca kaçırmışım ve babam ne derse desin bunu istediğim şekilde gerçekleştirecektim.

Onu zaten bir kez benden aldı ve bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim.

"İrtibatta olacağım."

Uyku bana gelmiyordu. Uçuş sersemiyken ve aklımda kardeşimin düşünceleri dolaşırken olmazdı.

Bornozumu giyip odamdan çıkarken içimi çektim.

Koridorlar loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve beni kavisli merdivenlerden aşağıya doğru yönlendiriyordu.

Malikânenin tamamını keşfedememişim ve Aurora bana sadece evinin önemli bölümlerini göstermişti.

Üst katta çok sayıda oda vardı ve bunlardan birinin Nicolai'ye mi ait olduğunu yoksa başka bir yerde mi yaşadığını merak ettim.

Şöminenin çıtırtısı dışında ev sessizdi.

Aşağı inmeden önce saate bakmamıştım ama gecenin geç bir saati olduğunu biliyordum.

Oturma odasına yaklaştığımda hafif fısıltılar ve kahkahalar duydum.

Roman ve Aurora şöminenin önünde birbirlerine sokulmuş, battaniye ve yastık yığınlarıyla koza oluşturmışlardı.

Bulduğum yerden sadece Roman'ın yüzünü görebiliyordum, en iyi arkadaşımın söylediği bir şeyi dikkatle dinliyordu.

Onu ilk kez bu kadar samimi görüyordum ve yüzündeki huşu dolu ifadeden, onu kollarındaki kadın kadar, hatta daha fazla sevdiğini anlıyordum.

Aurora ona daha da sokuldu, o da benim durduğum yere bakmadan önce battaniyeyi Aurora'nın etrafına sardı.

Kahretsin.

Bir adım geri çekildim ve parmağımı dudaklarıma götürerek varlığımı ona belli etmemesini söyledim.

Kaşlarını kaldırdı, bana iyi olup olmadığımı soran sessiz bir soruydu bu.

Bu beni gülümsetti. Benim için endişelendiğinden değil, Aurora'nın sormasını isteyeceğini bildiğinden. En iyi arkadaşım sayesinde kocasıyla iyi ilişkiler içindeydim.

Başımı salladım, topuklarımin üzerinde döndüm ve yanlarından ayrıldım.

Bir zamanlar aşka inanmıştım ama gerçek aşk güneş ışığı ve çiçekler değildi. Kalp kırıcı ve acı vericiydi, birinin sizin üzerinizde bu güce sahip olmasına izin vermekten korkuyordum.

Kendimi asla teslim etmeyeceğim bir aşk.

BÖLÜM 3

LUcA

"Y kararımız kesin mi?"

Dışarıya bakarken sigaramdan bir nefes çektim.
Roman'ın malı.

Üçüncü katın balkonunda durduk, sabahın erken saatlerinin soğuk esintisi kıyafetlerimin arasından sızıyordu.

"Evet."

Basit bir sözcüktü ama bir çıpanın ağırlığını taşıyordu.

Roman bana döndü, sessizliği söyleyebileceği tüm kelimelerden daha yüksekti. Cevabımdan memnun olmadığını dudaklarını büzöştürmesinden anladım.

Beni çok iyi tanıyordu. Aynı kanı paylaşmıyor olmamız önemli değildi, kelimenin tam anlamıyla kardeşlik.

"Yapma." Bakışlarını aynı hizaya getirdim. "Eva'yı ancak bu şekilde koruyabilirim."

"Peki Evangeline senin Camorra'nın lideri olmayı seçtiğini biliyor mu?"

Göğsümdeki yanmayı hissederek bir duman daha çektim. Hayır, bilmiyordu ve bu onu ilgilendirmiyordu. Bunu ondan saklamayacaktım ama seçimlerimi de açıklamayacaktım.

Onun iyiliği için bunu yapmamam için bana yalvarırdı. Ve bu faydasız olurdu.

I vardı zaten konuşulan için benim Baba son gece ve pozisyonumu kesinleştirdim.

"Bunun bir önemi yok. Onun tepkisi benim kararımı engellemezdi."

"Anlıyorum," dedi ve önümüzde uzanan manzaraya doğru döndü. Güneş tamamen doğmuş, kış gökyüzünü aydınlatıyordu.

"Tavsiyen var mı?" "Var mı?"

"Lider olmak."

Örgütlerimizin içini dışını biliyordum ama Roman en korkulan *Don*'du ve *bu* da ona saygı duymamı sağladı. İsteddiği gibi davranırdı ve diğer üç klan da onaylasalar da onaylamasalar da onu takip ederdi.

Her zaman tek kişilik bir gösteri olmuşum, hiçbir şeye bağlı değildim ve başkalarının ne yaptığı da umurumda değildi.

Bana cevap vermeyince ona bir bakış attım. Sessizce gülerken vücudu titriyordu.

Beni hazırlıksız yakaladı. Roman nadiren açıkça gülerdi.

"Benden bir suç örgütünün nasıl yönetileceği konusunda tavsiye istiyorsunuz." Başını sallayarak kıkırdadı. "Merak etme Luca. Yolun her adımında elinden tutacağımdan emin olabilirsin."

"Oh, siktir git." Sigarayı yere attım ve çizmelerimin altında ezdim.

Yukarıda bir kuş sürüsü cıvıldıyordu ve ancak başımı kaldırdığımda soluk sarı saçları görebildim.

Kalbim göğüs kafesime eskisinden daha sert çarpıyordu. *Onu* izlerken tahta korkuluklara tutunarak ilerledim.

Kadınlar ya benden korkuyor ya da önümde diz çöküyordu ama bu küçük asi ikisini de yapmamıştı.

Ve bir yıl önce bunu yaparak ve dikkatimi çekerek ne büyük bir hata yapmıştı. Bu lanet bir yetersizlikti.

Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim. "M i s a f i r i n var."

"Irina dün geldi," diye doğruladı Roman. "Noel'de bizimle kalacak."

Midemin çukurunda ateş gibi bir his tutuştu ve vücudumun geri kalanına yayıldı. O baş belası dilinin başka neler yapabileceğini bilmek istiyordum.

Anlamayacağımı düşünerek bana Rusça "göt herif" deyişini hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı.

Babam beni birçok dil öğrenmem için yetiştirdi. Yabancıların kendi dillerinde konuştuklarında ne dediklerini bilmenin faydalı olacağını söylerdi. Bu, operasyonlar sırasında faydalı bir beceri olmuştu.

Roman düşüncelerimi bölerek, "Onu rahat bırakmanı istiyorum, Luca," dedi.

"Bu emri ortaya çıkaracak bir şey mi söyledim?"

Aurora, çardağın içine oturmadan önce iki kupa taşıyarak Rus arkadaşına katıldı.

"Sen bir köpeksin," diye mırıldandı. "Belki de ona bir sonraki yemeğinmiş gibi bakmayı bırakırsan, seni uyarmak zorunda kalmam."

Köpek mi? Bu da ne demek oluyor?

"O Aurora'nın en iyi arkadaşı ve senin kaçamaklarından biri değil. Irina'nın sınırları var."

Kapıyı kaydırarak açtı ve beni onunkiyle baş başa bıraktı. yersiz emir.

Keşke onun uyarılarına kulak asabilseydim ama onlardan korkma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Roman istediği kadar insanı kontrol edebilirdi ama ikimiz de benim o listede olmadığımı biliyorduk. Ve bilmediği şey ona zarar vermezdi.

Küçük asimi bir daha görmem söz konusu değildi ama artık o olduğuna göre, oyunu oynamak zorundaydım.

Roman taş patikadan karısının oturduğu yere doğru yürüdü. Onu öpmek için eğildiğinde İrina gözlerini kaçırdı ve başını eve doğru çevirdi.

Bakışları üzerime düştü, güneş mavi gözlerine yansıyor. Kıpırdamadan durdu, kırmızı dolgun dudakları şok olmuş gibi hafifçe aralandı.

Gözlerimi kırpmadan ona bakarken başımı eğdim. Varlığımın onu hazırlıksız yakalamıştım. Güzel.

Bir saniye içinde yüzü kaşlarını çattı. Ancak işin ilginç yanı gözlerini kaçırmamasıydı.

Görünüşe göre bu oyunu oynamak isteyen tek kişi ben değildim. Benim küçük asim ilgisini çekmişti ve ben kimdim ki onun ilgisini tatmin etmeyeyim.

Ona göz kırptım, alacağım tepkinin izinsiz arzumu tatmin edeceğini biliyordum.

Ve orta parmağını bana doğru kaldırdığında, bu kadının lanet olası bir kovalamaca olacağını biliyordum.

"Luca!" Aurora dikkatimi çekerek seslendi. Geniş bir gülümsemeyle bana baktı. "Aşağı gel!"

Ona başımı salladım, gözlerim Roman'ın daralmış gözlerine kayd. Dürüst olmak gerekirse, İrina bir kez çevreme girdiğinde tek odağım haline gelmişti. Eğer onunla olan etkileşimimi görseydi, bunun için bana bok atacağını biliyordum.

Balkondan aşağıya indim ve arkadaki çift kapıdan geçtim.

Kış mevsimi olmasaydı çardağa giden patika çiçeklerle çevrili olurdu. Çardak, perdeleri arkadan bağlanmış geniş bir veranda ve ortasında minderli hasır sandalyelerle çevrili yuvarlak bir mermer masadan oluşuyordu.

İrina bakışlarını benden ayırdı, uzun saçları rüzgârdan sallanıyordu. Dar deri pantolon ve vücudunun geri kalanını örten büyük siyah bir palto giymişti.

"Sanırım siz ikiniz daha önce tanıştığınız için tanıştırmaya gerek yok," dedi Aurora, muhtemelen arkadaşıyla birlikte müzeme girmeye çalıştıkları zamanı hatırlayarak yanakları hafif bir pembe tonuna bürünmüştü.

Listede yoklardı ama belli ki ben bir beyefendiydim. Bakışlarımdan sanki bu onun lanet olası işiymiş gibi kaçınan kadını nasıl geri çevirebilirdim?

"Ve ne ilk izlenimdi ama." "Gerçekten de."

Sik beni. Sesi ipek gibi pürüzsüzdü. .. ve sinirlerimi bozuyordu. Bir kadın üzerimde nasıl böyle bir etki yaratabilirdi?

Irina başını kaldırıp bana baktı, açık tenine rağmen yüzü sertti. "İlk izlenimlerin bir insan hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlattığını söyleyebilirim."

Yüzündeki çiller güneşin sert ışığı altında daha belirgin görünüyor, bir şekilde varlığımdan duyduğu hoşnutsuzluğu vurguluyordu.

Eğlencemi gizlemek için parmağımı dudağımın üzerinde gezdirdim. "O zaman umarım unutulmaz bir tane yapmışımdır."

Çenesi sıkıştı, dilinin dış hatları yanağına çarptı. "Etkileşimi zar zor hatırlarken bunu söylemek zor." Oturduğu yerden kalktı ve beni hoşnutsuzlukla süzdü. Herhangi bir ifadeyle de olabilirdi ama benim küçük asim beni kontrol etmişti ve onun okyanus mavisini üzerimde görmek çok iyi hissettirdi.

Yanımdan geçerken, bana doğru sürüklenen kehribar kokusundan gelen bir iniltiyi bastırdım. "Bunu düzeltmem gerekecek, *piccola ribelle*," diye fısıldadım.

Koltuğuna oturdum ve onun eve doğru adım atışını izledim. sevgili çifte bakmadan önce.

"Luca," dedi Roman sıkılmış dişlerinin arasından, yüzünü öfke kaplamıştı. "Ben sana ne demiştim?"

Omuz silktim. O piç her yönden kontrol manyağıydı ve ona bu zevki asla tattırmayacaktım.

"Ona ne söyledin?" Aurora'nın kaşları çatıldı ve kocasıyla benim aramda bir bakış attı.

"Bana değerli misafirinizden uzak durmamı söyledi."

Aurora önce yavaşça güldü, sonra sesi yükseldi.

Biz onun bu tuhaf çıkışına bakarken eliyle karnının yan tarafını tuttu.

"Bunun neresi komik, *anima mia*?" Roman onun siyah buklelerinin tellerini okşayarak sordu.

Gözlerinin kenarındaki yaşları sildi ve kendini toparlamadan önce bir kez daha kıkırdadı. "İkinizi de seviyorum ama aptalsınız. Irina kendi başının çaresine bakabilir ve kesinlikle bir erkeğin onun adına başkalarını uyarmasına ihtiyacı yok. O kızı hiçbir şey yıkamaz."

Bu şaşırtıcı değildi ama Aurora'nın bana onun hakkında bilgi vermesi sadece merak ve beklentiyle tüylerimi diken diken etmişti.

Irina'yı kıran kişi olmak, onu tekrar bir araya getirebilmek için tüm katmanlarını soyarak istedim. *Böylece ona benim diyebilecektim.*

Bu düşünce beni sarstı. Daha önce hiçbir zaman hayatımdaki herhangi bir şey ya da herhangi biri. Oysa bu Rus kadın bana sadece birkaç tatsız kelime söylemişti ve ben büyülenmişim.

Bundan zevk mi alacağımı yoksa nefret mi edeceğimi bilemedim.

"Ayrıca, Luca bir centilmen. Hiçbir sınırı aşmaz, öyle değil mi?"

Beklenti dolu yüzüne baktım ve bana ne kadar güvendiğini gördüm. Aurora'yı her zaman sevmiştim; bir *Don*'u dize getirebilen tek kişi oydu. Ama benim hakkımdaki imajı çarpıktı. Bir şey istediğimde, sonuçlarını hiç düşünmeden onu elde edeceğimi bilmiyordu.

Ona tembelce gülümsedim ve yıllardır yaptığım tüm şüpheli hareketleri görmezden gelen adama baktım.

yıllarca. "Bu doğru. Yine de, ne derler? Bir centilmen asla söylemez."

Roman'ın damarına basmak en sevdiğim eğlenceydi, bu yüzden bana hamle yapmak için ayağa fırladığında, onu savuşturdum ve eve doğru geri geri yürüdüm. "Sonra görüşürüz kardeşim," diye seslendim. "Aurora, benim için her zaman bir zevktir!"

Kıkırdayan Aurora onu koltuğuna geri çekmeden önce bir adım öne çıktı.

Kulübem Roman'ın malikanesinden birkaç mil uzaktaydı. Herkesten ve her şeyden uzakta, geniş bir arazinin üzerindeydi. Tam da istediğim gibi.

Tuş takımını kullanarak giriş yaptım ve günün ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissederek botlarımı tekmeledim.

Sağımdan gelen bir hareketle bir anda silahımı çektim.

"Bu Eva!" Kız kardeşim karşımda belirdi, gözleri büyürken elleri savunma modundaydı.

"Ne oluyor lan, Evangeline?" Kalbim küt küt atarak bağırdım. Silahımı kılıfına geri koydum. "Bunu bir daha asla yapma."

"Bana iğneni verdin," diye fısıldadı ve kollarını yanına bıraktı.

"Acil durumlar için." Ona ters ters baktım. "Bir dahaki sefere gelmeden önce beni ara."

Buraya habersiz gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu, özellikle de ben evde yokken. Evin güvenliğini sağlamıştım ama herhangi biri tarafından takip edilmiş olabilirdi.

"Yani şimdi kardeşimi görmeye gelmek için izin mi almam gerekiyor?"

"Eğer güvenliğinizle ilgiliyse, evet. Sana söyleneni yapacaksın, anladın mı?" Sözlerimin sert olduğunun farkındaydım, ama güvenlik ekibi olmadan ve refakatsiz gelmişti.

"Evet, anlıyorum! Eva, şunu yap, Eva, bunu yap!" Öfkesi aşikârdı, vücudu titriyordu. "Çok yoruldu, *fratello*."

Yaşam alanına girdi ve koltuğa uzandı.
Siyah deri koltukta, zayıf omuzları çökmüştü.

Duygularımı dizginleyerek beyaz tavana baktım. Sık sık annemizin burada olmasını ve Eva'yla bazı durumlara nasıl yaklaşmam gerektiği konusunda bana yol göstermesini dilerdim. Onu yetiştirmeye yardım etmişim ama o annelik bağından mahrum kaldığını biliyordum ve keşke kalmasaydı diyordum.

Başımın ağrımaya başladığını hissettim, annemin neden yerin bir metre altında olduğunu hatırladım. Kız kardeşimin de aynı kaderi paylaşmamasını sağlayacaktım.

Deri ceketimi çıkardım ve yanına oturdum. Üzgün bir ifadeyle bana baktı ve o anda annemize o kadar çok benziyordu ki bu bana acı verdi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Başını hafifçe salladı.

"Tamam, buraya gel." Küçük bir çocukken ağladığında yaptığı gibi başını kucağıma koydu. "Sana her zaman göz kulak olacağım."

Ben saç tellerini okşarken sessizlik uzadı, sonra sordu: "Peki seninle kim ilgileniyor Luca?"

Ne kadar süre orada oturduğumu, uyku bastırana kadar kız kardeşimin sorusu üzerine kafa yordüğumu bilmiyordum.

Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yoktu ve bana bakan tek kişi babam tarafından gözümün önünde öldürüldü.

BÖLÜM 4

IRINA

"D "Bu iyi görünüyor mu?" Aurora'ya boy aynasında kendime bakarak sordum.

Bir görev için olmadığı sürece asla açık bir şey giymeşdim. Silahlarımı saklamamı zorlaştırıyordu ve bu ipeksi kırmızı elbiseyle bıçağımı sadece uyluğumun üst kısmına sarabiliyordum. Bunu giymemin tek nedeni Aurora'nın odama gelip ısrar etmesiydi.

Yanımda durdu, zümrüt gözleri yansımda benimkilere takıldı, giydiği dökümlü yeşil elbiseyle uyumluydu. Ona biraz büyük gelmişti ama yorum yapmaktan kaçındım. Başkalarına nasıl giyinmeleri gerektiğini söyleyecek son kişi bendim. "Çöp poşeti bile giysen yine de büyüleyici olursun."

Noel günüydü ve Aurora malikânede küçük bir parti planlamıştı. En yakın arkadaşları ve ailesiyle samimi bir parti olmasını istediğini söylemişti. Tek düşünebildiğim Nicolai ve bu gece onunla tanışıp tanışamayacağımdı.

Benden hoşlanmayacağı endişesiyle sinirlerim gerildi. Bu aptalca bir düşünceydi çünkü benden nefret etmek için hiçbir nedeni yoktu. . Henüz.

"Herkes ne zaman geliyor?"

Başkalarıyla sosyalleşmek Rusya'dan ayrıldıktan sonra öğrenmem gereken bir beceriydi. İnsanların manipölasyona bu kadar kolay kapılması ilginçti. İhtiyacınız olan tek şey onlara duymak istediklerini vermektir.

Yine de göğsümün içindeki boşluk genişledi, aşağı iteceğim duyguların saldırısına hazırды.

"Birazdan gelirler." Bana rujumu uzattı. "Aşağı inip Roman'ın personele bağırmadığından emin olmalıyım."

Kıkırdadım. "Birazdan görüşürüz."

Yanağıma hızlı bir öpücük kondurup odadan çıktı.

Koyu kırmızı rengi dudaklarıma uyguladım ve bu rengin özgüvenimi nasıl artırdığının keyfini çıkardım.

Geri adım atarak sarı saçlarımla yüzümden uzaklaştırdım. Hayatım boyunca ne kadar güzel olduğum söylenmişti ve tekrarlanan iltifatları umursamasam da babam bana bunu bir aldatma silahı olarak nasıl kullanacağını öğretmişti. İnsanların uzaktan çekici görünen herkese isteyerek bilgi vermesi acınası bir durumdu.

Ben odadan çıkarken yumuşak bir melodinin sesi evin içine doldu.

Sanki bir kış harikalar diyarına adım atmış gibiydim. Pırıl pırıl ışıklar, ana katın her yerinde uzun boylu duran birden fazla Noel ağacıyla birlikte dizilmişti. Görkemli, abartılı ve şenlikliydi.

Yılın bu zamanını çok severdim ve bana verdiği hissi tarif edebilmemin tek yolu sıcaklıktı. Başladığı anda bitecek olan bir gerçeklik duygusuyla sarmalanmış olmanın verdiği küçük bir coşku.

Bu bana ailemle ne kadar çok tatil kaçırdığımı ve onları asla telafi edemeyeceğimizi hatırlattı. Hayatımdaki diğer her şey gibi kısa sürdü.

"Geldiğiniz gece malikanede dolaşmanızın bir nedeni var mıydı?"

Başımı çevirdiğimde Roman'ın yanımda durduğunu gördüm. Simsiyah giyinmişti, gözleri masanın üzerindeki çelenkteydi.

Sanki bir sorun varmış gibi başını eğerek şömineye baktı.

"Günün her saati çevrenizin farkında olmak yorucu olmuyor mu?"

Bakışlarımı yakaladı, neredeyse siyah gözleriyle beni delip geçti. "Gördüğüm kadarıyla, her bir insanın anlatacak bir şeyi var." Tekrar önüne baktı. "Bir kez buldun mu, onu kullanabilirsin."

Elbette bunu biliyordum. Her zaman tetikteydim ve gerekirse her durumda saldırmaya hazırdım. Yine de Roman'ın bunu bilmesine izin vermek, hikayemde Aurora'nın en iyi arkadaşı olmaktan daha fazlası olduğuna inanmasına yol açacaktı.

"Not ettim ama bir şey söylemeyeceğim Roman. Bana şüpheyi yaklaştırmayı bırakabilirsin."

Dudakları eğlenir gibi bir ifadeyle kıpırdadı. "Senden her zaman hoşlandım ve karımın senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

Aurora'ya kadar arkadaş edinmek bana hiç cazip gelmemişti ve o zaman bile tek arkadaşım olmuştu. Güvenebileceğiniz tek bir kişi, birden fazla kişiden daha iyiydi. Hayatınız hakkında ne kadar çok insan bilgi sahibi olursa, bunu size karşı kullanmaları o kadar kolay olurdu.

Benim kitabımda bu küçük bir zaferdi. Koşullar farklı olsaydı, sanırım Roman'la arkadaş olabilirdim ama kardeşimi eve götürmek için buradayken ne anlamı vardı ki?

"Duygularımız karşılıklı."

Başını salladı ve topuklarının üzerinde döndü. "Partinin tadını çıkar, Irina."

Saat ilerledikçe konuklar gelmeye başladı ve Nicolai'yi gördüğümde avuçlarım nemlendi.

Onu uzaktan izliyordum, ne zaman yaklaşmam gerektiğinden emin değildim. Deri giysili canavar onunla konuşurken bunu yapamazdım.

Daha birkaç gün önce bana açıkça göz kırpmasıyla karşılaştığı her kadının ayaklarına kapanmasını beklediği belli olan bir kabadayıydı.

Sanki dikkatini çekmişim gibi gözleri bana kaydı, vücudumda gezinirken gözlerindeki karamel koyulaştı.

Dişlerimi sıktım, sanki buna hakkı varmış gibi bana bön bön bakması karşısında nabzım öfkeyle atmaya başladı.

Bunu düzeltmem gerekecek.

Sadece kulağıma fısıldadığı sözleri hatırlıyordum.

Düzeltilmesi gereken tek şey tüyler ürpertici saplantısıydı. "Özür dilerim." Aurora sert bir şekilde nefes alarak yanıma geldiğinde dikkatimi dağıttı. Kıvırcık saçları daha kabarıktı ve elbisesinin kolu üzerinden düşmüştü. omuz. "Ben meşguldüm."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Herkesin beslenmesini ve eğlenmesini sağlamak için personeli olduğunu düşünürsek, onun meşgul tanımı bu kategoriye girmiyordu.

"Roman bekleyemezdi, değil mi?" Kolunu düzelterek sordum.

Yüzünün rengi kızardı ama muzipçe sırıttı. "Belki de sabırsız olan *bendim*."

Başımı arkaya eğdim ve içtenlikle güldüm. beklenmedik bir küstahlık. Kutsal olmayan konuşmamıza kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafıma baktığımda Luca'nın hâlâ bana baktığını gördüm. Kendi yüzüm sıcaklıkla ısınırken gülümsemem yavaşça düştü.

Başkalarının ilgisini çekmekten hiçbir zaman çekinmedim, buna alışkındım ama *onun* ilgisini çekmekte beni tedirgin eden bir şey vardı.

"Roman'ın onu uyardığını biliyorsun," dedi Aurora, Luca'nın durduğu yere bakarak. "Ama ikisine de en iyi arkadaşımın kendini nasıl idare edeceğini bildiğini söyledim."

Bunu takdir ettim. Başkalarıyla başa çıkabilecek kapasiteye fazlasıyla sahiptim ama bu bilginin şüphelerimi doğruladığının farkında değildi.

Vahşi bir nedenden dolayı beni istiyordu ve bana vahşi bir şekilde baktığından, bunun onu uzaklaştırmak için stratejik olarak oynamam gereken bir oyun olduğunu biliyordum.

"Merak kediye öldürür, Aurora," diye cevap verdim, gözlerimi ona dikerek. "Önce bunun ısırıldığını öğrenecek."

"Bundan hiç şüphe duymadım." Kolunu benimkine doladı. "*Isırmaya* başlamadan önce seni diğer herkesle tanıştırmama izin ver."

Roman'ın tüm güvenlik ekibi etrafındaydı, birçoğu tehlike olmamasına rağmen dikkatli gözlerle bekliyordu ama şefleri Ricardo, konuşmaktan çok homurdanan iri yarı bir adam olunca bu bir anlam ifade ediyordu.

Aurora'nın erkek kardeşi Enzo ve kız arkadaşı Sofia mutfak adasında oturmuş, aralarında fısıldaşıyorlardı.

"Enzo." Aurora, kızıl saçlıdan uzaklaşmadan önce onun dikkatini çekti ve kız kardeşine bakarken endişeli ifadesini nazik bir ifadeye dönüştürdü. Gözlerinin yorgunluktan nasıl asılı kaldığını kaçırmadım. "Bu Irina."

"Sonunda bir yüze bir isim koymak güzel." Kıkırdadım.

Enzo, benim yapamadığım bir zamanda Aurora'nın yanında olmuştu ve bu yüzden benim gözümde çok değerliydi.

"Senin hakkında harika şeylerden başka bir şey duymadım, tüm zevkler bana ait." Gülümsedi ve kız arkadaşına doğru döndü. "Irina, bu. . . Sofia."

Kadın rahatsız bir şekilde kıpırdanırken gerçek gibi görünmeyen bir gülümseme takındı.

Enzo onun beden dilini okumuş gibiydi çünkü elini kavradı ve kucağının üzerine koydu. Birleştikleri yere baktı ve yüzü şaşkınlığa dönüştü.

Bu etkileşimden Sofia'da bir terslik olduğunu anlayacak kadar şey biliyordum.

Yüzünü bana döndü. "Merhaba." Sesi boğuktu ve beklediğimden daha güçlüydü.

"Memnun oldum, Sofia."

Bir süre daha bana baktı, gözlerindeki yeşil sanki şaşkınlık içindeymiş gibi bomboştu.

Aurora beni yanlarından çekmeden önce onlara, "Akşam yemeğinden önce etrafı dolaşacağım," dedi.

Kulak misafiri olmadığımızda, "Bu ilginçti" dedim.

İç geçirdi ve başını hafifçe salladı. "İlginç kelimesi bunu özetlemiyor bile."

Bunları ona daha sonra sormam gerekecekti. Bu ilişki hakkında ortaya çıkacak çok şey olduğundan şüpheleniyordum.

"Ve bu da benim en sevdiğim adam," diye tezahürat yaptı kardeşime ulaşmadan önce. "Roman'a bunu söylediğimi söyleme."

Buna cesaret edemezdim. Ve Nicolai'nin onların arasında sevildiğini düşünmek, bunca yıldır onunla ilgilenildiğini bilmek bana huzur verdi.

"Aurora." Nicolai çarpık bir şekilde gülümsedi ve başını sallayarak onu selamladı. "Roman'ın kurtuluşu nasıl gidiyor?"

Yüzünde bir kızarıklık belirirken kıkırdadı. Bunun aralarında bir şaka olduğunu fark ettim.

Kıskançlık duymamın yanlış olduğunu biliyordum ama ne kadar yakın olduklarını görmek bana ne kadar çok şey kaybettiğimi hatırlattı.

Birisi Aurora'yı çağırdı ve o da bizi yalnız bırakarak aceleyle gitti.

"Merhaba, ben Nicolai."

Başım o kadar hızlı yana savruldu ki kırbaç etkisi yarattı. Bütün gece duymak istediğim kelimelerdi bunlar.

Kardeşim bana gülümsedi, kahverengi gözlerinin kenarları siyah gözlüklerle süslenmişti.

Güldü, yanağındaki gamze derinleşti. "Roman ve şefle ilgili bir durum var."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu, onun yüz hatlarını incelerken duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, aramızdaki benzerlikleri fark etmeye çalışıyordum ve vardı da. Aynı soluk sarı saçlara ve yüzümüze serpiştirilmiş çillere sahiptik.

şok içinde bakıyor olmalıyım çünkü gülümsemesi biraz duraksadı ve kendimi toparlamama neden oldu.

"Irina." Yüzümdeki gülümseme bile garip hissettiriyordu.

"Sizinle tanışmak bir zevk." Zarif bir şekilde konuştu, sesi derin bir melodiydi.

Bir duygu dalgası boğazımı tırmaladı, acısı burnumu yaktı. Bu şekilde tepki vermeyi beklemiyordum. "Aynı şekilde."

Ellerini sırtından çözdü ve yanlarına bıraktı. "Sen Rus'sun." Bu bir ifadeydi.

"Aksanın ele verdi, değil mi?"

Başını salladı. "Ve Aurora sürekli senden bahsediyor." O da ben de. O gerçekten benim ölüm kalım meselemdi.

"Çok Rus tanıyor musun?" Ben kendimi durduramadan soru ağzımdan kaçırverdi. Tarihimizi anlatmanın yeri ve zamanı değildi.

Kahverengi gözleri anlam veremediğim bir şeyle parladı, dudakları sanki gerçekten söylemek istediğı şeyi söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi büzüldü. "İstediğimi söyleyemem."

Ona inanmıyordum ve er ya da geç gerçek cevabını öğrenecektim. Annesinin ona babasının kim olduğunu söylemiş olma ihtimali vardı.

Gariplik üzerimize çöktü ve bunun sebebi olduğum için kendime lanet ettim.

Ruh halimdeki değışikliği fark etmiş olmalı ki bana tekrar gülümsedi. "Ama şimdi biriyle tanıştığım için çok mutluyum."

Saygın yorumu dış görünüşümün bir parçasını kırdı ve ona yakın olmayı zorlaştırdı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve arka kapıdan geçene kadar onun yanından yürüdüm.

Soğuk rüzgâr omurgamda dalgalanan sürünme hissini durdurmak için hiçbir şey yapmadı, yavaş ve istikrarlı bir şekilde beni felç etmeden önce nefesimi kesiyordu.

Görünmez eller beni kavradı, hiçliğin o karanlık yerine geri dönerken beni parçalamakla tehdit etti.

Bu bölüm yapmadı son Uzun, ama o oldu yeterli Hâlâ zihnimin zincirlerine takılı olduğumu hatırlatmak için.

Nefes nefese kaldım, öksürük krizine girmeden önce bir ciğer dolusu hava çektim.

Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Nicolai ile konuşmak şöyle dursun, onun yanında olmak bile zordu.

Onun büyüdüğünü görmemiştim ve şimdi onun zıttı olan insanların arasında iyi huylu bir adamdı. Oysa ben onun için sadece bir yabancıydım.

Birdenbire tek düşünebildiğim onu her şeyden ve herkesten korumak oldu.

Sırf o da şu anda içinde bulunduğu duruma düşebilsin diye onu uzaklaştırmak istemem ikiyüzlülüktü.

Burnumdan nefes alarak, keskin kış havasının beni topraklamasına izin verdim. İşte o zaman misk ve baharat kokusu beni sardı, boğucu ve ölümcül.

Elimi yavaşça kalçamdan aşağı kaydurdım, bıçağımı bulana ve onu kavrayana kadar elbisemin yırtmacını açtım.

Aurora'ya önce ısırığımı söyledim, sadece dişlerimle değil.

Hızlı bir hareketle bıçağı hayvanın boynuna dayadım ve ona ters ters baktım.

Luca hatırladığımdan daha iri bir şekilde üzerimde belirdi. O ürkütücü karamel gözlerini yüzüme dikmeden önce elime baktı.

Bir adım öne çıktı, ben de bıçağı daha da sapladım, kan akıtacak kadar değil ama onu uyaracak kadar.

Bir adım daha atarken gözbebekleri parladı, göğsü neredeyse benimkine çarpıyordu.

Bıçağı onu yaraladığında nabzımın çarpıntısı kulaklarıma hücum etti, kan dövmeli boğazının sütunundan aşağı akıyordu.

Kendini kesti.

Beklenmedik hareketinden dolayı sendeledim ama fark etmedi, beni köşeye sıkıştırıp sırtım evin yan tarafına çarpana kadar bana doğru kararlı bir şekilde yürümeye devam etti.

Ay ışığının altında, canlanmış bir kâbusa benziyordu. Kaba yüz hatları, ensesine doğru kıvrılan dağınık saçları ve insanı derinliklerine hapsedebilecek gözleri.

Bakışları ağızma kaydı, yüz ifadesi saf vahşilikten ibaretti.

Kalın bir gerilim tabakası beni ezerken, kış havası aniden aşırı ısınmış tenime hoş geldi.

Eli boynuna doğru hareket etti, dövmele parmakları kesiği izledi ve kanıyla boyadı.

Kafamın güzelliğinin belli belirsiz titreşimi içimden geçerek göğsümün içindeki boşluğu doldurdu ve daha önce yaşadığım olayın kalıntılarını azalttı.

Yine mi?

Aynı kanlı el çenemi kavradığında nefesimi tuttum.

"Ne-"

Başparmağını yavaşça ağızmda gezdirip sözümü keserken bana sert bir bakış fırlattı.

Teninin tenime değmesi, sanki beni sokmuş gibi keskin bir his uyandırdı.

Bıçağım hâlâ boğazındaydı ama bundan ve beyaz tişörtünü ıslatan kandan etkilenmemiş görünüyordu.

Dudaklarımda gezinip kanını dudaklarıma bulaştırırken boğazından gırtlaksı bir ses çıktı. "Sadece benim için yapıldı."

Zamanında yeterince çılgınlık görmüştüm ama Luca gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Açıkça bir psikopattı, sanrılarla hareket ediyordu.

Ona tam olarak bunu söylemek için ağızımı açmıştım ki, başparmağını dudaklarıma daha sert bastırarak dudak büktü. "Yılan gibi bir dil için ne güzel bir ağız." Yüzü sertleşti, ısı dalgalar halinde yayılıyordu. "Umarım bu etkileşim çok daha unutulmaz olmuştur, *piccola ribelle*."

Bununla birlikte çenemin altını drtt ve eve geri döndü.
Az önce ne oldu?

Yutkundum ve bıağımın onun kanıyla lekelenmiş ucuna baktım.

Oyunu böyle mi oynayacaktık? Etrafta kimse yokken beni karanlık yerlerde köşeye sıkıştırıyordu.

Hiç kimse beni Luca'nın etkilediğı gibi etkilememişti. Daha önce hiç kimse sadece bir dokunuşla beni uuramamıştı ve midemin çukuruna acı bir şekilde oturan şeyin korku mu yoksa öfke mi olduğunu bilmiyordum.

Belki ben de onun kadar psikopattım çünkü dilimi tereddütle alt dudağımın üzerinde kaydırdım ve metalik tadı aldım.

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Akşam yemeğinden sonra oturma odasında toplanmış, sıcak çikolata kupalarımızı yudumluyorduk.

Aurora aniden ciyaklayarak odanın ortasında durdu. "Artık içimde tutamıyorum. Ben hamileyim!"

Beklenmedik haber karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunu ne kadar çok istediğini biliyordum, özellikle de son hamileliğinde yaşadıklarından sonra.

Herkes onu kucaklarken alkışlar ve tebrikler patlak verdi ve Roman'ın sanki onun mutluluğunu lekeleyebilecek her şeyi veya herkesi ortadan kaldıracakmış gibi onu şiddetle izlemesine hayran kaldım.

"Bu en güzel haber," dedim, heyecandan boğazım düğümlenmişti. "Teyze olacağım!"

Aurora gözlerinden düşen yaşları sildi. "Dört aydır sana söylemek istiyordum ama emin değildim. .

. "

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu çünkü ne demek istediğini biliyordum.

Ellerini güven verici bir şekilde sıktım. "Anlıyorum. Şimdi karnını göreyim." Kıkırdadım.

Onda farklı bir şeyler olduğunu biliyordum ama bunu beklemiyordum ve önlüğünü karnına doğru gerdiğinde şişliği gördüm. "Doktor bazı kadınların diğerleri kadar belli etmediğini söyledi ama her geçen gün büyüyor," diyerek karnını ovuşturdu.

"Hem senin hem de Roman için çok mutluyum. Yine de, toplum içinde dolaşan başka bir Roman'ın olması tam bir kabus olurdu."

Güldü. "Anlaştık."

Kocası gelip arkasında durdu. "Öyle mi?" Ellerini kalçalarına dayayarak ona baktı.

Adamın göğsüne yaslandı ve ellerini onunkilerin üzerine koydu. "Öyle."

BÖLÜM 5

LUcA

"Y Buna hazır mısın?"

Ter damladı aşağı benim alın olarak
I dövülmüş
deri çantaya karşı. Antrenörüm Alessio'ya "Ben her zaman hazırım," diye cevap verdim.

Birkaç tur daha attıktan sonra kollarımı iki yana açtım ve kendime gelmek için derin derin nefes aldım.

Ara sıra yüksek sosyeteden ailelere özel bir tesis olan Yeraltı Kulübü'nün düzenlediği dövüşlere katılırdım. Dövüşler elitlerin eğlenmesini sağlıyor ve getirdiği para onları daha da zenginleştiriyordu.

Benim için bu itibar ve stres atmakla ilgiliydi. Hiç kaybetmemiştim ve böylece kendime bir isim yaratmışım. Zaferim üzerine bahisler oynanmaya devam etti ve ben hiç hayal kırıklığına uğramadım.

Yapabileceklerinizin katıksız gücünü göstererek başkalarına korku aşıladığınızda, size karşı gelmek onlar için daha az cazip hale geliyordu.

"Eğitmene ihtiyacım yok."

Başımı sese doğru çevirdim, beklenmedik varlık karşısında parmak uçlarımda bir kaşıntı hissettim.

İrina'yı başka bir antrenörle sohbet ederken bulduğumda yumruklarımı sıktım. Üzerinde en dar spor kıyafetleri vardı, bacaklarını mükemmel bir şekilde çerçeveleyen siyah taytlar ve belini saran bir atlet.

Dudağımın kenarını ısırđım, dudaklarında kanımdan daha fazlasıyla onu işaretlemek istiyordum.

Şimdi bile Noel gecesindeki o anı gözümde canlandırabiliyordum. Öfkeyle parlayan mavi gözleri ve nefretle kıvrılan kırmızı dudakları.

Verdiği tepkilerin, onun her santiminde ziyafet çekme ihtiyacımı uyandırdığından haberi yoktu. Nerede başlayıp nerede bittiğini unutana kadar onu oluşturan her şeyin derinliklerine dalmak.

Bu oyunu oynadığı sürece küçük isyancımdan alacaktım. Ve öyle de oldu.

Her odaya sanki oranın sahibiymiş gibi giren sarı saçlı kadına duyduğum ani hayranlığın nedenini tam olarak belirleyemiyordum ama içgüdüsel ihtiyaç oradaydı. Tadını alabileceğim ve damarlarımda dolaştığını hissedebileceğim kadar somuttu.

Ve orada kalacağını biliyordum.

Ama sebebi neydi? Onun meydan okumasının beni dizlerimin üzerine çöktürüp ona doğru süründürmeye yeteceğini bilmiyor muydu? Tam da bu noktayı kanıtlamak için kendimi kesmişim, ona sahip olmak için ne kadar ileri gidebileceğimi anlamasına ihtiyacım vardı.

Boynumun yan tarafında, bıçağının beni kestiği yerde bir his kıvılcımı belirdi. Derin değildi ama hoşuma giden hafif bir yara izi bırakmıştı. Beni işaretlemesini *istedim*.

O geceden beri neden silah taşıdığını merak ediyordum ve bu sorunun cevabını kendim aramaya niyetliydim.

Eldivenlerimi çıkararak yavaşça ona doğru yürüdüm ve yüzündeki hayal kırıklığını fark ettim.

"Beni anlamıyorsun. Kadın bir eğitmene ihtiyacım yok." Kollarını kavuşturdu. "Bir e ğ i t m e n e ihtiyacım yok,

dönem."

Kulübün boks tesisinin sahip olduğu bir kural, kimlik doğrulama nedenleriyle her üyenin bir eğitmen listesinde olması gerektiği idi.

Irina'nın arkasında durdum, onun üzerinde yükselirken bağımlılık yapan amber kokusunu kokladım. "O benimle."

Dante onun başının üzerinden baktı, aramızda sessiz bir konuşma geçti. Buna izin verilmediğini biliyordum ama beni durdurmayacağını da biliyordum. Tereddütlü bir duraksamadan sonra başını salladı ve uzaklaştı.

Irina bana doğru dönerken saçları göğsüme çarptı, mavi gözleri kısılmıştı. "Ben seninle değilim."

Bir sırtış ağzıma doğru yol aldı ve Onu tekrar gördüğüm için mi yoksa tavırları yüzünden mi bilmiyorum.

"Hayır mı?" Kafam karışmış gibi yaparak başımı yana eğdim. "Bunu düzeltmemiz gerekecek."

"Hayal görüyorsun," diye tısladı, bana doğru bir adım atarken vücudu titriyordu.

Bunun tehdit edici olması mı gerekiyordu?

Öfkeli bir Rus'tu ve lanet olsun, onun öfkesini istiyordum.

Eğildim, gözlerini yakalamadan önce göğsünün inip kalkmasını izledim. "Nasıl istersen öyle de, *piccola ribelle*, ama sen benim olacaksın."

Dişlerini gösterdiğinde, gözbebeklerinde alev alev yanan ateşten duyduğu hoşnutsuzluk açıkça görülebiliyordu. "Asla senin olmayacağım. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta."

Uzaklaşmak için döndü, ama uzun at kuyruğunu kavradım ve onu kendime doğru çektim.

Sırtı göğsüme çarptığında bir nefes nefese kaldı.

Bana karşı o kadar yumuşak hissediyordu ki, kendimi daha fazla içine itmekten alıkoymak zorunda kaldım.

Çok hevesli görünürsem küçük asimi korkutmak istemedim.

Başını geriye çekmeden önce ipeksi saçlarını iki kez yumruğuma doladım.

Bana endişeyle bakarken dolgun dudakları aralandı. Nabzım yenilenmiş bir enerjiyle atıyordu.

"Burada olmanın bir sebebi var, Irina." Tısladım. "Sakın bana bunu göremeyecek kadar korktuğunu söyleme."

Ve çok güzel bir şey oldu. Gülümsedi, düz beyaz dişleri yavaşça ortaya çıktı.

Sersemlemiştim, güzelliğiyle büyülenmiştim ve o da bunu kendi avantajına kullandı, bir sonraki hamlesi beni hazırlıksız yakaladı.

İnce bacağı aynı anda geriye itilip yüzüme doğru savrulurken kendini öne attı ve bunun gücü beni yere düşürdü.

Kimdi bu lanet kadın?

Üstüme yerleşti, dizleri belimin iki yanında dururken dirseği boğazıma dayandı. Eğildi ve ölümcül bir ses tonuyla fısıldadı. "Bir daha iznim olmadan bana dokunursan, bu yapacağın son şey olur."

Aramızdaki boşlukta ısı titreşiyordu, kalbinin atışı benimkiyle çarpışıyordu.

"Bu pozisyonda kal." Kalçalarını sıkarak telaffuz ettim. "Ve isteğine uyabilirim."

Yanakları beklediğim gibi kızarmadığında, bu kadının gerçekten benim için yaratıldığını anladım. Tek amacı benimle alay etmek ve bana eziyet etmek için yeryüzünde yürüyordu.

"Seninle yatmıyorum, Luca. Bunu o kalın kafana sok."

Dilindeki ismim bir okşamaydı, bir sevgili gibi nazik değil, hayır. Sesi, kemiklerim parçalanıp çatlayana kadar derinliklerime işledi. Beni tamamen mahvedene kadar.

Beni mahvet, tatlım.

Beklediğimden daha güçlüydü ve buna ihtiyacım vardı. Bir eşite. Ama sanırım benim küçük asim beni gerçekten alt edebileceğini düşündü.

Ellerim beline doğru kaydı, kıvrımları avuçlarıma değerken pozisyonumuzu değiştirdim, böylece onun üstündeydim.

Bacaklarının arasına yerleşip bileklerini başının üzerinde sabitlediğimde hafif bir güçle homurdandı.

"Uyumaktan bahseden kim?"

Bu kadar yakından, burnunu ve yanaklarını süsleyen çillerin tozunu görebiliyordum. Masum bir görüntü sergiliyorlardı ama o bundan çok uzaktı.

Sığ nefesler alışını izledim, meleksi yüz hatları keskinleşirken tutuşuma karşı mücadele etti. O hareket ettikçe, kokusu duyularımı daha fazla istila ediyordu. Beni saf dopaminle doldurdu.

Ne kadar nefes kesici olduğunu biliyor muydu?

Yüz ifadem ona bir şeyler anlatmış olmalı ki, göz göze geldiğimizde bir an için zaman durdu.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırıp kaşlarını indirdikten sonra başını kaldırıp burnuma çarptı ve tutuşumu gevşetmeme neden oldu.

Altımdan kaydı ve burnumdan kan fışkırırken tek yapabildiğim gülmek oldu.

Hiç kimse beni hazırlıksız yakalayamamıştı ve sezgilerim her zaman güçlüydü, bu yüzden Irina'nın bunu birkaç dakika içinde iki kez yapmış olması aklımın alamayacağı bir şeydi.

Belki de bu ondan uzak durmam için bir işaretti ama bunu yapma düşüncesi bile kaburgalarımın arasında donuk bir ağrıya neden oldu.

"Benden uzak dur, seni kaba herif." Çantasını kaptı ve hışımla binanın çıkışına doğru yürüdü.

Burnumdan kan damlamaya devam ederken kendi kendime gülümseyerek başımın yere düşmesine izin verdim.

Bu beni mazoşist yapar mı bilmiyorum ama tekrar yapmasına izin verirdim.

O kesinlikle benim için yaratılmış.

Bu sabaha kadar Camorra'nın lideri olmayı önemsemem gerektiğini neredeyse unutmuştum.

Sigarayı botumun altında ezdim ve Bratva'nın ihracatçısını bekledim.

Babam bir önceki sevkiyatı sabote ettikten sonra Roman tüm operasyonu bana devretti.

Ruslarla iş yapmak her zaman riskliydi ama faydası da yok değildi. Babama sadık olsalar da mürettebatımla iyi bir ilişki kurabilirdim ama sorun değildi, ben de onlara güvenmiyordum. Tek yapmam gereken beyinlerine, hesap verecekleri kişinin ben olduğumu kazıydım.

Siyah bir minibüs deponun yanına yanaştı ve zayıf bir adam dışarı çıkmadan önce park etti.

Yalnızdı ve bu şaşırtıcıydı. Bunu teke tek yapacağımızı konuşmuştuk ama buna uyacağını sanmıyordum.

"Viktor." Başımı sallayarak onu onayladım.

Soğuk bir adamdı; her hareketi ve tepkisi mekanikmiş gibi kendini taşıma şeklinden bunu anlayabiliyordum. Kahverengi saçları soluk teniyle kontrast oluşturuyor, bu da tavrının keskinliğine katkıda bulunuyordu.

Elimi deri ceketimin içine sokup bir ölüm çubuğu daha çıkardım. "İtalya'da ne kadar kalmayı planlıyorsun Viktor?" Sigarayı ağzıma sokarak sordum.

Ellerini arkasında kavuşturarak duruşunu genişletti. "Ortaklığımızın üretimine güvenebileceğimizden emin olana kadar."

Bir duman püskürterek ona doğru yürüdüm. Değiş tokuşlarımızda herhangi bir aksaklık olmadığından emin olmak istemesi anlaşılabilir bir şeydi ama bölgemde bir yabancının olmasından nefret ediyordum.

"Gözlerimin üzerinde olacağını anlıyorsun değil mi?"

Gülümsedi ya da öyle görünüyordu. Sert ve çarpıktı. "Bundan şüphem yok."

Daha önce Ruslarla uğraşmışım ve onların kana susamış, sert mizaçlı insanlar olduklarını biliyordum ama Viktor'a bakarken

bir nahoş tat yerleşt i üzerinde benim dil
itibaren onun tavrı.

Evet, gözüm bu herifin üzerindeydi, tamam mı?

Kollarımı iki yana açarak etrafımızı işaret ettim ve yüzümde bir sırıtış belirmesine izin verdim. "İtalya'ya hoş geldiniz." Çıkarken omzunu okşadım. "Rahatına düşkün olma," diye ekledim sertçe.

Bisikletime ulaştığımda Ric'e Viktor Morozov'la ilgili bir dosya göndermesi için mesaj attım.

BÖLÜM 6

IRINA

R Pencereye hafifçe vuran yağmur damlaları beni rahatlattı. "New York'taki ofisi tekrar ne zaman açacaksınız?"

Gözlerim camdan Aurora'ya doğru kayd. Ofis koltuğunda oturuyordu, önünde bir yığın evrak vardı.

Görevine odaklanırken kaşlarının çatılması dudaklarıma bir gülümseme dokundurdu.

Pencere kenarındaki koltuktan kalktım ve ona doğru ilerledim.

Sandalyesini çevirdi ve gözlerim artık bol kıyafetlerle saklamaya çalışmayı bıraktığı için belirginleşen bebek yumrusuna takıldı.

"Çalışmayı ne zaman bırakacaksın?" Avucumu karnının üzerinde gezdirerek sordum.

"Sorudan kaçma," diye azarladı. "Çalışmayı seviyorsun."

Aurora İtalya'ya geri döndükten sonra, New York'taki ortaklık şirketimizi sonlandırmaya karar veren kişi bendim.

Müşterilerimizi şimdilik güvenilir bir firmaya transfer ettim, ancak birçoğu daha önceki başarıları nedeniyle Aurora'da kaldı.

Yine de haklıydı. Çalışmayı seviyordum ama annemin vefatı ve kısa bir süre sonra kardeşimin ortaya çıkmasıyla göğsümün içindeki o korkunç his bunaltıcı hale geldi ve bir duraklamaya ihtiyacım vardı.

Aurora nefes nefese kaldı -neredeyse kalp krizi geçirecektim- ve elini benimkinin üzerine koyup güldü. "Hissediyor musun? Bebek tekmeliyor."

Parmak uçlarımda hafif bir hareket oldu ve bu kalbimi yerinden oynattı. Ufaklığı şimdiden sevmiştim ve henüz onunla tanışmamıştım bile.

"Hissediyorum," diye mırıldandım. "Hareket ettiğini ilk hisseden ben miyim?"

Aurora başını salladı, yeşil gözleri mizahla parlıyordu.

"Roman?" Tabii ki önce o hissetti. Eğer hissetmeseydi, eminim o piç kurusu zamanda geri gitmenin bir yolunu bulurdu.

Yüzünü buruşturdu, burnu hafifçe kıvrıdı. "Hayır. Öfkeden deliye dönmüş olabilir de olmayabilir de."

"Peki kim?"

"Luca."

Bir isim. İki hece. Nabzımın istikrarlı bir şekilde yükselmesi için gereken tek şey buydu.

Tenim ısındı, daha birkaç gün önce bedenlerimizin birbirine nasıl şekil verdiğini hatırladıkça hafif bir baş dönmesi hissi yaklaşıyordu.

Sanki buna hakkı varmış gibi konuştu, dokundu ve alanımı işgal etti. Sanki bana sahip olacağından çok eminmiş gibi.

Onun varlığıyla damarlarımda ne tür bir adrenalinin yükseldiği umurumda değildi. Göğsümün içindeki boşluk çürüyebilirdi, umurumda bile değildi.

Bu pozisyonda kalırsan isteğine uyabilirim.

Sanki hâlâ oradaymış gibi üzerimdeki ağırlığını hissederek sık nefesler aldım.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kendimi bu düşüncelerden kurtarmak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Orada olduğunu bilseydim asla gitmezdim. Gitmemin tek nedeni fiziksel aktivitelerimi sürdürmektir ve Roman bana Yeraltı Kulübü'ne giriş kartı vermişti.

"İyi misin?" Aurora beni sarstı, yüzü netleşmeye başladı, yeşil gözleri beni şaşkınlıkla değerlendiriyordu.

Yumruklarımı açtım ve tırnaklarımın deriye battığı yerin acısını hissettim.

"Evet, özür dilerim." Sesim boğuk çıkmıştı ve gülümsemeden önce boğazımı temizledim. "Sadece sana bir şey soracağım için gergindim."

Gerçeğin tamamı bu değildi ama benim açımdan bir kurtarıştı. Aurora'ya Luca'nın gerçekten de beni birden fazla kez takip etmeye çalıştığını ve şimdi de benim ... olduğunu söyleyemezdim. . tam olarak ne yapıyordum? Onun hakkında fanteziler mi kuruyordum? Vahşi bunu yapmamı diledi.

"Ne hakkında?"

Kollarımı kavuşturarak masaya yaslandım. "Ufaklığın doğumuna kadar kalsam sorun olur mu?"

Bir süre bana baktı, dişleri alt dudağını endişelendiriyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Ne?" Boğazım düğümlendi. "Hiçbir şey olmadı Aurora. Sadece doğum için burada olmak istedim." *Ve Nicolai'yi eve getirmek için yeterli zamanım olsun.*

"Seni rahatsız eden her şeyi bana anlatabileceğini biliyorsun." Bu bunu söylerkenki kesinliği idi. Bir soru ya da güvence değil, bir açıklama.

"Seni rahatsız eden nedir, Irina?"

Başlarımız hep birlikte sese doğru döndü. Roman kapının yanında durmuş, çerçeveye yaslanmış, boş bir ifadeyle bize bakıyordu.

"Karından asla uzak kalamıyorsun, değil mi?" Yemin ederim adam hiç uzakta değildi ve her saat onu görmek zorundaydı.

Ona doğru yürürken dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Sence nasıl hamile kaldı?"

"Roman!" Aurora azarladı, onu yüz ısıtma itibaren Cesaretini. "Ağzının dezenfektana ihtiyacı var."

Roman'ı güldürebilecek biri varsa o da karısıydı. Ses çiğ ve içtendi.

"Özür dileyeceğim yer burası mı?"

"Benim için değil." Sandalyesinden kalktı, ağzı sahte bir ciddiyetle seğiriyordu. "Irina'ya, kabalık ettiği için. Ben tuvaleti kullanırken yap. Bu bebek sanki kendi işiymiş gibi mesaneme baskı yapıyor."

"Nasıl istersen, *anima mia*." Odadan çıkmadan önce onun başını öptü.

Roman masanın etrafında döndü ve dirseklerini kollarına dayayarak Aurora'nın sandalyesine oturdu.

"Özrümü bekliyorum." Ona kaşlarını çatarak şaka yaptı.

"Sen bilirsin."

Omuz silktim. "Denemeye değer." "Ne mi, kim mi?"

"Pardon?"

"Seni rahatsız eden şey. Ne ya da kim?" diye tekrarladı.

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Özel hayatımla ilgilenmesi için hiçbir neden yoktu ve bana birçok insanın görmediğini bildiğim bir yönünü göstermesinden nefret ediyordum. Bu sadece kalış nedenimi daha da zorlaştırıyordu.

Başımı salladım, göğsümde savaşıyor korkuya rağmen yüzümde bir gülümseme belirdi. "Aurora yanlış anladı. Benim hiçbir sorunum yok."

"Ben bunu sormadım, Irina."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek ona bakarken sessizlik neredeyse boğucuydu. "Cevap aynı Roman. Ben iyiyim."

"Eğer değilsen, bana söyleyebilirsin." Öne doğru eğildi, yüzü sertleşti. "Siz Aurora'nın ailesisiniz, bu da benim de ailem olduğunuz anlamına geliyor."

İşte o an dinamiklerimiz değişti. En iyi arkadaşımın kocasından daha fazlası olmuştu. Bir *Don'dan daha* fazlası. Bir arkadaş olmuştu.

Aurora yürümeden önce kapı sesi duyuldu. geri dön. "İçecek getirdim!"

Karanlığın içinde bir güzellik vardı.

Çardakta oturup yıldızlı geceye bakarken, onunla birlikte gelen dinginliğin tadını çıkardım.

Zihnim her zaman yarışan, öfkeli bir karmaşaydı, sürekli aşırı düşünüyor ve beni sersemletiyordu.

Bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi ama bazen eski dostuma, o durgunluğa, düşüncelerime odaklanmak için o sessiz hiçliğe ihtiyaç duyuyordum.

Eğer yalnız olsaydım, o zaman ortaya çıkan kargaşayı kimse göremezdi.

"Buradaki kışlar muhtemelen Rusya'daki kışlarla kıyaslanamaz bile."

Nicolai elinde iki kupayla bana doğru yürüdü.

Onun ani varlığı karşısında başımı yana eğdim. "Yalnız görünüyordun." Bana kupayı uzattı ve oturdu.

Yanımdaki sandalyeye oturdu, gri paltosunun sıcaklığı bana doğru yayılıyordu. "Arkadaş isteyebileceğini düşündüm."

"Bu kulağa. . üzücü." Hafif bir kahkaha attım.

Kardeşim bana gülümsedi, yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Çünkü öyle."

Benim de yüzümde bir gülümseme belirdi. Kıvrak zekâlıydı ve duygusuz olmadan bir sohbeti nasıl aydınlatacağını biliyordu.

"Sen de mi yalnızsın?"

Gözlüklerini orta parmağının ucuyla yukarı itti ve karanlık gökyüzüne baktı.

Cevabını beklerken sessizliğin tadını çıkardım. Sessizliğimi bölmüştü ama beklediğim gibi hoş karşılanmamıştı. Sanki bedenim onun benim bir parçam olduğunu biliyormuş gibi, neredeyse normal hissettiriyordu.

"Yalnızlığın öznel olduğunu düşünüyorum." İçkisinden bir yudum aldı. "Soruna cevap vermek gerekirse, hayır, artık yalnız değilim."

Kalbim sıkışıyor, bu etkileşim yüzünden zar zor bir araya gelen ipleri çekiyordu.

"Başka?" Fısıldadım.

Bana bakmadan önce dudaklarını büzdü, sarı saçları gecenin karanlığında solgundu.

Meraklı olduğumu biliyordum. Muhtemelen tuhaf görüldüğümü de biliyordum. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokken duygusal yatırım yapmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi.

Geçmişini bilmiyor olabilirdim ama kahverengi gözlerinde yüzen acıyı gördüm, dakikalar önce taşıdıkları kıvılcımı söndürüyorlardı.

Tüylerim diken diken oldu. Neredeyse yansımama bakıyormuşum gibi hissettim.

"İstilacı davranıyorum." Başımı salladım. "Cevap vermene gerek yok."

Gözleri yüzümde gezindi, keskin yüz hatlarında bir kaş çatma belirdi. "Kendimi kaybetmenin eşiğindeyken Roman beni kurtardı." Göz temasını kesti, dirseklerini dizlerine dayayarak önüne baktı. "Beni yanına aldı ve hayatıma bir amaç verdi." Sonra, fısıltıyı zor geçen bir ses tonuyla, "O hep istediğim babaydı," dedi.

Sözlerini sindirirken dilime acı bir tat yerleşti.

Nicolai korkunç bir şey yaşamıştı, *o kadar* korkunçtu ki bu süreçte neredeyse kendini kaybediyordu.

Göğsümün içindeki boşluk ağrıyor, tek yapmak istediğim çılgılık atmakken içimden geçen tüm duyguları yiyordu.

Kardeşimin Roman ve ekibinden memnun olduğu açıktı ama ben bencildim. Bunu ondan almaya çalışmam yanlıştı. Bunu biliyordum. Yine de hâlâ buradaydım.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim." Söyleyebildiğim tek şey buydu. Başka bir şey beni sarmala sokardı.

Nico kıkırdarken başını salladı. "Genelde etkileyici bir insan değilimdir." Gözlerimi yakaladı, kendi gözlerinden anlayış geçiyordu. "Sanırım mutsuzluk arkadaşlığı seviyor."

Kalbim güm güm atıyor, soğuk terler omurgamı kırıyordu. "Bunu sana Roman mı öğretti?"

"Bana neyi öğreteceksin?"

"İnsanları nasıl okuyacağımı mı?"

Dudaklarının köşesi seğirdi. "Neden? Haklı mıydım?"

"Hayır." Oturduğum yerden kalktım ve kupamı ona uzattım.

"Ben sefil değil."

Başını salladı. "İyi geceler, Irina." "İyi geceler, Nicolai."

BÖLÜM 7

IRINA

M Babam bana her zaman bir organ bağışçısı olduğumu söylerdi.

Motosiklet sürmenin kaçınılmaz olarak beni ölüme götüreceğini söylemişti. Haksız değildi. Motosikletlere olan düşkünlüğüm bana verdiği heyecanla çok ilgisi vardı - yaşam ve ölüm arasındaki o ince çizgi.

Ama ben bir adrenalin bağımlısıydım, intihara meyilli değil.

İtalya'nın dar sokakları geçmek için mükemmeldi. Bu sabah Roman'ın bisikletlerinden birini ödünç almış ve malikaneden ayrılmıştım.

Aslında kuzenimle buluşacakken Aurora'ya kendi başıma keşfetmek istediğim yalanını söylemiştim.

Viktor'un sürpriz ziyareti beni rahatsız etti. Gelip bana göz kulak olmasını isteyen babam olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Onun korumasına ihtiyacım yoktu ve onu burada istemiyordum. İstemedi kimliğimi açığa çıkarabilirdi.

Yavaşça arka sokaktan onunla buluşmamı söylediği yere doğru sürdüm. Yarım yamalak bir yerdi ama gizli kalmaya çalıştığını biliyordum.

Arkamdan bir ıslık sesi geldi. Motosikletin vitesini değiştirdim ve başımı çevirerek fren yaptım.

Viktor tuğla binaya yaslanmış, boş gözlerle bana bakıyordu.

Bisikletten inip ona doğru yürümeden önce gözlerimi ona diktim. "Evine git Viktor."

"Yapamam." Sanki her canlı tarafından el üstünde tutulması gerekiyormuş gibi duygusuz tavırları her zaman sinirlerimi bozmuştu.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Bir adım öne çıktı ve bana ters ters baktı. "Umurumda değil, *Irina*. Sen görevine odaklan, ben de vaktimi boşa harcamadığından emin olmaya odaklanacağım."

"Senin zamanın mı?" Alay ettim. "Seni burada *istemiyorum* bile." "Ama baban istiyor," diye espri yaptı.

"Bugün onlardan biriyle tanıştım bile."

Viktor benden on beş yaş büyüktü ve Bratva'da yükselmeyi her zaman kendine görev edinmişti. Amcam ve bir önceki *Pakhan* olan babası öldüğünde, Viktor reşit olduğunda onun pozisyonunu üstlendi. Ama onun yerine babası bu unvanı kardeşine, yani benim babama verdi.

"Onlardan biri mi?"

"Etrafını sardığın İtalyanlar."

Kalbim göğüs kafesime çarptı. "Ne yaptın sen?"

"Luca, sanırım öyleydi." Düşünceli bir ifadeyle yana baktı, sonra omuz silkti. "Onunla henüz tanışmadın mı?"

Evet. "Hayır."

"Hm." Bana baktı, bir şey arıyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Her neyse, kiminle uğraştığımızı, neler yapabileceklerini kendi gözlerimle görmek istedim."

"*Biz* kimseyle uğraşmıyoruz." *Kahretsin*. Luca'yla tanışmıştı. Bu kötüydü, gerçekten kötüydü. "Ne istersen yap. Sadece yolumdan çekil."

Babama karşı kızgınlığım arttı. Bana bundan bahsetseydi çok memnun olurdum.

Çenesini sıktı, gözleri sertçe bana odaklandı. "Bitir şu işi Irina," diye homurdandı.

"Hazır olduğunda Nicolai'ye söylerim." Kollarımı kavuşturdum, bana takındığı kendini beğenmiş tavrın aynısını ona da takındım. "Ne daha erken, ne daha geç."

"O bir çocuk değil!"

Bir adım öne çıktım. "Hayır, ama o benim *kardeşim*." Ve beni çok kızdırdığı için ekledim, "Gelecekteki *Pakhan* 'ın."

Biliyordum ki bu onun sinirlerini bozuyordu. Bratva'nın lideriydi ve açıkçası ne istediği umurumda bile değildi.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Ellerim ince boynuna dolanmak ve onu boğmak için kaşınıyordu ama kendimi tuttum. Eğer kuzenim ya da Bratva'nın önemli bir parçası olmasaydı, onu çoktan yeryüzünden silmiş olurdum.

Onunla tartışmak faydasızdı. Negatif enerjisini alıp başkalarını bununla boğan narsist bir pislikti.

Bisikletime doğru geri geri yürüdüm ve iki orta parmağımı da ona doğru kaldırdım. Ne kadar çocukça olduğu umurumda değildi. Nefesimi onunla yeterince harcamıştım.

Ne söylesem gitmesini sağlayamazdım.

Bir Cumartesi gecesi yapmak istediğim son şey, vahşi hayvanlar gibi birbirleriyle dövüşen gangsterlerin kan dökmesini izlemektir.

Yine de Aurora, ölümcül ortama rağmen bunun biraz eğlenceli olduğunu iddia ederek beni sürüklemişti. Ayrıca, Roman'ın itibarını korumak için ortaya çıkması gerekiyordu.

Görünüşe göre, dövüşler Kulübün servet ve güç sahibi seçkin üyelerine tahsis edilmişti.

Aurora'nın tişörtünü çekiştirerek dikkatini çektim. "Kan korkunu gerçekten atlattın, ha?"

Bana mahcup bir şekilde gülümsedi ve başparmağıyla kocasını işaret etti. En iyi arkadaşım ile ilgili her şeyde yaptığı gibi bunu da fark etti ve başının yanından öptü.

Eğlenerek başımı salladım. *Şok edici.*

Roman ve Ricardo bizi bodruma indirirken kalabalığın tezahüratları daha da yükseldi.

Kalbim bu kargaşada hızlanmaya başlamıştı. Gürültü, telaşlı ortam ve tehlikenin ufukta olduğunu bilmenin verdiği yüksek his çok tanıdık.

Alan genişti, izleyenlerin günahlarını gizleyecek kadar karanlıktı. Duvarlar tuğla taştandı, tavan yüksekti ve ışıklar belli belirsiz üzerimize doğru parlıyordu.

Ön tarafa ulaşana kadar sahneye doğru yürüdük, kalabalık heyecanla gürliyordu.

Ring ortadaydı, kalın iplerle kapatılmıştı - ancak biri isterse kolayca içeri girip çıkabilirdi.

Ve sahnede gömleksiz bir adamın sırtını görebiliyordum, duruşunu alıp rakibinin etrafını sarmak için hareket ederken teni saf kaslara karşı geriliyordu.

Rakibi görüş alanımda belirlediğinde zaman yavaşladı, gürleyen kalabalık beyaz bir gürültüye dönüştü. *Luca.*

Bir adım öne çıkarken ağzım açık kaldı, içimdeki öfke Yüzü daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu benim tanıdığım yaramaz vahşi değildi. Ringde bambaşka biriydi. Ağzı vahşi bir kesikti, karşısındaki adama saf bir vahşilikle bakarken gözleri ölümcüldü.

Tüm fiziği canavarca bir çılgılık atıyordu. Üzerinde sadece şort varken, giysili halinden daha iri ve uzun görünüyordu. Kasları dövmeli vücudu boyunca dalgalanıyordu; derisinin her santimi karmaşık desenlerle işaretlenmişti. Sadece dövmeler değil, sırtında ve gövdesinde *yara izleri* de vardı.

Dikkatini çektiğimi bildiğim için korkmam gerektiğini biliyordum ama tek düşünebildiğim, onun ham halini gördüğümde zihnimdeki kaosun kısa bir an için nasıl durduğuydu.

Derinliği vardı, ama bu neden beni altında ne yattığını öğrenmek için meraklandırırdı?

Luca'nın gözleri bana doğru kaydı ve bir anlığına o karamel gözlerin ardında ne sakladığını görmeme izin verdi. Sonra gülümsedi ve rakibinin yüzüne çarpmadan önce kolunu savurdu.

"Hey!" Aurora kolumdan çekip beni kendisine doğru çekerek seslendi. "Burası çılgınca olabilir. Daha fazla yaklaşma."

Çok geç. Hayatımda ilk kez bir adam ilgimi çekmişti ama bunu ne ona ne de *kendisine* söyleyecektim.

Kana susamıştı, akıcı ve *yırtıcı* bir şekilde hareket ediyordu. Çok dikkatli olmasaydım, dövüşü gereğinden fazla uzattığını düşünürdüm.

Bir gösteri yapıyordu. Seyircilerin onun için tezahürat yaptığı, kadınların iç çamaşırlarını ona fırlattığı ve erkeklerin onun üzerine bahse girdiği bir gösteri.

Belli ki ringe ilk kez çıkmıyordu, arka arkaya vuruşlar hedefliyordu, diğer adamın dengesini kaybetmesine yetecek kadar, ama ona boyun eğdirecek kadar değil.

"Senin gibi bir bebeğin böyle bir yerde tek başına ne işi var?"

Sırtıma iğrenç bir şekilde bastırılan beden olmasaydı, yabancının benimle konuştuğunu düşünmezdim.

Bir adım geri çekildim ve rahatça etrafıma bakındım. *Bu da ne böyle?*

Aurora ve Roman hiçbir yerde görünmüyorlardı ve eğer Daha önce kalabalık olan seyirci sayısı şimdi iki katına çıkmıştı. "Biraz arkadaşlığa ne dersiniz?"

Döndüm ve gözlerimi iyi giyimli adama diktim. Sırıttı, sanki eve götürmek için sabırsızlandığı bir ödölmüşüm gibi dudaklarını yaladı.

Onun gibi adamlarla daha önce de karşılaşmıştım ve Bratva'ya bilgi vermek için onları baştan çıkarmam gerektiğinden nefret ediyordum.

Ama bu sefer değil. Bir görevde değildim.

Ona gülümsedim, güzel bir yüzün uysal ve itaatkâr anlamına geldiğini düşünen erkeklere karşı kanım kaynıyordu. "Arkadaş isteseydim burada yalnız olmazdım. Eğer minyatür beynin bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsa, daha da basitleştirmeme izin ver. Git kendini becer, tercihen benden uzakta bir yerde."

Tekrar sahneye döndüm, nefesim boğazımda düğümleniyordu. Luca adamı yere yatırmış, yumruklarını acımasızca adamın suratına indirerek kan sıçramasına neden oluyordu. Omurgamdan aşağı soğuk terler akmasına neden olan şey bu değildi; adamı neredeyse ölüme sürüklerken vahşinin bakışlarını bana dikmiş olmasıydı. Ya da belki çoktan ölmüştü.

"Sana boyun eğdirmek için sabırsızlanıyorum, bebeğim." Sıcak nefesi yüzümü okşuyordu, alkol kokusu keskindi.

"Pişman olmadan geri çekil."

"Alınan," dedi elini belime dolayarak. "Bunu sevdim."

Kendi kendime başımı salladım. Pişman olacak gibi görünüyor.

Elini tutarak, parmaklarını benimkilerin altında cıtırdadıklarını hissedene kadar geri ittim.

"Ah!" diye inledi, yarasını tutuyordu.

Bana doğru bir adım attı ve ben de kendimi saldırısına hazırladım ama sonra durdu. Gözleri irileşmiş bir şekilde yanımdan geçerken yüzünde dehşet okunuyordu.

Arkamı döndüğümde Luca'nın bana doğru yürüdüğünü gördüğümde seyircilerin çığlıkları sağır edici bir hal aldı. . . bana mı?

Gördüğüm manzara karşısında damarlarımda bir şok hissettim, kalbim göğsümde neredeyse acıyla çarpıyordu.

ne olmak üzereydi.

Barbarca görünüyordu, yüzünden ve gövdesinden kan ve ter damlıyordu. Bu, ringde olduğundan daha kötüydü, gözlerindeki çılgınlık ne kadar evcilleşmemiş göründüğünü artırıyordu.

Adrenalin kan dolaşıma sızdı ve bana arzuladığım kafayı enjekte etti.

Luca birkaç adımda bana ulaştı ama hedefi ben değilmişim gibi görünüyordu. İyi giyimli adamı yakasından yakaladı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yere itti.

Tek yapabildiğim, yumrukları adamın yüzüne defalarca saplanırken, yüzü deforme olup tanınmaz hale gelirken ona bakmaktı.

Durdurmaya çalışmam gerektiğini biliyordum ama hareket edemiyordum. Göğsümün içindeki boşluk hissizleşmiş, beni önümdeki acımasız sahneye karşı duyarsızlaştırmıştı.

Bağırışlar ve tezahüratlar bodrumda yankılanırken, izleyenler yorumlarıyla Luca'nın dengesiz davranışlarını körüklüyordu.

Birden vücudum sarsılarak beni sabit fikirliliğimden uzaklaştırdı. Roman ortaya çıktı, Luca'nın yanına gidip onu baygın adamın üzerinden çekmeye çalışmadan önce herhangi bir yara olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi beni değerlendirdi.

"Irina," dedi Aurora yanımdan. "İyi misin?" Luca yerinden kıpırdamamıştı. Ve bu neredeyse endişe vericiydi. Ricardo, Roman'a yardım etmek için araya girdi.

Bu İtalyan vahşisi ne tür bir güce sahipti?

"Ben iyiyim," dedim kısık sesle. "Güvenlik neden müdahale etmiyor?"

"Burada işler böyle yürümüyor. Gel hadi." Kolumu tuttu ve beni arkasına, kargaşadan uzağa çekti.

Acelenin etkisi hâlâ tenimin altında, bana bu gecenin erken saatlerini hatırlatıyordu.

Dönüp dururken hayal kırıklığı içinde oflayıp pufladım. Misk kokusu bana çarpmadan ve yalnız olmadığımı fark etmeden önce ne kadar uyanık kaldığımı bilmiyordum.

Musk.

Yastığımın altına sakladığım bıçağı alamadan sert bir beden üzerimi örttü, kalın kalçalarım üstüme çıktı.

Luca'nın gözleri gözlerime takıldığında kalbim karnıma kadar indi. Pencereden gelen ay ışığı yüzünün sert hatlarını aydınlatıyor, bakışlarının yoğunluğunu gölgeliyordu.

Avucu karnıma indi, teninin sıcaklığı içime sızdı.

Neler yapabileceğini bildiğim için korkmalıyım. Yine de korktuğum tek şey onun dokunuşuydu. Ondan nefret ediyordum ve bunun bende uyandırdığı hislerle ilgisi vardı.

O heyecan tüm gücüyle geri geldi ve vücudum canlandı, daha fazlası için açtım, ona *ihtiyacım vardı*.

Ama bunu ortadan kaldırmak için neden o olmak zorundaydı?

Göğsümün içindeki boşluğu? Bırakın onu istemeyi, adamı tanıımıyordum bile. .

"Luca," diye fısıldadım uyarmak için ama sesim yanlış çıkmıştı.

Göğüslerimin arasında duraklamadan önce elini gövdemde daha da yukarı kaydırırken boğazının arkasından derin bir ses geldi.

Kalbimin atışını avucunun içinde hissedebiliyordum.

Güm. Güm. Güm.

Kafamda o kadar çok soru vardı ki. *Buraya nasıl girmişti? Ne istiyordu? Bana ne yapıyordu?*

Aşağı eğilip eliyle onları durdurdu.

Boğazıma sarılana kadar daha da yukarı sürüklendi.

Yatağın içinde eridim, gözlerini ararken altında sıkışıp kaldım. Manik ve sahipleniciydiler. .

Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu, nefeslerimiz aramızdaki boşlukta dans ediyordu.

"Benim," diye mırıldandı ve dudakları nefesimi keserek dudaklarıma yapıştı.

Luca'yı öpmek patlayıcıydı, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir uyuşturucuydu. Damarlarıma o kadar derinden enjekte edilmişti ki, etkisinden kurtulabileceğimi hiç sanmıyordum.

Boğazımı sıktı, dilini içeri kaydırabilmesi için ağzımı açtı. Tenimde tüylerim diken diken oldu, her kirpikte başım dönüyordu.

Bu yanlıştı. Bu adamı istememeliydim. Sadece İtalyan mafyasının bir üyesi değil, aynı zamanda Roman'ın en iyi arkadaşıydı. Ve çatısı altında neler olduğunu bilseydi bunu hafife alacağından şüpheliyim.

Ayrıca, erkekler sıkıcı yaratıklardı ve Luca'yla, ağzının bende uyandırdığı hisler dışında bir ilişkiye girmeye niyetim yoktu.

Omuzlarından tuttum ve sırt üstü yatması için onu teşvik ettim.

Teması kesmeden beline sarıldım ve parmaklarımı tişörtünün içine sokarak öpüşmeyi derinleştirdim.

O tamamen deliydi. Gecenin bir yarısı gizlice odama girip beni sahiplenmeye çalışıyordu. Bu beni inanamayacağım kadar öfkeliendiriyordu ama bu deliliğe daha fazla ihtiyaç duyduğum için içimin nasıl çırpındığını da görmezden gelemiyordum. *Onun deliliğine*

Bende derinden derine yanlış giden bir şeyler vardı.

Elleri belime yerleşerek beni daha da aşağı itti, bu his omurgamda bir ürperti yarattı.

Öpücük sertti, sanki birbirimize açmışız gibi. Günah ve duman tadındaydı, bir psikopatın karışımı.

Ben aldım.

Ben istedim.

Buna ihtiyacım vardı.

Ruhum besleniyordu. Göğsümün içindeki o kara delik, daha önce olmadığı bir şekilde var olmaktan çıktı.

Eğer bu tek seferlik bir olaysa -ki öyleydi- ben de doymak istiyordum.

Bencil olan sadece ben değildim. Luca sanki bana doyamıyormuş gibi dudaklarımı ısıyor, emiyor ve okşuyordu. Beni herhangi bir şekilde işaretleme ihtiyacını iliklerime kadar hissediyordum.

Ama ben buna izin vermezdim. Kimseye ait değildim.

Alt dudağını dişlerimin arasında yakalayarak yavaşça çektim ve sonra bıraktım, "Odamdan çık Luca." Ondan uzaklaşmak için yer değiştirdim ama bunu yapamadan belimi sıktı ve beni sırtüstü çevirdi.

Gözbebekleri büyümüş, dudakları ayrılmış ve morarmıştı, saf bir delilik ifadesi vardı.

Bir parmağını yanağımdan aşağı kaydırıp çenemin altına ulaşıp dürtünceye kadar nefesimi tuttum.

Bu jestin bir anlamı vardı. Bunu ilk kez yapmıyordu ve sonuncusu da olmayacağına dair bir şüphem vardı. Sanki bana gideceğini ama sadece şimdilik gideceğini söylüyor gibiydi.

Luca kendini yataktan itti ve boyunun uzunluğuna göre ayağa kalktı. Başını eğerek bana baktı, kapıya doğru yürümeden önce beni uzun uzun süzdü.

Sonra durdu, eli kapı kolundaydı ve konuşurken sırtı bana dönüktü. "Sana dokunan herhangi bir erkek, bu gece bunu yapanla aynı kaderi paylaşacak." Başını hafifçe yana çevirdi. "Ölüm."

BÖLÜM 8

IRINA

"Y ou Biliyorum Biz Yapma. ayrılmak için başka bir Saat, değil mi?" Nicolai fuayede bana katıldı, takı üzerinde ütülenmiş gri bir m elbi se.

"Geç kalmayı sevmiyorum. Senin bahanen ne?"

Gözlüklerini orta parmağının ucuyla yukarı itti ve sıırıttı.

"Ben de geç kalmayı sevmem."

Dudaklarımı eğlenerek birbirine bastırdım. Kardeşimle birbirimize benziyorduk ve onun bunu bilmemesi bana acı veriyordu.

"Her zaman böyle mi giyinirsin? . . tertemiz mi?" Elimi sallayarak onu işaret ettim.

Onu her gördüğümde, gündelik ortamlarda bile olsa resmi kıyafetler içindeydi.

Bana baktı ama gözleri sanki odaklanamıyormuş gibi çekikti.

"Nicolai. . . "

"Hm?" Tepkisel bir yanıttı ve yanımda olmadığını fark ettim. Akli onu sarsan bir şeye kaymıştı.

Elimi tereddütle omzuna koydum. "Nicolai," diye fısıldadım.

Görüş alanından uzaklaşarak, çevresinden habersiz, dümdüz ileriye bakmaya devam etti.

Gözleri tamamen kararmıştı, hiçliğe açılan siyah bir uçurum.

Kalbim göğsüme çarpıyordu, sadece bir yabancıyken ona nasıl yaklaşacağımdan emin değildim.

Ama onu bu halde bırakamazdım.

"Nico. . " Parmaklarımı yanağına götürerek onu gittiği yerden geri getirmeyi umarak yatıştırdım. "Her şey yolunda."

Yüzü soğuktu ve parmaklarımın sıcaklığının onun ördüğü duvarı aşmasını umuyordum.

Uzun bir süre sonra gözlerini kırptı ve ben de o tekrar kırpana kadar hareketlerime devam ettim, gözlerindeki kahverengi daha parlak görünüyordu.

"Nicolai?"

Sonunda kendine geldi, dokunuşum onu yakmış gibi iterek uzaklaştı. "*Dokunma* bana," diye tersledi.

Onu okşadığım elimi bıraktım, nasıl yapacağımdan emin değildim.

ani tepkisine karşılık vermek için.

O yuttum neredeyse içinde zorluk önce sallamak başını. "Özür dilerim. Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Bir yalan.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve yüz ifademde her ne gördüyse hafifçe başını sallıyordu ve o anda öyle yenilmiş görünüyordu ki kalbim acıyla sıkışıyordu.

Ona neyin musallat olduğunu bilmek istedim. Onun kız kardeşi olduğumu ve eğer benden isterse şeytanlarını katledeceğimi bilmesini istiyordum.

"Bu konuda konuşmak zorunda değiliz." Uzaklaşmadan önce ona güven verici bir şekilde gülümsedim.

Ağzını açtı ve sonra kapattı, bir elini saçlarında gezdirdi.

O konuşana kadar bekledim. "Çok uzun zamandır böyle bir olay yaşamamıştım. I. . . Ben," durakladı, beni şaşırttı. İlk kez kelimeler arasında kaybolmuştu.

"Yapmıyoruz. . . " Başımı sallayarak yaptıklarını gerekçelendirmesine gerek olmadığını belirttim.

"Bu şekilde giyiniyorum çünkü bir zamanlar sırtımda giysilerim yoktu." İçini çekti, yüzünde üzüntü ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Bir daha asla böyle olmayacağıma dair kendime söz verdim."

Kalbimin çarpıntısı kulaklarıma ulaşıyor, kaotik düşüncelerim dışında her şeyi susturuyordu. Bu hayal edebileceğimden de kötüydü. Nicolai fakir miydi? Babamız yüzünden miydi? Annesine ne olmuştu?

"Roman seni o zaman mı kurtardı?" "Evet. Ona hayatımı borçluyum."

"Hayır, bilmiyorsun." Roman'ın sesi en sağımızdan geldi ve ikimiz de bize doğru yürüdüğünü görmek için döndük. "Nico, misafirleri özel hayatınla sıkmak hiç de kibarca değil." Sözleri kardeşime yönelikti ama gözleri benim üzerimdeydi.

Sertleşmiş yüzünden, onun gibi bir adam söz konusu olduğunda ne kadar hassas olabileceği anlaşılıyordu.

-Nicolai hakkında.

"Bana yük olmuyor." Açıkçası Roman beni korkutmuyordu ama korumacılığını anlıyordum.

"Nico, git Ric'e arabayı çekmesini söyle."

Orada durdu, Roman'la bana baktı ve başını sallayıp ana kapıdan çıktı.

"Ona her zaman böyle patronluk mu taslıyorsun?"

"Ekibime nasıl davrandığımın sizi ilgilendirdiğini bilmiyordum."

"O sadece senin ekibin değil Roman, bunu sen de biliyorsun." Ona en az onun kadar yoğun bir şekilde baktım.

"Nicolai'ye karşı zayıf bir nokta var."

Çenesi sıkıştı. "*Herkesin* Nico'ya karşı bir zaafı var."

"Belki, ama seninle durum farklı." Zorluyordum ama belki kardeşimin kim olduğuna dair bana bir fikir verebilirdi. "Neyden kurtarılmaya ihtiyacı vardı?"

Roman cevabını düşündü, kaşlarının arasındaki çatıklık derinleşti. "Annesini genç yaşta kaybetti ve bu başına gelen en kötü şey olabilir."

"Neden?"

"Çünkü her şey o geldi sonra onu yok etti."

"Peki ya babası?" Fısıldadım.

"Öldü."

Göğsüm çöktü, o kara delik genişledi ve açıkça ifade etmek istediğim duyguları yuttu.

Birden nefes almak zorlaştı, boğazımdaki yoğun gerginlik konuşmamı engelledi.

Roman'a yaşadığı olayı anlatmalı mıyım? Nicolai bir süredir kriz geçirmediğini söyledi, ama bu bilgiyi paylaşmak neredeyse rahatsız edici görünüyordu.

"Beni ondan uzak durmam için uyarın sen misin?"

"Hayır," dedi tereddüt etmeden. "Benim için farklı olduğu konusunda haklıydın. O benim en küçüğüm ve söz konusu o olduğunda başkalarına karşı temkinli davranıyorum."

"I. . . Anlamıyorum."

"Irina, hiçbir yabancıyla seninle paylaştığı kadar hızlı bir şekilde kişisel bir şey paylaşmamıştır."

Yabancı. Nasıl unutabilirdim ki? Nicolai için kelimenin tam anlamıyla bir yabancıydım. Kan bağıımız olup olmaması önemli değildi. Ben onu tanı mıyordum, o da beni tanı mıyordu.

"Birkaç ay içinde gitmiş olacaksın ve onun sana bağlanmasını istemiyorum." Bana sertçe baktı, gözleri donuk bir obsidyene dönüştü. "Nico diğerleri gibi değil."

Bunu çoktan anlamıştım. Kardeşim hayatındaki insanlardan farklıydı. Onu tüm bunlardan uzaklaştırmak için üzerime şiddetli bir korumacılık katmanı yerleşti.

Ve Roman yanıliyordu. Nicolai'nin hayatına girecektim, er ya da geç. Sadece henüz bilmiyorlardı.

Akşam yemeği için dışarı çıkacağımız söylendiğinde, bunun Luca'nın evinde olacağını tahmin etmemiştim.

Roman kapıyı açmadan önce tuş takımına bir şeyler girerken dişlerimi sıktım.

Ve evet, iğneyi zihnimde trpledim.

Luca şehirden ve sivillerden uzakta, büyük bir arazide yaşıyordu. Büyük bir kulbeydi, lüks ama sağlamdı.

Bu beni şaşırtmadı. Muhtemelen kurbanlarını öldürüp burada saklamıştır. Psikopat vahşi.

Kavgada bana dokunduğu için yaptığını söylediği gibi o adamı gerçekten öldürmüş müydü?

Kulübenin içi ormanlık alan renkleriyle zengindi, rahat bir ambiyans yayıyordu. Genişti ama aşırı geniş değildi. Koridordan geçerken havada baharat kokusu yayıldı ve ağzım anında sulandı. Hiçbir zaman iyi bir aşçı olmamıştım ve kendim de nadiren yemek yapardım.

Eve.

Bir ana yaşam alanı ve karşı tarafta bir güneşlenme odası vardı. Her şey toprak tonlarında ve sıcaktı ama ağzımı açık bırakan özellik şeffaf cam tavan oldu.

Gece gökyüzü yukarıda parlıyordu ve içerideki loş ışıklarla yıldızlı manzarayı takdir edebiliyordum.

Tüm bunlara uzun süre hayran kaldıktan sonra, herkesin beni yalnız bırakarak gittiğini fark ettim.

Neden birdenbire samimi hissettirdi?

Başka bir kapıdan girdim, bu kapı mutfağa açılıyordu. Yemek odası, mutfağın uzak tarafındaydı.

Bir duvar odayı neredeyse görünmez kılıyordu, ama oturan mürettebatın bir anlık görüntüsünü görebiliyordum.

İri bir el çenemi kavrayıp yumuşak dudaklarını dudaklarıma dayadığında kalbim neredeyse ayaklarımın dibine düşecekti.

Ve tek bir tadımla kim olduğunu anladım.

Avuçlarımı Luca'nın sert göğsüne bastırdım ve o geri çekilene kadar onu ittim, vücudunun sıcaklığı hâlâ bana doğru yayılıyordu.

Çenemi tekrar kavrayıp çevirerek dudaklarıma bir kez daha yapışmadan önce gören olur diye telaşla odaya baktım.

Hiç vakit kaybetmeden dilini ağzımın içine daldırdı ve sanki son birkaç gündür açlıktan ölüyormuş gibi beni yalayıp yuttu.

Bir an için bunun tadını çıkardım, bu psikopatın kucağına düşme düşüncesinin bile kanımda yarattığı adrenalinin.

Sadece bu da değil, tüm varlığı damarlarıma enjekte etmek istediğim çılgın bir enerjiye neden oldu.

Çenemi kavrayışı neredeyse acı vericiydi ama bu sadece dilimi sert vuruşlarla onunkine karşı döndürmemeye neden oldu. Günah ve duman. Bu kadar iyi hissettirmemeliydi.

Ben ne yapıyordum? Bir adamın kontrolümü elimden almasına izin veriyor ve ona beni bu şekilde hissettirecek gücü veriyordum.

Bu sefer Luca'yı daha sert ittim, ta ki beni tamamen bırakana kadar.

Nefes alışım sertleşmişti, içimde öfke kabarıyordu. "Bu ne içindi?" Ağzımı elimin tersiyle kasten silerek homurdandım.

Gözleri benimkileri yakalamadan önce daraldı. "Seni özledim."

Bu hayvan deli miydi?

"Tanımadığın birini özleyemezsin."

Ağzının kenarı yukarı kalktı. "Ama ben biliyorum." Ses tonu sertleşti. "Dudaklarının tadını biliyorum; dudaklarının kıvrımını

ve zihninin derinliklerini öğrenmem uzun sürmeyecek."

"Sen bir *psikopatsın*."

"Öpmeyi sevdiğin biri."

Luca beni öfkeli ve sinirli bir halde bırakarak uzaklaştı. Haklı olduğunu kabul etmektense yuvarlanıp ölmeyi tercih ederdim.

Bu, tüm detayları bilmeden bir yere gideceğim son seferdi.

Akşam yemeği yavaş geçti. Nicolai, Roman, Aurora ve Enzo buradaydı ama beklediğim gibi Sofia'dan iz yoktu.

Nicolai'nin yanına oturmuş, masanın etrafında dönen ufak tefek konuşmaları izliyordum. Luca solumda otururken hava gerginleşmişti, bakışlarının ağırlığı ağır ve sürekliydi.

Bugün bir duygu tsunamisi yaşamıştım ve kendimi kaybetmeden önce bu tsunamiden kurtulmam gerekiyordu.

İlk olarak kardeşimin geçmişine bir bakış atmış ve yeni bir dizi soruyu ortaya çıkarmıştım. Babamızın annesini terk etmesinden çok daha derin olduğunu biliyordum.

Sonra Luca ile beklenmedik olaylar oldu ve bundan nefret ettim. Dengemi bozdu ve göğsümün içindeki o öfkeli canavarı hiç denemeden sakinleştirdi.

Nefesim kesildi ve aniden aynı görünmez elleri boynumda hissettim.

Burada değil, şimdi değil.

Çatalların tabaklara çarpma sesi çok yüksek, sesler daha yüksek ve nabzımın gümbürtüsü en yüksek hale geldi.

Üst baldırıma ağır bir el yerleşti. Dövmeli parmakları görmek için aşağı baktığımda sinirlerim diken diken oldu.

Her şey çok fazlaydı. *Nefes* alamıyordum.

Keskin bir acı avucumdan koluma doğru yayıldı. Bıçağımın keskin ucunu bırakırken alt dudağımı ısırdım. Kan damlaları tabağımı boyadı ve tüm oda sessizliğe bürünerek beni izlemeye başladı.

Aurora oturduğu yerden kalktı; yüzü endişeyle buruşmuştu. "Irina. . . "

"Ben iyiyim." Sandalyemi ittim ve ayağa kalktım. "Bir kazaydı."

Koridorda dolaşırken banyonun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, sonuna gelene kadar kapıları açtım.

Kapıyı arkamdan kapattığımda nihayet boğuk bir nefes aldım.

Avucumun içinde bolca kan birikirken elimin zonklaması devam etti.

Kendimi ne kadar derinden kestiğimi bilmiyordum ama canım çok yanıyordu.

En kötüsü henüz gelmemiştir ama bunu atlatmam gerekiyordu. Yaralı elimi suyun altına koymadan önce boştaki elimle musluğu açtım.

Acıya alışkın olmadığımından değil, ama bu acının ağrısını, neredeyse uyuşturan sızısını azaltmadı.

Daha önce kendi yaralarımı temizlemiştim ve kesiği değerlendirdikten sonra dikiş gerekip gerekmediğini anlayabilirdim.

Banyoya baktım, mobilyalar siyahın koyu tonlarının bir karışımıydı.

Lavabonun aynasının yanında şık bir dolap vardı ve ilk yardım çantasının orada olacağından emindim.

Uzandım ve açtım. Elimden su akmaya devam ettiği için vücudumun açısı üst rafı görmemi zorlaştırıyordu. Ve ben bir şey alamadan, bir gölge üzerimde belirdi ve kiti raftan aldı.

Davetsiz misafire ters ters bakarak uzaklaştım.

"Hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu?" Kolunu kaldırıp ulaşamayacağı bir yere koyduğunda ilk yardımı ondan almaya gittim.

Onun gözler döndü için havuzlar .
karanlık Karamel; onun Yüzü
okunmuyordu. "Elini göreyim."

Banyo hiç de küçük değildi ama misk ve dumanın sarhoş edici kokusuyla kalabalık hissediliyordu.

Lavaboya baktım. "Kendim yapabilirim."

"Tebrikler," dedi şakayla karışık. Aynaya baktığımda onun arkamda durduğunu ve alanımı zaten işgal ettiğinden daha fazla işgal ettiğini gördüm. "Şimdi bana elini göster, Irina."

Son derece ciddiye. Yansımama bakarken zerre kadar şakacılık yoktu, çenesindeki kaslar çalışıyordu.

Hareket etmedim, akan suyun sesi yüklü boşlukta yankılanıyordu. "Hayır."

Bir saniye önce ayaktaydım ve bir saniye sonra kığım tezgâhın üzerindeydi, Luca bacaklarımı açarak aralarına girdi.

Bileğimi kavradı ve aramıza soktu. Uzaklaşmaya çalıştım ama o daha sert çekiştirdi, o ürkütücü gözleriyle beni delip geçti.

Dikkatimi başka yöne çevirmeden önce ona kaşlarımı çattım. Bu iş ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk gidebilirdim.

İlk yardım çantasını hazırlarken göz ucuyla onu izledim ve yüzüne yansıyan öfke beni olduğum yerde dondurdu.

Delirmiş miydi?

Luca hızla hareket ederek kesiği temizledi ve bandajladı ama ben onun hareketlerine pek dikkat etmiyordum. O elime konsantre olurken gözlerim yüzüne yapışmıştı.

Evet, o bana yapışmış bir parazitti ama aynı zamanda peşimden gelmiş ve neremin acıdığını görmek istemişti.

Boğazımdaki basınç kaynadı ve dışarı çıkmak isteyen aptalca duyguyu göz kırparak uzaklaştırdım.

Mesele kesik değildi; mesele sembolize ettiği her şeydi.

Gerçek bir dokunuştan ne kadar mahrum kaldığımı, birinin beni *görmesini* ve omuzlarımdaki yükü taşımasını ne kadar çok istediğimi bu vahşi buraya gelene kadar hiç bilmiyordum.

Genç kızlığımdan beri ruhumdan kopan parçalarla bitkin düşmüştüm.

Belki suç babamda ya da annemdeydi ama ben onlardan daha iyi değildim. Ellerimde kan ve vücudumda derime işlemiş kir vardı.

Luca başını kaldırdı ve beni ona bakarken yakalamış olması umurumda bile değildi. Gözleri yüzümde gezinirken yüz hatları yavaşça yumuşadı.

Havada bir şey kıvılcımlandı, görünmez bir bağ bizi yakınlaştırdı.

O da yaralıydı. *Çok güzel yara izleri.* Kendisinininkiler vücudunun yüzeyinde belirgin olsa da o benimkileri görüyordu. Aramızda sadece ikimizin bildiği bir anlayış geçti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Oh, çünkü artık arkadaşız, değil mi?"

Başparmağıyla sargılı avucumu ovuşturdu. "Senin arkadaşın olmak istemiyorum, Irina."

"Ne istiyorsun o zaman?" Cevabı duymak isteyip istemediğimden emin olmadan sordum.

Birbirimize baktık, ikimiz de önce eğilmek istemiyorduk. Vücudunu bacaklarımın arasına bastırırken karamel gözleri yoğun bir şekilde parladı, ondan yayılan sıcaklık içime sızdı.

Başparmağı elimi okşadı. "Bu gece ne olduğunu bilmek için."

"Sana zaten söyledim." Boştaki elim tezgahın kenarını kavradı. "Bu bir kazaydı."

"Saçmalık."

"Pardon?"

Başparmağının ileri geri hareketi, içime doğru bir adım daha atmadan önce durdu ve eli çenemi kavramak için yukarı uzandı. "Seni izliyorum, Irina. Bir dahaki sefere o kafanın içinde kaybolduğunda, bil ki orada seninleyim."

Bakışlarıyla beni dağlarken nabzım hızlandı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu geceyi saymazsak... Midem bulandı. Olamaz. Noel partisi. Beni köşeye sıkıştırmadan önce o gece yaşadığım olaya tanık olmuş muydu?

"Roman'a burada olduğunu söyleyeceğim."

Öne doğru eğildiğinde nefesimi tutarak bekledim.

Öp beni, seni vahşi. Göğsümün içindeki boşluğu hissetmeyene kadar öp beni.

Gözleri ağzıma kaydı, benimkiler neredeyse çırpınıyordu dokunuşunun ve ilgisinin yoğunluğundan kapandı.

"Sana meydan okuyorum," diye fısıldadı ağzıma karşı.

BÖLÜM 9

LUcA

"H Viktor giderken?"

"Hayır." Çakmağı yaktım. "O özellikle ilaç sevkiyatlarımızı nasıl yönettiğimizle ilgileniyor."

Enzo'nun ofisinin içi şık, sert camlı ve renksizdi - iç karartıcıydı.

Roman mırıldandı, sakın ve akıllı başında görünüyordu ama gözleri dipsiz bir çukura dönüşmüştü. "Ona sanat müzesini gösterdin mi?"

"Siktir. Hayır." Binanın sahibiydim ve vatandaşlarımız için popüler bir cazibe merkeziydim. Ama hayranlıkla baktıkları sanat eserlerini kullanarak kokain taşımak için işletildiğinden haberleri yoktu. "Ric benim için dosyasını çıkardı ve şüpheli hiçbir şey yoktu." Bu şaşırtıcı değildi. Bizim isimlerimize kadar uzanan materyalleri sildiğimiz gibi, Ruslar da öyle yapmıştı. "Ama istersen onu öldürebilirim?" Önerdim çünkü yeni konuğumuzdan hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

"Hayır. Gerekirse bunu kendim yapabilecek durumdayım."

"Yazık," diye hayal kırıklığına uğramış gibi yaptım. "Ben her zaman daha yaratıcı."

"Çünkü sen acı çektirmekten zevk alan bir sadistsin," dedi Enzo alaycı bir ifadeyle.

"Eğer sıkıcıysan bunu söyle, Enzo."

Telefonumun ekranı aydınlanıp gülümseyen bir Eva'nın fotoğrafını göstermeden önce sıkıntıyla nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

Oturduğum yerden kalktım ve cevap verdim. "Neyin var?" "Luca." Yumuşak sesi bir fısıltıyla hattan geldi.

"Gelip beni alır mısın lütfen?"

Ses tonu karşısında damarlarımda buz tutamları belirdi.

"Sen iyi misin?"

"Evet."

"Yola çıkıyorum."

Tek bilmem gereken buydu. Kız kardeşimin bana ihtiyacı olduğunda, hep ona koşardım.

Telefonu kapattım ve Roman'a bir bakış attım, sessiz sözlerimi anlayacağını biliyordum.

Babamın evine giden yol uzun değildi ve bir manyak gibi araba kullanmış olabilirim ama en azından bu süreçte kimseyi öldürmedim.

Evin içine adımımı atar atmaz Eva koşarak bana doğru geldi, küçük bedeni benimkine çarptı.

"Hey," diye yatıştırdım. "Hey, artık iyisin, Evangeline."

"Lütfen, beni bırakma. *Lütfen*."

Kalbim sıkışan göğsümde güm güm attı.

Babam ölmek mi istiyordu? Sıkıntısının sebebinin o olduğu apaçık ortadaydı.

Kız kardeşim daha önce onu bırakmamam için bana yalvarmış olsa da, bu sefer farklı olduğunu biliyordum.

Tutuşuma karşı titriyor, bırakırsa ölecekmiş gibi bana sarılıyordu.

"Ne oldu?" İkimizin de iyiliği için sakın kalmaya çalışıyordum ama içimde kabaran ve dışarı çıkmak isteyen öfkeyi hissedebiliyordum.

Eva burnunu çekti; sesi göğsümde boğuklaştı. "Beni zorladı. . kendimi sunmamı istedi."

"Bu ne anlama geliyor Eva?" Dişlerimi gıcırdatmaktan çenem ağrıyordu.

Daha sert hıçkırdı, hıçkırırken kelimelerinde tökezledi. "O adamlar beni çıplak gördü."

Suçluluk duygusu ne kadar saf olduğumu göğsüme vurdu.

Kız kardeşim bunca zamandır bu evde kendisine nasıl davranıldığı konusunda bana yalan mı söylüyordu?

Onu nazıkçe geri çektim ve yüzünde rimel izleriyle bana baktı.

Artık dış görünüşüne bakabildiğim için ne giydiğini de görebiliyordum; giysi denemeyecek bir kumaş parçası.

Deri ceketimi omuzlarımdan silkip ona giydirirken boynumdaki nabız zonkluyordu. "Burada kal."

Yüzü soldu, gözleri belirsizlikle büyüdü. "Luca, yapma bunu. Lütfen, sadece gidelim."

Yüzünü avuçladım ve onunla göz hizasına gelecek şekilde eğildim. "Ben bir şey yapmayacağım. Burada kal, tamam mı?"

Yüz hatlarında bir şüphe belirdi ama başını salladı ve ceketimi kendine daha sıkı sardı.

Babamın ofisine dalmam, her zaman bir aptal gibi ortalıkta bıraktığı beyzbol sopasını kapmam ve yüzüne doğru savurmam uzun sürmedi.

Çıtırdayan kemiklerin sesi içimdeki öfkeyi hem körükledi hem de hafifletti.

"Sana kız kardeşimi rahat bırakmanı söylediğimi sanıyordum, yaşlı adam." *Bir yumruk daha.* "Teklifini kabul etmedim mi?" *Bir yumruk daha.* Bu sefer daha güçlü bir şekilde bilincini kaybetmesine neden oldu ama nereye nişan aldığımı bile bilmediğim için umursamadım. Bir yumruk daha attığımda masasına ve yere kan sıçradı.

Gözleri dalgalandığında, sonraki sözlerimi duyduğundan emin oldum. "Tüm yaptıkların için seni öldürmeliyim," diye homurdandım. "Ama bu çok kolay olurdu."

Zar zor nefes alıyordu, yüzü şişmiş ve vücudu gevşemişti.

Ayağa kalktım ve sopayı yere fırlattım, metalin sesi odada yankılandı.

"Canavar mı istedin?" Göğsüm kabarak sordum. "İşte buradayım."

Zihnim o zamandan beri sakinleşmemişti ve sadece acının dindirebileceği bir rahatlama arayışında olduğumu biliyordum.

Kaslarım bana bağırana kadar önümdeki siyah torbayı tekrar tekrar yumruklayarak kendimi zorladım.

Yeraltı Kulübü boştu, ama genellikle sabahın dördü civarıydı. Sessizliğin tadını çıkardım -sadece kısa bir süre için- ta ki düşüncelerim beni rahatsız edene kadar.

Raftan bir havlu alıp boynuma doladım ve yüzümdeki teri sildim.

Eva uyanmadan bir an önce eve gitmem gerekiyordu. Nerede olduğum konusunda strese girmesini istemiyordum çünkü benim sakinleştirme yöntemlerimden hoşlanmadığını biliyordum.

En azından bu sefer kimseyi öldürmedim.

Eşofmanlarımı çıkarıp belime bir havlu daha sardım ve saunaya doğru ilerledim.

Geniş oda karanlıktı, sıcak hava davetkârdı ve kaslarımdaki ağrıyı hafifletiyordu.

Gerginlik yavaşça dağılırken rahat bir nefes aldım.

Hayatım hiç de kolay değildi ama son zamanlarda zihnimi susturmak giderek zorlaşıyor gibiydi.

Eva.

Babam.

Camorra Irina'nın lideri olmak.

Dudaklarıma bir gülümseme dokundu. *Irina*. Benim küçük asim.

Ona duyduğum bu duyarsız hayranlık her gün kan dolaşıma yayılmaya devam etti, ta ki ondan başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi düşünemez hale gelene kadar.

Ve o gece benim evimde kendini kestiğinde, daha fazlasını hiç istememiştim.

Mavi gözleri onun bile anlamadığı bir sahtelikle donmuş olabilirdi ama ben bunun ötesini görebiliyordum. Onlarda çiğ bir acı gördüm.

Bunu neden yaptığını bilmek istiyordum. Böyle bir anda uzaklaştığında kafasında hangi düşünceler dolaşıyordu.

O da dünyayı benim gibi mi görüyordu? Ne kadar acımasız ve adaletsiz olabileceğini.

Sol tarafımdaki bir hareket dikkatimi çekti ve gözlerimi çevirdiğimde soluk sarı saçları gördüm.

Irina en yüksek sıraya oturdu, saçları yüzüne dökülmüştü ve gözleri bir parça açılmıştı.

Yavaş bir vızıltı derimin altına süzüldü ve eriyip giden gerginlik ne varsa geri geldi, kaslarımın etrafına sımsıkı dolandı.

"Burası erkeklerin soyunma odası." Bakışlarımı vücudunda gezdirdim, üzerindeki bornoz önden hafifçe ayrılmıştı. Solgun teni terden parlıyordu ve küçük asimin o kumaşın altında çıplak olduğunu biliyordum. "Erkeklerin soyunma odasında ne yapıyorsun, Irina?" Ses tonumu sertleştirerek sordum.

"Hesap vermem gereken biri olduğunu fark etmemiştim Luca."

Adımı söyleme şekli. . sanki hayatındaki en uygunsuz şey benmişim gibi söylemesi, kaydedip tekrar oynatmak istememe neden oldu.

"Belki de bunu bir yere yazmalısın, böylece unutmazsın."

Ne isterse yapabilirdi ama herhangi biri buraya girip onu yarı çıplak görebilirdi. *Başka bir adam.*

Ne olduğunu anlaması için ne gerekiyordu?
benim ve sadece benim mi? Belki de daha az hoş çabalara başvurmalıyım.

"Ya da belki kendi işine bakmalısın."

Ona baktım, göğsünün inip kalkmasını, mavi gözlerindeki kıvılcımı fark ettim ve aramızdaki bu itiş kakıştan onun da benim kadar zevk alıp almadığını merak ettim.

Gerilim gergindi, o kadar ince gerilmişti ki kopmak üzereydi.

Dikkatimi ondan ayırdım ve gözlerimi kapattım. Bu oyun henüz bitmemişti ve ben kovalamacanın tadını çıkarmayı planlıyordum.

Irina ses çıkarmadı; beklediğim gibi o da gitmedi.

Buraya kendi başına gelmişti ve nedenini bilmek istiyordum. En son Yeraltı Kulübü'ndeyken kışımı tekmelediğinde fiziksel olarak aktif olduğunu biliyordum ama bunu nereden öğrenmişti? *Neden* öğrenmişti?

"Yara izlerin nasıl oldu?" Sesi bir anda sessiz bir tonda.

Gözlerimi açtım ve onunkileri yakaladım, gözlerimdeki renk derinleşerek gece mavisine dönüştü.

"Karşılığında ne alacağım?"

"Benim merhametimi alamayacaksın." Çok sevimli.

"Aklımdan bile geçmezdi." Yüz hatlarımı düzeltmeden önce kıkırdadım. "Eğer sana anlatırsam, seninkini de bilmek isterim."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bende hiç yok."

Sevgi sevgiyi çağırır ve onunki vücudunda belirgin olmasa bile, ruhunun derinliklerinde aktığını biliyordum.

Bu kadından saklayacağım hiçbir şey yoktu. Onu istiyordum. Ve en karanlık yanlarımı bilmesini, bir kez öğrendiğinde onu asla bırakmayacağımı anlamasını istiyordum.

Irina'ya sahip olabilmem için beni köpek gibi gezdireceğini biliyordum.

"Annem ben daha küçük bir çocukken gözümün önünde öldürüldü," dedim, o günü dün gibi hatırlayarak. "Tetiği çeken kişi babamdı."

Vücudu bir heykel gibi hareketsiz kaldı. "Onu neden öldürdü?" "Yanlış yer, yanlış zaman."

Annem masumdu ve sadakatini kanıtlamak için canının alındığı bir duruma düşmüştü. Duymaması gereken bir şeye kulak misafiri olmuştu.

"Yaralarım babamın eseridir. O günden sonra, Mafya'nın gerçek varisinin ne demek olduğunu öğrenmemi sağladı. Bunun beni daha güçlü yapacağını söyledi." Mizahsızca güldüm. "Daha acımasız ve affetmez ama bu sadece ona kızmama neden oldu."

"Durdu mu?" diye sordu sesinde bir gerginlikle.

Gözlerine baktım, içlerinde bir öfke titreşimi vardı.

"On beş yaşındayken, onu alt edip elini kırdığımda."

Birbirimize baktık, hava kaynıyordu. Aramızda bir şeyler değişmişti. Irina'nın bakışlarının dövmelerimin ardındaki anlamı anlıyormuş gibi göğsümde oylanmasından belliydi.

Rahatladım mı yoksa bu yüzden ondan biraz nefret mi ettim bilemedim.

Ayağa kalktı ve ellerim yanlarımda sıkıştı, gideceğini düşündüm ama sonra bana doğru adım attı.

Bana ulaştığında nefeslerim daha hızlı çıkıyordu. Yüz ifadesini okumak zordu.

"Sana acımayacağım," diye onayladıktan sonra beni şaşırtarak kucağıma oturdu, dizleri iki yanımda duruyordu. Bornozu kalçalarına dolanmıştı ve fikrini değiştirmesini engellemek için belini kavradım.

Neler olduğunu ya da ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordum ama umurumda da değildi. Vücudu benimkine karşı o kadar doğru hissettiriyordu ki umurumda değildi.

"Seni hissetmek istiyorum." Bakışları kalbimin bulunduğu ve her an atmayı bırakmaya hazır olan göğsüme sabitlenmişti.

Elini kaldırdı ama bana dokunamadan bileğini yakaladım.

Hiç kimse yara izlerime dokunmak istememişti, hatta ne kadar çarpık göründükleri için onlara birkaç saniyeden fazla bakmak bile istememişti. Bu yüzden onları kapatmak için dövmelet yaptırmıştım, başkalarının fikirleri yüzünden değil, onları hatırlatmaktan vazgeçmek için.

Peki sana kim bakıyor, Luca?

Eva'nın sözleri kafamda tekrar tekrar yankılandı ve belki de tüm yanlış nedenlerden dolayı, ama Irina'nın elini göğsümde aşağıya doğru yönlendirdim, parmakları daha fazlasını hissetmek için yayıldı.

Sertçe yutkundum, sanki tenim narin ve değer verilmesi gereken bir şeymiş gibi beni nazikçe okşayan pürüzsüz parmakları midemin çukurunda bir düğüm oluşturdu.

Elleri dolaşıyordu ama benim dikkatim yüzüne odaklanmıştı. Omuzlarıma ulaşana kadar her oyuğun, her pürüzlü çıkıntının ve yarığın üzerinden dikkatle geçti ve elleri sırtımı keşfetti - oradaki yaralar daha uzun ve daha sertti.

Bana vahşice bakarken çenesi sıkıştı.

Bu belirsizlik alanında zamanın varlığı sona erdi. Sıcak elleri tenimde daha da sıcak yanıyor, varlığımın her köşesine elektrik şimşekleri gönderiyordu.

"İzin ver acını dindireyim."

Parmaklarım kıvrıldı, onu kendime doğru çektim. Kesiğiyle ilgilendiğim için bana teşekkür etme şekli bu muydu? Eğer öyleyse, bunu istemedim. Bunu kendi bencil nedenlerim için yapmıştım. *Benden* asla kaçamayacağını, *asla yalnız kalamayacağını* aklına kazımak için.

"Acı çekmiyorum, *piccola ribelle*."

"O zaman benimkini rahatlat," diye fısıldadı, eğildi ve beni öptü.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda ben gidiciydim. Beni nasıl bu kadar tarifsiz bir şekilde etkisi altına alabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama almıştı.

Onun varlığı içimdeki o ahlaksız parçayı sakinleştirdi ve asla bitmesini istemedim. Onun benimle sarmaş dolaş olmasını istedim.

Ellerini aramızda hissettim ve bornozunu çözdüğünü görmek için arkama yaslandım.

Kumaşı çekip açtı ve bıraktı, vücudu tamamen çıplaktı ve büyüleyiciydi.

"Beni öldürüyorsun," diye sıkılmış dişlerimin arasından tısladım, başımı kaldırıp kapüşonlu gözlerle ona baktım.

"Ellerimde öleceğini düşünmek bana sandığından daha fazla zevk veriyor."

Eğlenerek çenemi ovuştururken göğsümde kısık bir kıkırdama titreşti.

Bu kadının bir oksimoron olduğu kesindi. "Beni sonra öldür. Şimdilik sana tapmama izin ver."

Çilli teninde hafif bir pembe tonu belirdi, dudağını ısıırıp bakışlarımı tutarken nefes alışları hızlandı. "Lütfen söyle."

Bunu bilerek mi yapıyordu? Bir dokunuşla neredeyse felç geçirecektim ama şimdi? Onun sözleri benim felaketim olabilir.

Tamamen bu kadının merhametine kalmıştım ve yaydığı baskınlık çok seksiydi. Bu beni sadece beslemek istememe neden oldu. Daha önce hiç yapmadığım bir şey.

"*Lütfen*."

Onaylarcasına mırıldanırken ağzında memnun bir gülümseme kıvrıldı.

Ve sonra ona taptım.

Irina aniden ayağa kalkıp bornozunu kaptığı gibi odadan çıktığında nefes nefese kalmıştım.

Dušta hızlıca durulandıktan sonra üzerimi değiştirdim ve hâlâ burada olduğunu umarak soyunma odasından çıktım.

Gitmiş olabilirdi ama içimden bir ses henüz gitmediğini söylüyordu.

Dışarıda bekledim, güneş yavaş yavaş yükseliyordu, turuncu bir parıltı ufku gölgeliyordu ve bir sigara çıkardım.

Nefes alma a puf. Duman, I izin ver
o yer Ben, adrenalin hala
damarlarımda dolaşıyor.

Irina dışarı çıkmadan önce kapılar açıldı, beni görünce ayakları durdu.

Bir nefes daha çektim ve ona doğru yürüdüm. "Seni eve götürüyorum."

"Hayır, değilsin." Sarı saçları rüzgârda sallanıyordu ve hâlâ ıslak olduğunu söyleyebilirdim.

Uygun bir kıyafeti olmadığı için çenem titredi.

Deri ceketimi çıkarıp ona giydirdim ve kapüşonunu başına geçirdim. Onu nasıl bütünüyle yuttuğunu görünce dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Beni eve bırakmana ve kesinlikle ceketini vermene gerek yok," diye tersledi. "Birbirimizden hoşlanmamız senden hoşlandığım anlamına gelmez." Patlamasını görmezden gelebilirdim ama sonra müstehcen konuşmasına devam etmek zorunda kaldı. "Başka birini bulup aynı şeyi yapabilirdim."

Elim dışarı fırladı ve çenesini kavrayarak yüzünü kendime yaklaştırdı.

Nabızı hızlanmasına rağmen gözlerini kısarak bana baktı, dudakları sert bir çizgi halindeydi.

"Sanırım sana çok fazla hareket alanı bıraktım, *piccola ribelle*." Dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Sabrımı kötüye kullandığında ne olacağını öğrenmek ister misin?"

"En kötüsünü yap." Düz beyaz dişleriyle bana gülümsedi. İşin tuhaf yanı, gerçek gibi görünmesiydi. "İlgimi çekebilir."

Dili gerçekten başını belaya sokacaktı.

Elimden kurtuldu ve köşeye park etmiş bir motosiklete doğru yürümesini izledim.

Hayatta olmaz.

Irina arka bölmeden bir kask çıkardı ve bacağını bisikletin üzerinde sallamadan önce taktı.

Motor kükreyerek çalıştı ve kadın otoparktan çıktı.

Hızlıydı ama yeterince hızlı değildi.

Eve sağ salim döndüğünde gidecektim.

Kendi bisikletime atladım ve onu takip ettim. Bu kadının benim için yaratıldığına artık iyice ikna olmuştum. Ve boş yollarda hızla ilerlerken deri ceketimin içinde çok güzel görünüyordu.

Onu takip ettiğimin farkındaydı, sürekli dikiz aynasını kontrol ediyor ve daha da hızlanıyordu.

Irina benden kaçabilirdi ama onu kovalayacağımı biliyor olmalıydı, değil mi? Çılgılık atana, ağlayana ve onu bırakmam için yalvarana kadar. O zaman bile bırakmazdım.

Mesafemi korudum, sadece benden daha hızlı koşabileceğine d a i r hayallerini eğlendirmek için.

Birkaç mil sonra Roman'ın evi göründü ve Irina bisikletini park edip inmeden önce kemerli kapılardan içeri girdik.

Kaskını çıkardı ve yüzünü bana döndü, güneş yavaşça gökyüzüne yükselirken sert bir şekilde nefes alıyordu,

Bisikletime yaslandım, ayaklarımı iki yanıma diktim.

Sessizlik iliklerime kadar işleyen bir sakinlikti.

Uzun dakikalar boyunca birbirimize baktık, sadece gözlerimizle konuşmadık. Irina'nın okyanus mavisiydi, beni sularında boğmaya hazırdı.

İkimiz de tek kelime etmedik, en başta anlamsız olan bir şeyi mahvedeceğinden korkuyorduk.

Sonra bir adım öne çıktı ve bir saniye durakladı. Başımı

ona doğru eğdim. *Sana meydan okuyorum.*

Ellerini yumruk yaptı ve yüzünde bisikletimin saplarını daha sıkı kavramama neden olan bir hırçınlıkla benden uzaklaştı.

Evin içinde kayboldu, kapının sert tıkırtısı transı bozdu.

Yüzüme yayılan bir gülümsemeyle parlak gökyüzüne baktım.

Ceketimi aldı.

BÖLÜM 10

IRINA

Iyaslanmadan önce kapıyı gereğinden sert bir şekilde kapattı.

Luca'nın yakınında olmanın her şeyi tüketen hissi, gelgitle yükselen ve beni şokuyla kucaklayan bir elektrik dalgası gibiydi.

Neyim vardı benim?

Her insan aynıydı, peki onu farklı kılan neydi?

Pencereden dışarı bakma ve hâlâ orada olup olmadığını görme dürtüsü beni sinirlendirdi. Kendimi tutmak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Bu gece çizgiyi aşmıştım, benim açımdan bir muhakeme hatasıydı. *Bir hata.*

Bu gece Luca'yı görmeyi beklemiyordum, ona dokunmayı bırak.

Benim yaptığım gibi, *bana* dokunduğu gibi.

Dudağımı ısırdım, maharetli parmaklarının arzularımı daha önce hiç olmadığı şekilde nasıl ortaya çıkardığını hatırladım.

Ve evet, erkekler soyunma odasında olmak benim hatamdı ama kadınlar soyunma odası tadilattaydı ve Kulüp boştu. O saatte orada olacağını nereden bilebilirdim ki?

Ve geçmişini açtığında. . .

Parmak uçlarım onun sivri yara izlerine dokunduğum yerden vızıldadı. Bana onları nasıl aldığını anlattığında neredeyse geri çekiliyordum. Sadece bir çocuktuk ve böylesine müstehcen bir acıya katlanmıştı.

O anki heyecanın beni etkilemesine izin vermemeliydim. İtalya'ya geldiğimden beri zaten zor günler geçiriyordum ve Luca'nın her zaman yanımda olması, beni soymaya ve şeytanlarımı ortaya çıkarmaya çalışması hiç yardımcı olmuyordu.

Seninkini bilmek istiyorum.

Sözleri kafamda tekrarlandı. Aramızda hastalıklı bir ironi vardı. On beş yaşında, tacizine bir son vermişti. On beş yaşındayken, bana elini süren ilk adamı öldürmüştüm.

Yenilgi midemin derinliklerine gömüldü. Kahretsin, o farklıydı. Onunla ilgili her şey farklıydı. Evet, çekilmez ve kibirliydi ama nedense sahtekârlığın ötesini görebilen ilk kişiydi.

Elimi temizlemek için banyoya girdiği anda anlamıştım. Beni *gördü*.

Göğsüm çöktü, duygu karmaşasını bastırdım. I Ne kadar umutsuzca teslim olmak istesem de onunla empati kurmama izin veremedim.

Luca asla benim olamazdı. Ne bu hayatta ne de sonraki hayatta. O Camorra'nın lideriydi ve Roman'ın ekibinin bir parçasıydı. Kardeşimi kaçıran ekiple aynı ekip.

Ben gidince Luca'nın bana olan saplantısı bitecek ve bu oyun unutulacaktı. Hayatımdaki diğer her şey gibi kısa ömürlü olacaktı.

Babam ne yaptığımı bilseydi benden utanırdı.

Ağzımdaki acı tadı yuttum ve mutfığa doğru yürüdüm.

Sabahın erken saatleriydi, sessizlik rahatlatıcıydı ve dünyanın uykuda olduğunu bilerek sessizliğin tadını çıkardım.

Nicolai'nin taburede oturduğunu, dirseklerini mutfak adasına dayadığını ve başını

Eğildi.

"Nicolai?"

Yavaşça döndü ve bana baktı. Onu görmek neredeyse tökezlememe neden oluyordu.

İlk kez bu kadar dağınık görünüyordu. Sarı saçları her yöne uzanıyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve etraflarında siyah halkalar vardı.

"Kimsenin uyanık olduğunu sanmıyordum."

Ona doğru yürüdüm ve yanındaki boş koltuğa oturdum. "Hiç uyumadım."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, odanın karşısındaki cumbalı pencerelere boş gözlerle baktı.

Oda her geçen saniye daha da küçülüyordu ve bir şeylerin ters gittiğini bildiğim için oda üzerime kapanana kadar burada oturamazdım.

"İyi misin?"

Boğazını temizledi, dudakları sıkı bir gülümsemeyle kalkarken kahverengi gözleri üzerime yerleşti. "O kadar korkunç mu görünüyorum?"

Başımı salladım ve bakışlarımı onun işkence görmüş yüz hatlarında gezdirdim.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kabusları görüyorum. . ve bu *sufiocating*." Gözlerini kapattı, yutkunurken boğazı hareket ediyordu. "Boynumda bir ilmik varmış gibi hissediyorum ve onu pençelerimle çekip çıkarmaya çalışıyorum ama asla olmuyor."

Kalbimin bir parçası kırıldı, acısından kan sızıyordu. Bu duyguyu çok iyi anlıyordum.

"Ne hakkında bunlar?" Kısık sesle sordum. "Geçmişim."

Gözlerim acıdı ve akmayan gözyaşlarımın birikmesini engellemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Eğer şimdi sormazsam, Roman ona yaklaşmamam konusunda beni uyarmışken, bir daha fırsat bulup bulamayacağımı bilmiyordum.

"Sana bir şey mi oldu Nicolai?"

Yüzünün rengi soldu ve ağzı gevşediği anda, geçen sefer gittiği o boşluğa doğru kaydığını anladım.

Ona en son dokunduğumda neler olduğunu hatırlayarak, bunu tekrar yapmaktan kaçındım.

"*Nicolai*," dedim biraz sertçe, tamamen kaybolmadan önce onu şimdiki zamana geri çektim.

Sertçe nefes almadan önce gözle görülür bir şekilde ürperdi ve elini yüzünde gezdirdi. "Sen iyi bir arkadaşsın Irina, ama kendim bile geçmişimle yüzleşemezken seninle geçmişim hakkında konuşamam."

Boğazımdaki umutsuzluk düğümünü temizlemeye çalıştım. Her ne kadar benimle konuşamaması canımı yaksa da, ki her şey düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir şeydi, beni bir arkadaş olarak görüyordu ve ben de buna tutunuyordum.

"Ben de kâbus görüyorum," diye fısıldadım, sanki bunu onunla paylaşıp paylaşmamakta kararsızmışım gibi. "Bazen uyanmak ve hiçbir şeyin değişmediğini fark etmektense içinde kalmanın daha iyi olduğunu hissediyorum. Tekrar olana kadar peşini bırakmıyorlar."

Nicolai'nin kafası bana doğru döndü ve gözleri şok olmuş gibi parladı.

"Eninde sonunda bununla kendi yöntemlerinizle başa çıkmayı öğreniyorsunuz, ancak size daha iyi olacağına dair yalan sözler veremem."

Başını sallarken dudakları büzüldü. Duymak istediği şey bu olmayabilirdi ama ona kendimden bahsederek bir parçasına görüldüğü ve anlaşıldığı konusunda güven verdiğimi umuyordum.

Ayak sesleri duyuldu ve hep birlikte döndüğümüzde Gianna'nın -Roman'ın baş hizmetçisinin- mutfığa girdiğini ve bizi görünce durduğunu gördük.

"Erken kalkanlar?" diye sordu anaç bir ses tonuyla, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye.

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdim, Nicolai'ye bakarak.

Aurora, Yeraltı Kulübü'nün balo salonunda etrafı karıştırdı ve cinsiyetini açıklamak için çalışanları görevlerine yönlendirdi.

Etkili bir kadındı ve bunun kocasının etkisi olduğundan hiç şüphem yoktu.

Güldüm, oflayıp puflayarak karnını ovuştururken ona doğru yürüdüm.

"Bir etkinlik planlayıcısı tutabilirdin."

"Hayır, bebeğimle ilgili her şeye dahil olmak istiyorum." Sırıttı ve karnındaki şişliğe baktı. "Anne olacağıma inanamıyorum," diye boğuldu.

"Bunu herkesten çok hak ediyorsun, Rora." Ona arkadan sarıldım, yüzüm omzuna yaslandı. "Ve en iyi teyze ben olacağım."

Gülerken başını geriye doğru eğdi. "Bundan hiç şüphem yok. İkimizi de çıldırtacaksın."

Yanağından öperken içimi bir hüznün kapladı.

Lütfen, benden nefret etme.

"Her şey güzel bir şekilde bir araya geliyor."

İşçiler açık alanda dolaşarak mavi ve pembe dekorlar kurdular. Abartılıydı ve şimdiye kadar katıldığım en görkemli cinsiyet gösterisiydi -daha önce katıldığımdan değil.

"Öyle," diye cevap verdi Aurora, yeşil gözleri parlayarak. "Her şeyin bu kadar hızlı gerçekleştiğine inanamıyorum."

"Küçük kızımız yeterince hızlı gelemiyor."

"Sen istiyorum ve bebek için olmak a kız?" o sordu eğlenerek bana doğru döndü.

"Tabii ki istiyorum. En iyi arkadaşım olarak senin yerini başka kim alacak?" Beni şakayla karışık iterken sırıttım.

"Sana bez değiştirtirken de aynı tavrı takın."

BÖLÜM 11

LUcA

I avuçlarımızın içindeyken kontrolü ele almak kolaydır. Ayağa kalktım, yatağında yatan ve ağzını oksijen maskesiyle kapatan babama baktım.

"Ne zaman uyanacak?" Dr. Aldo'ya sordum.

Kır saçlarını geriye iterken boğazını temizledi. "Bunu söylemek için çok erken ama biraz zaman alabilir. Yaraları tuhaftı, özellikle de başındaki."

Ona baktım ve burnunu kırıştırdığını fark ettim. Dr. Aldo güvenilir bir çalışanımızdı ve işimizden anlıyordu. Babamın nasıl yaralandığını tam olarak bildiğinden hiç şüphem yoktu. Neyse ki, ya umursamadığı için ya da mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istediği için hiç araştırmadı.

"Ona göz kulak ol ve kendine geldiğinde bana haber ver." Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. "Bu odadan çıkmasına izin vermeyin. Hangi *yöntemleri* kullanmanız gerektiği umurumda değil."

Babam yavaş yavaş ölecekti ve cehennemde çürümeden önce gerçek acıya katlandığından emin olacaktım.

Balo salonuna girerken, Kulüp'e son gelişimle ilgili anılar zihnimin bir köşesinde titreşiyordu.

Elimde olmadan etrafı tarayıp bir sarışın aradım, bakışlarım ona takılınca kan beynime sıçradı.

Dar deri pantolon zayıf bacaklarını ikinci bir ten gibi sarıyor, dantelli kırmızı üst ise belini vurguluyordu. *Lanet* olsun. Ellerimi tekrar onun üzerinde hissetmeliydim.

Ona doğru yürüdüm ve Aurora'nın onunla birlikte olması bahanesini kendi avantajıma kullandım.

"Luca!" Aurora bana sarılarak selam verdi ve Roman şeytanın ta kendisi gibi ortaya çıkarak onu üzerimden çekti.

"Çocuklarının annesini alacağımın mı endişeleniyorsun, kardeşim?" Roman'ın gözleri parladı, çenesi gerildi. "Sen yürüyen bir STD. Karımı almaya çalışman endişelerimin en küçüğü."

Yanımdan bir ses geldi ve İrina'nın gözlerini devirdiğini görmek için döndüm, bakışlarımdan kaçınırken sarı saçları sallanıyordu.

Yanağımın içini ısırdım. Kıskanmış mıydı? Tiksintiden de olabilir, ama ben ilkinin varsayıyorum.

"Her zaman dramatik olan," diye söylendim. "Umarım bebek senin izinden gitmez."

Sözlerim Roman'a yönelikti ama bakışlarım İrina'ya dikilmişti çünkü o bana bakmıyordu.

"Peki, sence cinsiyeti ne?" Aurora dikkatimi en yakın arkadaşından uzaklaştırarak sordu ve nedenini biliyordum. Kocasına ve tekrar bana bakarken dudaklarını kıpırdattı, sonra da İrina'ya baktı - İrina'nın bir şey söylemeye niyeti yoktu.

Onu karanlık bir köşeye götürmek için kışını omzuma atmama ramak kalmıştı. Görünüşe göre sadece yalnız olduğumuzda ya da ben onu tatmin ederken bana eşlik etmekten hoşlanıyordu.

Roman bana onaylamaz bir şekilde baktı ve bunu yapmaya devam edebilirdi.

İşin aslı, kısır engereğim tarafından zaten ısırılmıştım ve daha fazlası için mazoşisttim. Beni korkutup kaçıramazdı. Kimse korkutamazdı.

"Bir kız."

Aurora neşeyle ellerini çırpı. "Irina da aynısını söyledi!" Dudaklarım eğlenerek kıpırdadı ve ona bakmaktan kendimi alamadım. Yan tarafa bakıyordu ama biliyordum ki gözlerimi onun üzerinde hissettim.

Bana bak, tatlım.

Irina başını daha da çevirerek heybetli yüzünü görüş alanımdan gizledi ve bu durum sinirlerimi bozdu.

Oynamak mı istedi? Hadi oynayalım.

"Bir içkiye ihtiyacım var." Ben onlardan uzaklaşırken Irina nihayet iki arkadaşıyla ilgilenmeye başlayınca sinirlerim tepeme çıktı.

Barmene işaret ettim ve önümde bir shot belirdi. İçkimi yudumlayıp tezgâha çarptım ve Irina'ya bakıp onun da içkinin sıcaklığını hissedebilmesini umdum.

Kendisi de beni reddedebilirdi ama tek yaptığı kaçınılmaz olanı uzatmaktı. Irina bu oyunu kaybedecek ve sonunda bana teslim olacaktı. Tanrı biliyordu ki beni çoktan parmağında oynatmıştı ve eğer benden bunu isterse dizlerimin üzerine ç ö k m e y e hazırdım.

Parti devam ederken konuklar birbirine karıştı ve Irina'yı herkesin önünde kendim olarak sahiplenme ihtiyacıyla tenim karıncalandı.

O bir mıknaş gibiydi ve bu terk edilmiş yerdeki herkes ona doğru çekiliyor, konuşuyor, dans ediyor ve sanki onlarınmış gibi ona bakıyordu.

O benimdi.

Roman'ın baş hizmetçisi olan Gianna onunla dans ettiğinde kıskançlığımın mantıksız olduğunu anladım.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun."

Aurora'nın sesi bana ulaştı ama onunla yüzleşmeye zahmet edemedim. Dikkatim sadece Irina'nın Nico'nun omzundaki eline odaklanmıştı. şu küçük pislik.

"Öyle miyim?" Dişlerimi sıktım.

"Evet, öylesin. Roman fark etmeden önce yüzündeki o ifadeyi sil."

Aurora'nın aval aval bakmam konusunda kocasına bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Drama yaratacak bir tip değildi.

"Kusura bakma ama Rora," diye başladım ve dönüp bana merakla baktığını gördüm. "Roman'ın ne dediğı zerre kadar umurumda değil."

"O zaman söyleyeceklerim için bir tane ver." Gülümsedi ama bu gülümseme yeşil gözlerine ulaşmadı. "Seni tanıdığımndan beri bana hiç saygısızlık etmedin ve seni kardeşim gibi seviyorum." Cümlemin sonuna geldiğimi hissedebiliyordum. "Ama işleri zorlaştıracağını bildiğın halde en iyi arkadaşımın peşine düşme."

Beni kolayca hayal kırıklığına uğratiyor, asıl söylemek istediğı şeyi şekerle kaplıyordu.

Birlikte olduğum kadınların çoğıyla bir ilişki içinde olmayı hiç umursamadığım doğruydu, ama bu farklıydı. Irina'yı düşünmek bile bana hayat verdiğinde bunun farklı olduğunu anlamıştım.

Saplantı, çılgınlık, kuruntu ya da zorlama. Sebebin ne olduğı önemli değildi. Tüm benliğim onu arzuluyordu ve ona sahip olamazsam ölecekmişim gibi hissediyordum - onu ruhumun tam ortasına damgalayamazdım.

"Haklısın." Yalan söyledim. "Bir sonraki kurbanıma geçeceğim." Adı *I* ile *başlayıp A* ile bitiyordu.

Kıkırdadı ve başını bana doğru salladı. "Bir gün, sen bir kızla tanışacaksın. . yolları."

Mesele şu ki, zaten vardı. Ve o beni istemiyordu bile. Ya da istemediğini sanıyordu ama bu çok çabuk değışecekti.

"Ama bunu yapmadan önce, küçük çocuğumun cinsiyetini öğrenelim."

Aurora odanın ortasındaki Roman'ın yanına gitti. Roman hemen Aurora'nın başının yan tarafını öptü ve Aurora'nın kucağında kıkırdamasına neden oldu. Karısına karşı gösterdiği şefkat olmasaydı, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünebilirdi.

Kendime engel olamadım. Gözlerim odanın diğer tarafında duran Irina'yı arıyor ve ona takılıyordu; yüzü hayranlıkla aydınlanmıştı.

Tüm sesler kesildi. Yüzünde bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürebilecek bir gülümseme belirirken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

O kahkahalarla zıplayıp yere düşene kadar ortaya çıktığını fark etmemiştim ve onun varlığından o kadar etkilenmişim ki fark edememişim.

Kulaklarım tezahüratlar ve tebrik çığlıklarıyla çınlarken kalabalığın üzerine mavi konfetiler yağdı.

Bir oğlan. Ağzım bir gülümsemeye dönüştü. Yakında küçük bir Roman buralarda koşturacaktı ve yeğenimin tıpkı amcası gibi yaramaz olacağını şimdiden biliyordum.

Odayı geçtim ve Aurora'ya sarıldım, Roman'a sıırıttım çünkü ikimiz de tehditlerinin boş olduğunu ve karısının beni sevdiğini biliyorduk.

"Eğer bir bebek bakıcısına ihtiyacın olursa, bana haber ver, Rora."

"O l m a z ," diye yanıtladı Roman. "Ve sakın ona Rora. "

Aurora bana doğru eğildi. "Benim güzel piçim sahiplenici," diye fısıldadı.

"Bunu duydum, *anima mia*."

"İkinizi de tebrik ederim." Ellerimi çırparak geriye doğru yürüdüm. "Benim adımlarımı takip edeceğinden emin olacağım." Roman'a göz kırptım ve o beni kafamdan vurmada önce sıvıştı.

Kolay sinirlenen biriydi, özellikle de sevdikleri söz konusu olduğunda - ki bu sınırlı sayıdaydı.

Bütün gece beklediğim açılış, en sevdiğim Rus balo salonundan çıktığında gerçekleşti.

Onu takip etmeden önce kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

Irina yürüdü aşağı ve KORİDOR ve yukarı ve büyük merdiven, parti daha uzakta ses çıkarıyor.

Benim küçük asimin tuzağıma düştüğünden haberi yoktu.

Koridorda kendinden emin adımlarla yürürken, ona yaklaşmadan önce hızımı artırdım.

Bir elim boynunun dibinde, diğer elim ağzının etrafındayken onu duvara doğru ittim.

Çarpmanın etkisiyle homurdandı; nefesi avucuma degecek kadar sıcaktı.

"Bir yere mi kaçırıyorsun, tatlım?"

Bakışlarımla karşılaşmak istemeyerek yana bakarken mavi gözleri tepki olarak kısıldı.

"Neden benden kaçırıyorsun?"

Dişleri parmağımı sıkıca kavradı ve ben onun kötü niyetinden duyduğum memnuniyetle mırıldandım. Kirli ruhumu besliyordu.

"Hoşlandığın şey bu mu?" Ağzını bıraktım ve elimi narin boğazında gezdirerek onu kavradım. "Sert mi seviyorsun, Irina?"

Nabızı hızlı ve ritmik bir tempoyla başparmağıma çarpıyordu. Onun üzerindeki etkimden zevk alarak sııttım.

"Kendine gel," diye tükürdü. "Benim üzerimde bu tür bir kontrole sahip olmak için önemli biri olman gerekir."

Başparmağımı teninde aşağı yukarı gezdirdim ve ısındığını hissettim. "O zaman bana gözlerini ver, Irina. Bana **lak**"

Yan tarafa bakmaya devam etti, o kadar kararlıydı ki bana itaatsizlik ediyordu. İstesem onu zorlayabileceğimi biliyordum ama bunun neresi eğlenceli olabilirdi ki?

"Seni görmeme izin ver. Korkmuyorsan tabii."

Bunun üzerine başı hızla döndü, gözleri yoğun bir şekilde içimi yaktı. "İşte." Eğildi. "Mutlu musun?"

Onu boğazından tutup kendime çektim. "Hiç de bile."

Gözlerimi aradı, gerginlik üzerimize çökmüştü, o kadar inceydi ki kaçınılmaz olarak kopacaktı.

"Umurumda olmaması senin için ne büyük talihsizlik."

"Rüyalarımdayla bile tatmak istediğim engerek dili," diye mırıldandım. "Sana sahip olacağım, Irina. Öyle ya da böyle."

"Beni yalnız bırak, Luca," diye fısıldadı, sesinde bir gerginlik vardı.

"Yapamam."

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın? Seni

istemiyorum." "Beni istemeyi

öğreneceksin."

"Sen bir psikopatsın."

"Evet." Ağzımı onunkine yapıştırdığımda gerilim koptu çünkü onu öpmemek, beni istemediğine kendini ikna etmesi kadar acı vericiydi.

Sanki beni cezalandırmak ister gibi öptü. Ne için? Hiçbir fikrim yoktu ama dudaklarıyla ziyafet çekerek özünün içime sızmasına izin verdim.

Bir elim boğazında, diğeri belinde olduğu halde onu yeterince yakınımaya getiremiyordum. Ona karşı hayvani bir ihtiyaç duyuyordum ve bu beni çıldırtıyordu, onu kalıcı olarak içimde damgalamanın yollarını bulmaya çalışıyordum.

Geri çekildim, bakışlarını tutmadan önce şişmiş dudaklarına baktım. "Üzerimde nasıl bir güce sahip olduğun hakkında hiçbir fikrin yok Irina," diye nefes aldım. "Beni bu ıstıraptan kurtar." Gömleğimin önünü kavradı ve bir an için o çekici gözlerinin içinde yaşadığı iç savaşı görebildim. Elleri

bana karşı titriyordu ve ben

Beni yaklaştırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istediğini bilmiyordum.

Gırtlaktan gelen bir sesle avuçlarını açtı ve göğsüme doğru iterek elimden kurtuldu.

"Beni bir daha köşeye sıkıştırma," dedi ve neredeyse geldiği yöne doğru koşarak geri döndü.

Tüm vücudum öfkeyle titriyordu. Bu çalınmış saniyeler, içimi parçalayan bu ateşi söndürmeye yetmiyordu.

Öyle ya da böyle, Irina.

BÖLÜM 12

IRINA

"Y "Zamanınız tükeniyor prenses."

Viktor ara sokağın tuğla duvarına yaslandı,
Ellerini ceplerine sokmuş, bana tiksintiyle bakıyordu.

Hislerimiz karşılıklıydı.

"Bu istenmeyen buluşmalar işe yaramaz. Bunu kendi şartlarımla yaptığımı zaten söyledim."

"Bu yüzden mi babanın telefonlarına çıkmıyorsun?"

Gözlerimi ona ve onun aptal, tepeden bakan ses tonuna diktim. "Sana başka ne söyledi?"

"Buraya gelip meseleyi *kendi yöntemleriyle* çözmekte bir sakınca görmüyor."

"İtalyanlarla savaş başlatacak kadar aptaldır."

Başını sallayarak mırıldandı. "Ufukta savaş görünüyor kuzen, o yüzden acele etmeni öneririm."

Tenim üşümeye başlamıştı ve bunun kış esintisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Viktor beni nasıl zorlayacağını biliyordu, her zaman diğerlerinden daha bilgili ve üstünmüş gibi davranırdı.

"O zaman babamla konuşacağım. Ve kesinlikle kışkırtıcı olmama gerek yok." Sürekli gözümün önünde olduğunu biliyordum.

babasının kulağına eğildi ve onu gerekmediği halde ortalığı karıştırmaya itti. "Evine git Viktor. Görev tamamlandığında öğreneceksin."

Başını bana doğru eğmiş, gözleri buz tutmuştu ve ben bu ifadeyi çok iyi biliyordum. Kurbanlarını sorgularken onlara korku aşılama için kullanırdı.

Bakışları beni değerlendirirken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı.

"*No ty yeshche bol'shiy durak.*" Ama sen daha da büyük bir aptalsın.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ceketin."

İki kelimedden sonra kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde atmaya başlamış, ter boynumun dibinde toplanmıştı.

Kahretsin.

"Luca Canaveri'yi tanımadığınızı sanıyordum, Irina?"

Adını *duyunca* tüylerim diken diken oldu. Boğazımdaki o kalın baskıya rağmen yutkundum. "İstemiyorum."

"Senin bir yalancı olduğunu hiç tahmin etmemiştim." Bana doğru yürüdü ve ben geri adım atamadan beni yakamdan tutup kendine çekti. "Bu iğrenç ceket sana çok büyük gelmekle kalmıyor, aynı zamanda onunla tanıştığım da aynı baş harfleri hatırlıyorum."

Üzerime ağır bir yük çöktü ve kendimi sakinleştirmek için burnumdan nefes aldım. Bu sabah onu elime aldığım da hiç düşünmemiştim.

"Onu beceriyor musun?"

"*Hayır!*"

"Zaten iyi olduğun tek şey bu değil mi? Bratva'ya hizmet etmek için kendini bir fahişe gibi yaymak."

Yumruğum yüzüne çarptı, yumruğun şiddetiyle parmak eklemlerimden koluma keskin bir acı yayıldı.

"Ben fahişelik yaptıysam, sen de yaptın," diye fokurdadım, içimde fokurdayan bir öfke vardı. "Yine de her zaman olduğun gibi hâlâ en diptesin."

Viktor asla misilleme yapıp bana vurmazdı. Babam öğrenirse, ölümünün diğerlerinin görmesi için sergileneceğini biliyordu - kızına saygısızlık etmenin sonuçlarını anlamak için.

Burnundaki kanı silerek alay etti. "Elbette prenses, görevinizi tamamlamak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın." Sonra alaycı bir şekilde güldü. "O güzel yüzünü nasıl avantaja çevirdiğini hepimiz biliyoruz zaten."

Sözleri içime işledi, midemin derinliklerinde kıvrıldı ve bana gerçekten vurmuş olmasından daha fazla acı veremezdi.

Yanılıyordu.

Ona ters ters baktım, dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Onunla tartışmak faydasızdı çünkü günün sonunda ikimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk ve ben bundan nefret ediyordum. *Kendimden nefret ediyordum.*

Ondan uzaklaşırken, içimdeki boşluğa izin verdim. Göğsümde bir mağara oluştu ve duygularımın oradaki çürümüş delik tarafından yutulmasına izin verdim.

Akşam karanlığı çökmüştü ve ben İtalya sokaklarında amaçsızca yürüyor, hayatımdaki her bir sıkıntıyı düşünüyordum.

Viktor'un ziyareti benim kırılma noktam olmuştu ve zihnim kapanmıyordu.

Nefes almaya ihtiyacım vardı, boynumdaki ilmek her geçen dakika daha da sıkılaşıyordu.

Kendi bedenimde olmanın verdiği rahatsızlığı hafifletmek için kafayı bulmaya ihtiyacım vardı.

Yakınlardaki bir bar gözüme çarptı ve tereddüt etmeden küçük tavernaya girdim. Bu işin sonu kötü bitecekti ama bildiğim tek yolla rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Bir tabureye oturarak barmene işaret ettim.

Boğazımdan kaç kadeh geçtiğini saymadım ama düşüncelerim karmakarışık olana kadar içtim, eskisinden daha kötüydü ama en azından kaynayan bir uyuşukluk beni iyice kaplamıştı.

Güzel bir yüz. Güzel bir vücut. Tek iyi olduğun şey.

Başımı salladım, görüşüm bulanıklaştı ve zihnim bulanıklaştı.

*Nicolai seni asla kabul
etmeyecek. Sen bir yalancısın.*

*Aurora senden nefret
edecek. Roman senden
nefret edecek.*

*Luca seninle oynuyor.
Luca.*

Kalbim acı verici bir saldırıyla sıkıştı.
ve acıdan nefesim kesildi.

Luca'nın hayallerini besliyordum. Beni sadece bana sahip olamadığı için istiyordu. Ben onun için bir oyundum, cazibesine kapılmayan ilk kadındım. Ve beni tam istediği yere getirene kadar hangi taşları oynatacağını biliyordu.

Gözyaşlarımın sızısı gözlerimin arkasına battı ama onları dökmeyi reddettim. Dışa vurulduğunda sadece beni incitecek olan bu duyguları ifade etmeden bu kadar zaman geçirmiştım. Bu yüzden en iyi bildiğim şeyi yaptım: Onları ruhumun derinliklerine ittim, gömdüm.

Böylesi daha kolaydı.

Bir kadeh daha içtim, alkolün acı tadı dilime yerleşti.

Gözümün kenarından süzülen yakıcı bir gözyaşı yanağımda bir yol açtı ve onu hızla sildim, derin bir nefes alarak diğerlerinin de onu takip etmesine izin vermedim.

Kendimi zavallı hissediyordum. Çocukluğumdan beri evren hiç yanımda olmamıştı, şimdi neden farklı olmasını bekliyordum ki?

Bar gürültülü bir hal aldı, adrenalinin etkisiyle başım dönüyor ve nabzım hızla atıyordu.

Oturduğum yerden kalkarken tökezledim ve sendeleyerek bardan çıktım.

Görüşüm odaklanmamıştı ve nerede olduğumu ya da evin ne tarafta olduğunu hatırlayamıyordum.

Ev. Ev neresiydi? Hiçbir yere ait değildim. Hayatımın trajedisi boyunca amaçsızca dolaştım ve asla durgun olmadım.

Kendimi tuğla duvara yaslayarak barın yolundan aşağıya doğru dengesiz bir şekilde yürürken görüş alanımda siyah noktalar belirdi.

Genelde içkimi tutmakta iyiydim ama nefes alıp verirken aşırıya kaçmış olmalıydım. Ayağım takılana kadar bacaklarım zayıfladı ve kendimi düşmeye hazırladım.

Ama hiç yapmadım.

Sağlam bir el gövdeyi sardı ve tüm sorunlarımın kaynağıyla yüz yüze gelene kadar beni yukarı çekti.

Luca tepemde dikilirken öfkeliydi, çenesi gergin, gözleri yıldızsız geceye karşı öfkeli bir fırtına gibiydi.

İçimden bir kahkaha fışkırmadan önce yüz ifadesini taklit ederek ona dudak büktüm ve onun sert tutuşu olmasaydı tekrar düşecektim.

Bunların hiçbirini eğlenceli bulmadı, beni aniden kollarının arasına aldı, o telaş başımı döndürdü.

Başımı omzuna yasladığımda, ona bakmaktan kendimi alamadım. Bu açıdan bile çok güzeldi. Pürüzsüz altın rengi teni, ay ışığı altında belirgin elmacık kemikleri, dolgun dudaklarının üzerinde keskin burnunun açısı. Tanrım, o kadar güzeldi ki kalbim anormal bir hızla çarpıyordu.

Luca o yoğun karamel gözleriyle bana baktı ve daha da hızlandı.

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Burası teşekkür edeceğim yer mi?" Oh. Hayır.

BÖLÜM 13

LUcA

I Ben onu izlerken Rina sessizce uyuyordu.

Bu gece müzeyi kilitlediğimde, onu İtalya'nın dar sokaklarında sarhoş bir halde görmeyi beklemiyordum. daha az değil.

Onun aptallığı yüzünden öfkem boynumun dibine vurdu. Herhangi biri ondan faydalanabilirdi.

Aurora'nın her zaman yanında olmasını beklerdim, bu da neden tek başına dışarı çıkıp sarhoş olduğunu merak etmeme neden oldu.

Irina'da bir derinlik vardı ve kendini bir kabuğun içine saklayarak dünyayı kandırabilirdi, ama beni değil. Her küçümseyici sözde o çatlakları görüyordum.

Uyurken, kollarımda bayılmadan önce yaptığı beklenmedik yorumu hatırladım.

Benim güzel olduğumu düşünüyordu.

Daha önce hiç bu şekilde tarif edildiğimi düşünmemiştim.

Onu duyduğumu fark ettiğinde yüzünün nasıl düştüğünü hatırlayarak dudaklarım gülümsedi.

Tamam, belki de sarhoş Irina'yı sadece filtrelenmemiş düşüncelerini yüksek sesle duymak için umursamadım.

En azından o zaman benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü bilebilirdim.

Ona baktım, göğsünün yükselip alçalması sabitti. Saçları melek yüzünün etrafında bir hale gibi dalgalanıyordu.

Eğer benim güzel olduğumu düşünüyorsa, kendisini nasıl algıladığını merak ediyordum.

Parmak uçlarım onun tenini tenimde hissetme arzusuyla titriyordu.

Üzerimde sahip olduğu güç beni tamamen tüketti. O yakınımdayken vücudumdaki her sinir ucu canlanıyordu ve ben bağımlısı olmuştum.

Hafif burun çekmeler beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve ayağa kalkıp Irina'ya doğru ilerlememe neden oldu.

Yüzü ısırap içindeydi, bedeni sanki kendini bir şeyden kurtarmaya çalışıyormuş gibi yorganın altında çırpınıyordu.

Bir dizimi yatağa koydum ve üzerine eğildim, elimi göğsüne koydum, kalbi avucumda çılgınca atıyordu. "Irina."

Titremeye devam ederken dudaklarından kırık bir inilti döküldü.

Lanet olsun. "*Irina!*"

Kâbusunun uçurumuna düştükçe, ona ulaşmak daha da zorlaşıyordu.

Sarma benim el etrafında onu
Boğaz, I ona ulaşmayı umarak
sıktı.

Geçen her saniye kanım daha da dondu ve kendimi çaresiz hissettim.

Aynı çaresizliği annemin ölümünü gördüğümde de yaşamıştım.

"Irina, uyanmak Yukarı, Tatlım." I salladı
Onu, damarlarımda akan aciliyet. "Uyan!"

Gözleri panikle i r i iri açılırken yüksek sesli bir nefes aldı.
"Siktir." Sonunda nefes alabildiğim için öne doğru yığıldım.

"Luca?"

Ellerimi ona doladım, sanki benimle olduğuna dair daha fazla güvenceye ihtiyacım varmış gibi onu göğsüme bastırana kadar yukarı kaldırdım.

Bana ne yapıyorsun, piccola ribelle?

Ellerini sırtıma dayadı, tereddütlüydü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Beni taşıdığını hatırlıyorum. . "

Geri çekildim, yüzüne baktım. "Bayıldın ve seni eve getirdim."

"Ve sen gitmedin," diye fısıldadı, alnında bir kırıksıklık belirmişti.

Sözleri sessiz havada asılı kaldıkça hava yoğun bir gerilimle doldu.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Mavi gözleri, söylenmemiş sorulara cevap ararcasına benimkileri ararken endişeyle parlıyordu.

"Hayır."

O tek kelime göğsümde kök saldı, benim başlangıcım ve sonum oldu.

Yorganı kaldırdım ve yanına uzandım, ellerimiz birkaç santim açıldı ve birbirimize bakarken ortada duruyordu.

Yüz hatlarını onun benimkileri izlediği kadar dikkatle izlediğimde zaman durdu, mavi gözleri her dokunuşta tenimi ısıtıyordu.

İkimiz de tek kelime etmedik, sessizliğin içinde rahattık.

Sonunda gözleri ağırlaştı ama uykuya dalmadan önce eli benimkine yaklaştı.

Eller uzanıyor ama asla dokunmuyor.

Aramızda her zaman var olan gergin itme ve çekme.

Ama şimdi farklıydı.

Odasından gizlice çıktığımda gece sabahın ilk ışıklarına karışmıştı.

Hiç uyumamıştım, yorgunluk kaslarıma ağır geliyordu ama Irina'yı ezberlemek için saatler harcamakla kıyaslandığında önemsizken nasıl uyuyabilirdim ki?

Ona birkaç saat daha bakabilirdim ama bu yeterli olmazdı.

Bir hafta sonra babamın uyandığı haberini aldığımda onu görmeye geldim.

Dr. Aldo babamın odasından çıktığında kapı tıkırdayarak kapandı.

"Durumu stabil," dedi not defterini göğsüne bastırarak. "İsterseniz onu görebilirsiniz."

Başımı salladım ve elimi önüme uzattım.

İki şişeyi tereddütle avucuma bırakmadan önce bana endişeyle baktı. "Bir şırınganın nasıl çalıştığını biliyor musun?"

Şüpheli ifadesine sııttım. "Ben hallederim. Sen burada kal, hazır olduğumda seni ararım."

Sırtını kamburlaştırarak uzaklaşmadan önce başını salladı. Yaşlı adam emekli olmayı reddetti.

Odaya girdim ve ayak bileklerimi çaprazlayarak duvara yaslandım, elimdeki cam tüplerin ileri geri çarpışmasına izin verdim.

Babamın gözleri bana doğru kayd; vücudu tamamen hareketsizdi.

"Görünüşe göre buna ihtiyacım olmayacak." İlk şişeyi görebileceği şekilde kaldırdım ve yakındaki masaya koymak için yatağına doğru yürüdüm.

Doktorun söylediği doğruysa, vücudunda hâlâ his vardı.

İçin test Bu teori, I yakaladı onun indeks
parmak ve kemiğin derimin altında çıtırdadığını
hissedene kadar geri ittim.

Yüzü kızardı ve terledi, dehşet içinde bana bakarken gözünden bir damla yaş süzüldü.

Heyecandan kanım ısınırken yüksek sesle gülmekten kendimi alamadım. "Bu iyi geçirilmiş bir öğleden sonra olacak."

Bayılana kadar babamın her bir parmağını kırarken ne bir parça sempati ne de bir parça acıma hissi vardı. Dayanılmaz bir acı çekerken hareketsiz ve sessiz kalmayı hayal bile edemezdim ama onun gibi korkunç bir adam da değildim.

Ellerine hayranlıkla bakarken memnuniyetle işimden geri çekildim, parmakları çarpık ve garip yönlerde bklmşt. Rahatsız edici bir şekilde, bu bir çeşit sanatsaldı.

Telefonum cebimde titredi ve ona uzanmadan önce şırıngayı yatağa düşürdüm.

Eğitmenimin adı ekranda yanıp söndü ve üçüncü alışta cevap vermeden önce küfrettim.

"Neredesin?" Sesi, arka plandaki gürültü yüzünden biraz boğuk bir şekilde hatta geliyordu.

"Bir pisliği temizlemek."

"Daha sonra temizleyin ve kıınızı kaldırıp kulübe gidin," dedi tedirginlikle. "Bu sabahki seansınızı zaten kaçırdınız, bu yüzden bu gece için kafalarınızı doğru vidalamayı umuyorum."

Bu ziyaretten sonra tam da ihtiyacım olan şey bir kavgaydı. "Yola ıkıyorum."

Bilinci yerinde olmayan babama bir bakış attım, ağlamaklı yüzüne baktım. Yakında onu tekrar ziyaret edecek ve başka bir parçasını daha kıracaktım.

Odadan ıkarken Dr. Aldo'ya malzemeleri uzattım. "Ona morfin verin ve yaralarını sarın."

"Ne de olsa şırıngayı nasıl kullanacağını bilmiyordun." Bana sinsi bir gülümseme verdi, sözde cehaletimden keyif alıyordu.

"Onun gibi bir şey."

Sahneye adım attığımda kalabalık kükreyerek canlandı ve damarlarımda pompalanan adrenalini yükseltti.

Tepedeki ışıklar seyircilerin üzerinde kayıyor, adım dillerinde bir ilahiye dönüşüyordu.

Varlığımın havaya nüfuz eden böylesine yoğun bir enerjiyi harekete geçirmesi asla eskimeyecekti. Karşımdaki zavallı herife zarar verme ihtiyacımı körüklüyordu.

Dövüşmek benim için bir çıkış yoluydu, ruhumun karanlık kısımlarında yatan öfkeyi dindirmenin bir yoluydu.

Düdük çaldı ve içimi kesen manik bir güç dalgalanmasını ateşledi.

Bu geceki rakibim, terli yüzüne hırıltılı bir ifade yerleştirmiş iri yarı bir adamdı ve bana sanki en büyük düşmanıymışım gibi bakıyordu.

Duruşumu aldım, iki kıvrık parmağımla onu işaret etmeden önce yüzümde bir gülümseme belirdi.

Bu onu sinirlendirdi -tam da beklediğim gibi- ve bir hırıltıyla ileri atıldı, yumruğunu bana doğru savurdu.

Eğildim, arkasında durana kadar zayıf hedefinden uzaklaştım, dönüp tekrar üzerime geldiğinde kalp atışlarım hızlandı.

Bu sefer geriye yaslandım, yumruğundan kaçındım ve ona şiddetli bir kafa darbesi indirdim.

Tökezleyerek geri çekildi, burnundan kan sızıyordu ve tenime batan çılgınca hisle gözlerim kaşındı.

Yeraltı Kulübü'nde gerçekleşen dövüşlerde bir kural dışında hiçbir kural yoktu. Her dövüş ölümüne yapılırdı. Kim diğerinin canını alırsa kazanan o olurdu.

Ve hiç kaybetmemiştim.

Yine de itiraf etmeliyim ki, hasta bir yanım kanlarında yıkanmadan önce bir iki vuruş yapmalarına izin vermekten zevk alıyordu. Kalabalığın eğlenmesini ve benim de kafamın iyi olmasını sağlıyordu.

Adam tüm gücüyle üzerime geldi ve ağırlığı beni yere yıkarken, seyircilerin kulakları sağır eden çığlıklarına güldüm.

Çeneme bir yumruk attı, demirin tadı dilimde patladı ve başımı çevirip tükürmeme neden oldu.

Bir.

Gözlerim kalabalığın içinde, sınırın hemen arkasında duran Irina'nın kilerle kilitlendiği anda gülümsemem genişledi.

Ağzı açık bir şekilde bana bakarken yüzünde saf bir şok ifadesi vardı. Bakışları beni yere yatıran adama kayd, sonra tekrar bana döndü, kaşları çatılmıştı. Daha iyi bilmesem, gergin olduğunu düşünürdüm.

Yanağıma bir yumruk daha inip derim yırtılırken ona göz kırptım.

"Şuradaki senin hanım mı? Gerçekten çok güzel." Sıcak nefesi yüzümü okşadı. "Eminim benim altımda daha da güzel görünüyordur."

İki.

Görüşümde siyah noktalar belirdi ve son kontrolümün de parmaklarımdan kayıp gittiğini hissettim. Vücudumu yukarı doğru sert bir şekilde iterek, onu kalçalarımın arasına hapsedene kadar bacağımı salladım.

Onu saçlarından kavrayıp yumruğumla tanıştıırken, eklemlerimin altındaki kemiğin tatmin edici çıtırtısı tüm duyularımı bir öfke çılgınlığına dönüştürdü.

Yüzüne vurdukça gövdemden kan fışkırıyor, her vuruşta daha da hırıltılı bir şekilde kaçıyor.

Durakladım, ter içindeki bedenimi saran sıcaklıkla birlikte sertçe nefes aldım.

Başını iki elimle kavrayarak bana bakmasını sağladım, başparmaklarımla kapatıp bastırmadan önce gözlerini dehşet kaplamıştı.

Gözlerini yırtıp yüzünü kıpkırmızı yaparken korkunç bir çığlık attı.

"Bu benim olana baktığın için." Ses tonum ellerim kadar ölümcüldü.

Sinir bozucu feryatları sinirlerimi bozuyordu ama elimi boğazına sokup dilini kavramak için mükemmel bir fırsattı. Keskin bir çekişle dilini kopardım, vücudu durana kadar altımda kıvrandı.

"Bu da ondan bahsettiğim için," dedim baygın -büyük olasılıkla ölü- bedenine.

Kulaklarımdaki çınlama dağıldığında, çevremdeki gürültüler hızla içeri girdi ve nerede olduğumun aşırı derecede farkına varmamı sağladı.

Kazandığım ilan edildiğinde ellerimi kaldırdım ve gürleyen kalabalığı taradım.

Bakışlarım Irina'nın mavi gözlerine takılırken göğsüm hızla inip kalkıyor, kaslarım geriliyordu.

Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle içlerinde kıvılcımlanan çığ açlık değildi.

Sırtıma inen bir el dikkatimi antrenörüne çekti. "Git ve temizlen," dedi Alessio, yüzü gergindi. "O gösteriyle bu gece çok para kazandırdın."

Eminim öyledir, ama bu *dublör* yakın gelecekte dövüşmeyi tehlikeye atmış olabilir. Kimsenin bilinci yerindeyken organlarının vücudundan sökülmesini isteyeceğinden şüpheliyim.

Alnımdaki teri silerek, ringden ayrılmadan önce ona başımı salladım.

Kalabalığın alkışları giderek arttı ve beni soyunma odalarının bulunduğu arka tarafa kadar takip etti.

Kapıyı arkamdan kapattım ve başımı kaldırdığımda banklardan birinde oturan rastgele bir kadınla karşılaştım. Ellerin üzerinde arkasına yaslanmış, bacaklarını önüne uzatmış, yaramaz bir parıltıyla beni süzüyordu.

"Kayıp mı oldun?" Boş boş sordum.

Bu durumla defalarca karşılaşmıştım ve her seferinde daha az eğlenceli hale geliyordu.

"Evet." Sesi baştan çıkarıcıydı, kırmızı dudakları somurtuyordu. "Beni bulduğuna sevindim." Ellerini hareket ettirdi

trençkotundaki düğüme doğru, parmakları onları yavaşça izliyor.

Kapıyı açtım ve dolabıma doğru yürüdüm, kafamın arkasında sinirlerim zonkluyordu. "Kapıdan çık ve sağa dön. Çıkış orada olmalı."

Tırnakları tenimde hafifçe gezindi. "Önce biz oynamaya ne dersin?"

Arkamı döndüm ve bana daha fazla dokunmasını engellemek için bileklerini tuttum.

Alt dudağını ısırırken gözleri arzuyla parlıyordu. "Bana ne istersen yapmana izin vereceğim."

Tanrı aşkına.

Onu azarlama şansım olmadı çünkü bir saniye önce orada beklenti içinde duruyordu ve bir saniye sonra yere düşerken yüzü düştü, kafasının etrafında kan birikiyordu.

Bakışlarım kapıya doğru kaydı, kalbim hızla çarparak kadınının üzerine düştü.

Irina orada duruyordu, mavi gözleri fırtınalı bir renkteydi. Silahını bana doğrulttu ve tek bir kötü bakışıyla beni ateşe verdi.

BÖLÜM 14

IRINA

M Kadın kanlar içinde yere düştükten sonra bile silahı dosdoğru ileriye doğrultmuştu.

Damarlarıma pompalanan adrenalin düzensiz ve bağımlılık yapıcıydı.

Yaptığım şey için bir tür suçluluk hissetmeliydim ama başını eğmiş eğlenen Luca'ya bakarken bu duygu hiç gelmedi.

"Şimdi de beni mi vuracaksın, Irina?"

"Soruma vereceğin cevaba göre değişir," dedim parmaklarım tetikte gezinirken. "Kimdi o?"

Kıskançlık. Şimdiye kadar hiç yaşamadığım iğrenç ve iğrenç bir duyguydu. Kan dolaşıma girmiş, onu onunla gördüğümde beni öfkeyle kör etmişti. Ondan nefret ediyordum.

Kadınların ona sürekli bayıldıkları apaçık ortadayken bu mantıksızdı. Hangi nedenle? Hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle dil koparmaktaki becerisi için olamazdı.

Tamam. Belki de tam olarak buydu.

Ringde tamamen farklı biriydi. Tek bir amacı olan ele geçirilmiş bir canavar: Öldürmek.

"O öldükten sonra artık pek bir önemi yok." Tembel adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı. "Sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum; viski gibi keskin gözleri muziplikle doluydu, gövdesi terden kayganlaşmıştı ve kalın kalçaları şortunu esnetiyordu.

"*Sanırım*." Silahın ucunu göğsüne bastırdım. "Soruya cevap vermelisin."

Hava ağırdı ve saniyeler geçtikçe sıcaklığıyla beni boğuyordu.

Dudağını ısırdı, aramızdaki silahı görmezden gelerek içime doğru adım attığında ağır göz kapaklarıyla bana bakıyordu. "Kıskandın mı, *piccola ribelle*?"

"Ölü bir kadının mı?" Gözlerimi ona diktim. "Getir Kendine hakim ol."

Bakışlarını silahla yüzüm arasında gezdirdikten sonra elini benimkinin üzerine koydu ve hiçbir insanın sahip olamayacağı bir güçle indirmeye zorladı.

Diğer eliyle boğazımı kavradı, beni duvara doğru iterken yüz ifadesi ölümcüldü. "*Senin* yüzünden öldüm. Burada durup yüzüme karşı yalan söyleme."

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım, kulaklarımdaki nabız gök gürültülü ritim. "Yoksa ne olur?"

Yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdiğinde yüzüne yapışmış sırtış manikti. "Bununla başa çıkamazsın."

Karamel gözlerindeki ışıltı tehlikeli bir tona dönüşürken nefes alışım yavaşladı.

Bu vahşi hayvan zihinseldi, sert dış görünüşümü delip geçiyor ve varlığıyla duyularımı istila ediyordu.

"Ve eğer zaten belli değilse." Bedenimi kendi bedeniyle kaplarken silah yere düştü. "Tüm arzularımın kaynağı sensin."

Yüklü hava yoğunlaştı ve tenimi karıncalandırdı.

İnce bir çizgide ilerliyorduk, başkalarının haberi yokken dayanılmaz bir gerilimle dolu anlar çalışıyorduk.

Bu bilgi beni heyecanlandırmamalıydı, ama heyecanlandırdı ve ben de kendimi tutamayıp bu heyecanı besledim.

"Başka bir kadının sana tekrar dokunmasına izin ver. . . " Dilimi alt dudağında gezdirdim. "Ve bir sonraki yerde senin kanın olacak."

Sert göğsünü iterek odadan çıktım, kapı arkamdan çarparak kapandı.

Kendimi o kadar aşmışım ki, daha önce hiç mantıksız davranmadığım halde pervasızca davranmama izin verdim.

Luca söz konusu olduğunda böyle hissediyordum. Beni düşüncesizleştiriyor ve tek odaklanabildiğim şey *O* olana kadar hislerimin kontrolünü kaybetmeme neden oluyordu.

Beni etkilemesi bile beni çileden çıkarıyordu. bende herhangi bir duygu uyandırmadı.

Odamda volta atıyor, zamanı geri sarabilmeyi ve bu tehlikeli oyuna teslim olmamayı diliyordum. Belli ki kaybediyordum ve günler geçtikçe buna bir son vermek daha da zorlaşıyordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp babamın adına tıkladım.

Uzun bir zil sesinden sonra, "*Printsessa.*" diye cevap verdi. "*Baba.* "

"Aramanı bekliyordum."

Kalbim göğsümde güm güm attı; ses tonu imalı ama neye? Bilmiyordum.

"Daha önce arayacaktım." Pencereye doğru yürüdüm ve gece gökyüzünü seyretmek için banka oturdum. "Ama işler beklediğimden farklı."

Boğazını temizledi. "Nasıl yani?"

"Nicolai. O. . . " Kardeşimi düşündüğümde göğsüme bir sıcaklık yayıldı. "O çok nazik ve zeki."

"Ve?"

Başımı cama yasladım, soğukluk tenime sızdı ve beni sakinleştirdi. "Ve o daha iyisini hak ediyor."

Sırada sessizlik vardı ve keşke bu konuşmayı yüz yüze yapabilseydim de tepkisini ölçebilseydim.

Bir yanım ona oğlu hakkında daha fazla şey anlatmak istiyordu ama daha büyük bir yanım bencildi.

"Bana ziyaretinin nedenini unutmadığını söyle?" diye sordu, neredeyse aksini düşünmemden bile hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hayır," diye fısıldadım. "Unutmadım." Gri bir bulut gibi üzerime çökmüşken nasıl unutulabilirdim ki?

"O zaman endişelenmemi gerektirecek *bir şey yok*, değil mi?"

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" Patronluk taslayan ses tonuna sinirlenerek sordum.

"Viktor son görüşmeniz hakkında beni bilgilendirdi." Midemi bulandıran bir his omurgamda geziniyor, kanım donuyordu. "Luca Canaveri'nin ceketini giydiğini söyledi."

Nefesimi düzene sokarken kulaklarım çınladı. "Hiçbir anlamı yoktu." *Yalan.*

"Ve ben sana inanıyorum, *Printsessa. Onlardan* biriyle ilişkiye girecek kadar alçalmazsın," dedi kendinden emin bir şekilde, ifadesinin kesinliği karşısında midem çalkalandı.

Aurora yüzünden zaten bir ilişkim vardı ama o bunu zaten biliyordu. Asıl demek istediği, onun amacına hizmet etmediği sürece hiçbir şekilde romantik bir ilişkiye girmeyeceğimdi.

"Hayır, *baba.*" Dilime acı bir şekilde oturdu.

"Sana ne öğrettiğimi unutma, Irina. Güzellik aldatıcıdır ve seninki bir silah olarak kullanılabilir."

"Ya bende o l m a s a y d ı ?" Kelimeler dilimden düşünecek zaman bulamadan dökülüyordu.

Gergin bir şekilde cevabını bekledim, duvardaki saat ilerliyor ve sessizliği genişletiyordu.

"Böyle bir şey asla olmaz."

Avularım nemli bir Şekilde arkama yaslandım. 'Yine de benim kızım olursun' ya da 'Göründüğünden daha fazlasısın' değil, hiçbir değeri olmayan işe yaramaz bir cevap.

Yıkılmamak için harcadığım enerji göğsümü ağrıttı.

Babamı seviyordum, gerçekten. Ama o beni hiç *görmedi*. Aile malikanemizin dört duvarı arasında bile beni hiç görmedi, beni hiç anlamadı.

"Görevini tamamladığında, ait olduğun Rusya'daki evinde olacaksın ve biz de yeniden gerçek bir aile olabileceğiz." Kalbim parçalandı, acı tüm bedenime yayıldı. "Kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Evet," diye nefes aldım, oysa hissettiğim tek Şey sözlerinin ağırlığının boğucu bir peneyle boynuma dolanmasıydı.

BÖLÜM 15

IRINA

I Tüm enerjimi kum torbasına harcamıştım, her vuruşta öfkem üzerimden akıp gidiyordu.

Underground Club'a gelip egzersiz yapmaya karar verdiğimde saat gecenin geç bir vaktiydi.

Büyük bir canavarla karşılaşmadığım için hayal kırıklığına uğramış mıydım?

Çok az.

Ne zaman Kulüp'e gitsem, saunadaki o geceyi hatırlıyordum. Davranışlarımdaki ilk kayma buydu ve Luca'nın bana istemediğim şekillerde dokunmasına izin vermiştim. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak. Duygusal olarak.

Gece vardiyasına ev sahipliği yapan Giuseppe'ye başımı sallayarak resepsiyonun önünden geçtim. Onun yüzünü diğer çalışanlardan daha fazla görmeye alışmıştım ve gecenin tuhaf saatlerinde geldiğimde, genellikle etrafta başka kimsenin olmadığını düşünerek benim için istisnalar yaptığını düşünmek isterdim.

"İyi geceler Bayan İrina," dedi ben binadan çıkmadan önce.

Başımı eğmiş, çantamda bisikletimin anahtarlarını arıyordum ki, izlendiğimi hissedince tüylerim diken diken oldu.

Çenem sıkıca kenetlenmiş halde başımı kaldırdığımda Luca'yı benimkinin yanına park ettiği bisikletine yaslanmış halde buldum. Rahat bir duruşu vardı, ağzından dumanlar çıkaran bir sigara sarkıyordu ama karamel gözleri dikkatle bana dikilmişti.

"Şimdi de beni mi takip ediyorsun?" Onun yanımda olmasından dolayı kalbimin göğsümde takla atmasını engellemeye çalışarak sordum.

Kısık kıkırdaması omurgam boyunca süzüldü, midem bu derin sestten dolayı çırpındı.

Bir nefes daha çekti ve duman havada uçuşurken beni izledi. "Sana başka nasıl ulaşabilirim ki?"

"Yapamazsın." Numaram onda yoktu ya da bana her zaman ulaşamıyordu ve ben de bunu böyle tutmaya niyetliydim.

"Yine bu konuya mı döndük?" Başını yana eğdi. "Değilmişiz gibi davranarak-"

"Ne değil?" Sertçe sordum, boynumdaki damar zonkluyordu.

Kızgınlığım sadece ona değil, kendime de yönelikti. Kendime ne kadar çok neden hatırlatırsam hatırlatayım ondan uzak duramadığım için.

Birbirimize bakıp diğerinin kırılmasını beklerken etrafımızda yoğun bir gerilim vardı.

Tomurcuğu yere fırlattı ve çizmesinin altında ezdi. "Seni bir yere götürmek istiyorum," diyerek konuşmayı başka bir yöne çekti.

"Peki neden seninle bir yere gideyim ki?"

"Çünkü merak ediyorsun, *piccola ribelle*." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve baş döndürücü bir ifadeyle bana baktı. "Zamanını boşa harcayabilir ve beni aksi yönde ikna edemeyebilirsin ya da o küçük güzel kıcını bisikletine oturtup beni takip edebilirsin."

Haklı olduğunu kabul etmektense betonu ısırmayı tercih ederim.

Ona attığım bakışların, haklı olduğu için küle dönüşene kadar onu yakmasını umuyordum.

"Kaba herif," diye mırıldandım, ondan uzaklaşmaya hazırdım ama çenemden tutup beni tekrar yüzüne doğru çekti.

Gözlerini kaplayan sahiplenici bir parıltıyla beni olduğum yerde sabitlerken nefesim kesildi. Sanki ruhumun özünü incelemeye çalışıyormuş gibi bakışlarıyla beni ikiye ayırdı.

Göğsümde alevlenen sıcaklık, bunun sona ereceğine dair tüm düşünceleri yok etti. İster mutlu ister trajik bir şekilde olsun, yaşadığımız şey sona erdiğinde onunla birlikte yok olacağımızı biliyordum.

Bir süre sonra çenemin altını dürttü ve motoru çalıştırmadan önce motosikletine döndü.

Düşüncelerimi bir düzene sokmaya çalışarak çelişkili bir şekilde durdum. Kendimle hiç şu anda olduğu gibi savaşmamıştım ve bunun göğsümün içinde atan organla ilgisi vardı.

Sonunda, gerçekten istediğim şeye boyun eğdim.

Luca başını bana doğru çevirdi ve kaskı takılı olsa bile, bisikletime binerken gözlerinin her santimimi izlediğini hissedebiliyordum.

Park yerinden çıktı ve ben de onu takip ettim, kalbim adrenalinden hızla çarpıyordu.

Bir kez daha, dedim kendime. Bir kez daha, bu oyunu oynayacaktım ve sonra işim bitecekti.

Gecenin içinde hızla ilerlerken sokaklar bomboştu. Luca yanımdayken araba kullanmak farklı bir keyif haline geliyordu. Beni eve kadar takip ettiği ilk seferki gibi değildi.

Bu, damarlarımda dolaşan saf bir coşkuydu, kemiklerimin derinliklerine yerleşen bağımlılık yapıcı bir histi.

Öne doğru eğildim, yanından hızla geçerken tutamakları kavradım ve daha fazla kovaladım. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama kendimi durduramıyordum.

Luca ışıklarını bana doğru yaktı, bakışlarını bana doğru çevirmeden önce çok az bir çabayla bana yetişti.

Benimle aynı zamanda.

Ağzım bir gülümsemeye dönüştü ve onun bunu göremeyeceğini bilmek heyecan vericiydi. Tıpkı ona karşı hissettiğim kafa karıştırıcı duygular gibi saklıydı.

O tarafa yönelmeden önce başını sola doğru salladı ve ben de onu takip etmek için yavaşladım.

Birkaç dakika sonra, yoldan geçenlerin pek görmediği, tanıdık beyaz bir binanın önünde durduk.

Kaskımı çıkardım ve Luca'yla ilk kez tanıştığım sanat müzesine baktım.

Ona bakarken kalbim göğüs kafesimin arkasında çarpıyordu. "Burada ne işimiz var?"

"Benimle ilgili ilk izleniminin unutulmaz olmadığını söylemiştin, yani ben. . kendimi affettiriyorum."

Yaptım ama sadece ona inat olsun diye. "Kanını dudaklarıma sürdüğünde bunu zaten yaptığını sanıyordum?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak alaycı bir şekilde sordum.

Başını eğdi ama sırtışını görmeden önce değil. "Yaptım, değil mi?" Yaptığı şeyden neredeyse memnun gibiydi.

"Evet, yaptın ve bunu tekrar etmemeyi tercih ederim."

"Yazık." Ayaklarımız birbirine değene kadar bana doğru yürüdü. "Bir randevu o zaman."

Midemde kelebekler uçuşurken ona kaşlarımı çattım.

"Randevulara giden bir tipe benzemiyorsun." Gözleri ruhumda bir yara izi bırakacak kadar derin bir şekilde beni delip geçti. "Çünkü öyle değilim." Deri ceketinden bir dizi anahtar çıkardı ve başını yana eğdi.

"Önden buyurun."

"Oh, çünkü sen tam bir beyefendisin," diye tısladım merdivenlere doğru adım atmadan önce nefesimin altında.

Kulağıma doğru eğilirken göğsünün sıcaklığı sırtıma baskı yapıyordu. "Sadece senin için, *piccola ribelle*." Kulağımın altına bir öpücük kondurdu ve kararlılığımın gözlerimin önünde parçalandığını hissettim.

Sanki bizim için normal bir olaymış gibi bana şefkat gösterdi. Sanki bunu bana daha önce binlerce kez yapmış gibi.

Ana kapının kilidini açtığında onu içeri kadar takip ettim, otomatik ışıklar fuayede loş bir ışık saçıyordu.

Ana sergi odasına ulaşana kadar koridorda yürüdük. Hatırladığım gibi görünüyordu ama bu sefer sanat eserleri erotik değildi.

Gözlerim genişledi, bu tasarımların odak noktasıyla büyüledim. Her bir parça, renkli bir kaosun, sert vuruşların ve tuval boyunca bulanıklaşan kenarların karmaşık bir gösterisiydi.

Olağanüstüydü ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Odada ilerledim, hepsinin eşsizliğini takdir ettim, ta ki biri beni önünde duraklatana kadar.

Tuhaf yaratıma bakarken göğsüm çöktü. Bir kum saatinin içine hapsedilmiş bir figürün siyah beyaz gölgelendirilmiş haliydi. Vücudunun üst yarısı sağlamdı, elleri hapsediği kapalı alana doğru uzanıyordu ve alt yarısı zamanın durduğu çanağa doğru dökülüyordu.

"Ne görüyorsun?" Luca'nın sesi sessizliği bozdu ve bana her zaman orada olduğunu hatırlattı.

Beni buraya neden getirdiğini ya da niyetinin ne olduğunu anlamamıştım ama bu durumun ironisinde kendimle ilgili bir anımı paylaşmamı sağlayan bir şey vardı.

"Anlar kısa ömürlüdür." Hissettiklerimin sözel yorumunun çok ötesinde bir yankı uyandıran sanat eserine bakarken bakışlarının sıcaklığını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum. "Ve zaman kimseyi beklemez."

Sesim odada yankılandı, korkumu işlenmiş duvarlara yapıştırdı ve saklanmak istedim.

Luca hiçbir şey söylemedi ama onun beni izlediğini, korkunçluğunun altında beni soyduğunu hissedebiliyordum ve varlığı her şeyi tüketirken onun yanında olmak dayanılmaz hale geliyordu.

Titrek bir nefesle başımı çevirdim ve gözlerini yakaladım, gözlerinde titreşen duygu beni iliklerime kadar zayıflattı. Geçen her saniye, bu trajediye yenik düştüğümü hissedebiliyordum.

Elini kaldırdı, tek parmağı elmacık kemiğimden çeneme doğru bir yol izledi. "Hiç şansım olmadı," diye fısıldadı bakışları ağzımda oyalanırken.

Sözlerinin ardındaki anlamı bilmiyordum ama yüzündeki ifade anlamam için yeterliydi. Ateşli gözlerinin etrafındaki yumuşaklık, kaşlarının arasındaki çatıklık ve gülümsemesinin çöküşü beni daha da içine çekti.

"Beni buraya neden getirdin Luca?" Sesim kendi kulaklarıma boğuk geliyordu, hafifçe titriyordu. "Bu sanat. . . "

"Seni izliyorum, Irina. Bir dahaki sefere o kafanın içinde kaybolduğunda, bil ki ben de yanındayım."

Sözleri bana öyle bir güçle çarptı ki bir adım geri attım. Bunu bana daha önce de söylemişti ama şimdi ağırlığı daha farklıydı. ~~Bana~~ sadece söylemiyor, *gösteriyordu* da.

Nabzım derimin altında hızla atıyor, nefesim kesiliyordu. Kulaklarımdaki basınç arttıkça sığlaştı.

O hariç herhangi biri. Lütfen. O olmasın.

Çenemin altını dürttü, sinir bozucu düşüncelerimin arasından geçerek odayı geçti ve çıkışta ona katılmam için durakladı.

Luca ışıkları kapatana kadar üzerimizdeki cam tavanı fark edemeyecek kadar duygu karmaşamı çözmekle meşgul olduğumdan amaçsızca onu müzenin başka bir alanına kadar takip ettim.

Luca'nın evindekinin bir kopyasıydı ama bu sefer yıldızlar o kadar parlaktı ki daha iyi görebilmek için huşu içinde başımı eğdim.

"Beğendin mi?" diye sordu yanımda durarak.

"I. . . " Ona baktığımda, gözlerinde kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden olan bilmiş bir ışıltı parladı. "Biliyordun."

Omuz silkti, ağzından tembelce şakacı bir gülümseme geçti. "Benim evimdeydin."

Bunu sanki tek makul gerekçe buymuş gibi rahatça söyledi.

O gün ne kadar zamandır beni izliyordu, ben evindeki manzaradan çok etkilendiğimde bir psikopat gibi gölgelerde gizleniyordu?

"Sen gerçekten başka bir şeysin," diye fısıldadım. "Bunu biliyor musun?"

Başını eğerek güldü. "Benimle flört etme şeklin bu mu?"

"Sen bilirsin, Luca Canaveri." Kendi dudaklarımın küçük bir sırtışa dönüştüğünü hissettim.

Eğer aramızda dondurabileceğim bir an olsaydı, bu an olurdu. Zevkli bir bilinmezliğin içine serbestçe düşmenin zihnimi uyuşturan transı ve bana böyle hissettirmek için üstümüzdeki yıldızlı gecenin sessizliğiyle birlikte ondan gelen büyüleyici bir bakış yeterliydi. Bunun kısa sürmesini değil, tekrar tekrar olmasını istiyordum.

Yerde bir yığın yastık ve battaniyenin bulunduğu odanın ortasına doğru geriye doğru yürürken ellerini bir kez çırpı. "Manzara buradan daha iyi," dedi, içinden hafif bir enerji yayılıyordu.

Daha önce hiç randevuya çıkmadığına inanmak zordu, oysa o kadar mükemmel bir randevu ayarlamıştı ki beni şaşkına çevirmişti.

"Umarım açıstır." Benimle konuşmaya devam etti, kapları açtı ama sanki boğuluyormuşum, boğucu bir basınç beni eziyormuş gibi uzak geliyordu.

Nefes almak zorlaştı, boynumun etrafındaki sert bir tutuşun tanıdık hissi, beni pençeledi ve beni altına çekti.

Tökezleyerek geri çekildim, vücudum endişeyle titrerken gömleğimi tuttum.

Luca yaptığı işten başını kaldırıp bana baktığı anda daha fazla dayanamadım. Bu normalmiş gibi davranıyor ve onunla birlikte olabileceğimiz bu sahte fantezide kendimi kayıtsız bırakıyordum.

Bana doğru bir adım atıp elini bana doğru uzattığında, yüzünde şaşkınlık belirirken kemerin olduğu yöne doğru geri çekildim.

Kalbim boğazımda, Luca'nın ayak seslerini arkamda duyarak müzeden dışarı koştum.

Müzenin kapısından tökezleyerek çıkıp bisikletime tırmanırken damarlarımda adrenalin dolaşüyor, kanım ısınıyor ve derimin altında nabız gibi atıyordu.

"Irina!"

Ayağımla kickstand'i yukarı ittim ve o bana uzanıp parmaklarını omzumun üzerinden geçirirken arabayı sürdüm.

Hava yüzüme çarptı, gözlerim parladı ve bunun rüzgârdan mı yoksa akmayan gözyaşlarımdan mı olduğunu anlayamadım.

Uzaklaşmak istedim. Sadece Luca'dan değil, beni ben yapan her şeyden.

Işıklar bana doğru yanıp söndü, korna çalındı.

o.

I yapmadı variçin dön için Biliyorum kim
o öyleydi. I yalın

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes vererek ilerledim ve kulaklarımda çarpan kalbimin sert atışından başka bir şey görmeyene ya da duymayana kadar hızlandım.

Göğsümde, duygularım iltihaplandıkça derinleşen o boş ağrıyı artık hissetmek istemiyordum.

Hiç hissetmek istemedim.

Hızlanırken soğuk bir rahatlama omurgamdan aşağı süzöldü, önümdeki boş yol karanlık bir tuvaldi.

Tehlike ve felaketin yaklaşan varlığı dağıldı ve yerini kabullenmeye bıraktı.

Sadece bir saniye sürdü. Dengem değişti ve kontrolü kaybettim.

Bisikletten düşerken kaçınılmaz olanı durduramadım, vücudum sert bir şekilde yere çarptı ve nefesim kesildi.

Çimento üzerinde kayarken acıyı engelleyen adrenalin olmalıydı çünkü artık canım yanmıyordu.

Babam her zaman ata binmenin beni ölüme götüreceğini söylerdi ve bu düşünce beni gülümsetirdi. Keşke beni şimdi görebilseydi.

Gözlerimi kırıştıtararak gökyüzüne baktım, karanlığın üzerime çöktüğünü hissettim ve iç çekerek gözlerimi kapattım.

"*Siktir.*" Birden ayağa fırladım, güçlü kollar beni tutuyordu. "Irina." Yanağıma sertçe vurulduğunda beni asla bırakmayan tek kişiye bakakalmıştım.

Luca'nın bir dokunuşuyla acı vücudumda dayanılmaz bir sızı olarak yayıldı.

Beni kucağına aldığıında inledim, keskin yüz hatlarına kazınmış derin bir çaresizlikle bana bakıyordu.

"İyi olacaksın, söz veriyorum," diye fısıldadı ve sözleri kalbimin çatlak yerlerine doğru battı.

BÖLÜM 16

LUcA

M Irina fısıldamadan önce boğuk sesler çıkardı, "Bu... .
acıyor."

"Biliyorum, tatlım." Adımları ikişer ikişer atarken onu yakınımda tuttum. Kollarımda kendini iyi hissediyordu, sanki tam olarak ait olduğu yer burasıydı. "Seninle ilgileneceğim," dedim ona bakarak.

Bakışlarını bana dikmeden önce göz kapakları titredi, kaşları kırılganlıkla çatıldı. "Biliyorum."

Ses tonunun yumuşaklığı kan dolaşımında duygu dalgalanmalarına neden oldu ve bana karşı genellikle nasıl davrandığıyla tam bir tezat oluşturdu.

Onu yatağıma yatırıp yan lambayı açtığımda yağmur odamın kemerli penceresine vuruyordu.

Kendimi tamamen kaybetmeden önce öfkemi dizginlemek için yumruklarımı sıkıp açtım. Bu gece dikkatsiz davranmıştı ve kendini öldürtebilirdi.

Yutkundu, gözleri yüzümde geziniyordu. "Kızgınsın."

Onu nazıkçe belinden tutup kaldırdım ve boştaki elimle ceketini, yani kendi ceketimi çıkardım.

"Öyleyim."

O kadar yakındı ki, ona dokunduğumda aldığı her sert nefesi duyabiliyordum.

Islak gömleğinin eteklerine uzandım ve bileğimi tuttuğunda kaldırmaya çalıştım.

Gözlerimiz kilitlendi ve hareketlerimi durdurdum. "Ama bu sana zarar vereceğim anlamına gelmiyor," diye ona güvence verdim, yanımda olduğu için nabzımın kulaklarımda attığını hissediyordum.

İç çekerek bıraktı ve çıplaklığını görmezden gelerek üstünü çıkardım. Sırada kot pantolonu vardı -bir zamanlar boğazıma dayadığı hançeri de orada bulmuştum- ta ki sadece sütyeni ve iç çamaşırıyla kalana kadar.

"Bana bir dakika verin." Yaralarını temizlemek için ihtiyacım olan malzemeleri alarak banyoya yöneldim.

Bu gece ona ne olduğunu bilmiyordum, ama bu durum kafamı daha da karıştırdı. Bir saniye önce, sanki benden nefret etmiyormuş gibi yalvaran gözlerle bana bakarken, bir saniye sonra korku içinde müzeden kaçıyordu - daha önce onda hiç görmediğim bir ifade.

İçeri girdiğimde Irina pencereden dışarı bakıyordu ve ben de durup yağmur damlacıklarının gölgelerinin teninde dans edişini izledim.

O anda kendisinden o kadar farklı görünüyordu ki, içimde şiddetli bir özlem kök saldı ve bu süreçte ölmem gerekse bile bu kadını koruyacağımı biliyordum.

"Burada olmamam gerekiyor," dedi, hâlâ yağmura bakarak.

Yatağa doğru yürüdüm ve önünde diz çöktüm. "Sanırım. . . tam olarak olman gereken yerdesin."

İlk yardım çantasını açarak bir pamuklu çubuk aldım ve kesik dudağına doğru götürmeden önce suyla ıslattım.

Oradaki kanı temizledikten sonra diğerini alıp yanağına, kollarındaki ve bacaklarındaki yaralara da aynı işlemi uygularken bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Kesikleri sarmadan önce merhem sürmeyi bitirdim. "Yara izi kalmadan hızla iyileşeceklerdir."

"Al bunu." Ona bir bardak suyla birlikte bir hap uzattığımda sessizleşti. "Vücut ağrılarına iyi gelecektir."

Çekmeceden bir gömlek almadan önce her şeyi yan masanın üzerine koydum.

Başına dikkatlice geçirdim ve kollarını geçirmesine yardım ettim. Uyumluydu ve onun bu kadar uysal olduğunu görmek rahatsız ediciydi.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak kalçalarımın üzerine çöktüm. "Beni bir daha asla böyle korkutma, Irina."

Sessizliği öfkemi alevlendirirken gözleri mavinin koyu bir tonuna dönüştü, duyguları gözlerini parlattı.

"Aklından ne geçiyordu senin?" Ses tonum amaçladığımdan daha sertti ama aramızdaki bu itiş kakış çıldırtıcıydı.

Bana cevap vermeyeceğini düşündüğümde, aramızdaki boşlukta elini kaldırarak beni şaşırttı.

Durdum, bakışlarını yakalamadan önce hareketlerini takip ettim. Yüzü gerilmişti, yüz hatlarında endişe titreşiyordu. Sonra tereddütle bana doğru uzandı ve parmaklarının ucuyla yanağımı okşadı.

"Bencil olmak istediğimi."

Elini kavradım, avuç içini tenime bastırdım ve dokunuşunun yumuşaklığının tadını çıkardım. "O zaman bencil ol."

Başparmağını ileri geri hareket ettirerek karanlığı yatıştırdı. ruhumun derinliklerinde.

Bu şekilde kaldıkça etrafımızdaki havada yoğun bir gerilim oluştu, gözlerimiz yoğun bir şekilde kilitlendi.

Sahip olamayacağınız bir şeyi istemek en kötü işkence türüydü.

Eli benimkinden kayarak transı bozdu. "Ben senin gibi değilim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ben çıkılmaz sokakları kovalamam!" Bana ters ters bakarken yüzü sertleşti. Az önce onda gördüğüm sıcaklık çoktan gitmişti. "Seni istemiyorum, tamam mı? O yüzden *dur*. Beni köşeye sıkıştırmayı bırak. Bana olan bu saplantını bırak. nemsiyormuşsun gibi davranmayı bırak. Kes artık. Bu. . . .utanç verici."

Gözlerimi ona diktim, çenesinin hafifçe titrediğini fark ettim ve elimde olmadan esprili bir şekilde güldüm. "Bitirdin mi?"

Eğerkt niyetli sözlerinin onu yalnız bırakmam için yeterli olacağını düşündüyse, bir sürprizle karşılaşacaktı.

Yorganı kaptığım gibi üzerine rttm, yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı. Ağzını açtı ve engerek dilinin yaklaşan mengenesini hissedebiliyordum.

"Bana boş laflar etmeye devam etme İrina," diye uyardım. "Kapa eneni ve uyu."

"Burada kalamayacağımı biliyorsun. Eğer Roman ğrenirse-"

"*Neyi* ğrenirse? Ona bizden bahsetmekle tehdit eden sen değil miydin?" Ellerimi başının iki yanına koyarak onun üzerinde gezindim. "Ne oldu, *piccola ribelle*? Havladın ama ısırmadın mı?"

"*Biz* diye bir şey yok."

Elimi boğazına doladım. "Sana sahip olmamı kimse engelleyemez, İrina. Sen bile."

Aramızda sadece birkaç santim mesafe kalana kadar eğildiğimde nabzı başparmağımın altında atıyordu. "Sen bile," diye fısıldadıktan sonra ağzının köşesine -tam kesğin olduğu yere- bir öpücük kondurdum ve geri çekilerek gözlerindeki mavinin koyulaşmasını izledim.

Aldığı her nefeste söylenmemiş kelimeler dans ediyordu ve ben birbirimize bağlanana kadar her birini almaya niyetliydim. Ta ki beni kendinden silemeyene kadar.

Ayağa kalktım ve sırtımı ona dönerek oturmadan önce yatağın diğerkarafına doğru yrdm.

Sessizlik etrafımıza ağır bir şekilde yerleşmişti ve onun bilinmeyen bir bölgede uyumaktan çekindiğini biliyordum. Belliki

gittiği her yerde bıçak taşıması nedeniyle her zaman gergin olduğunu söyledi.

"Benimle güvendesin."

Bir hareket ya da karşılık bekledim ama başımı çevirdiğimde Irina'nın gözleri kapalıydı, yüzünü yorgunluk kaplamıştı.

Onun uyuklayan halini görünce dudaklarım kıpırdadı.

Kendine yalan söyleyebilirdi, *bana* yalan söyleyebilirdi ama vücudu ona ihanet etti. Bana güvenmişti.

Uykusunu izlerken dudaklarından ilk tutarsız ses dökülmeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Eğilerek ileri doğru hareket ettim, yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu.

Yatağa doğru savruldu; inlerken başı yukarı kalktı.

Yanında diz çöktüm ve yüzüne dokundum, teni buz gibiydi.

"*Irina.*"

Vücudu kasıldı; yüzü yavaşça mide bulandırıcı bir maviye dönüşürken ağzı kapandı.

Lanet olsun. Boğuluyordu.

Çenesini kavradım, açmaya zorladım ve iki parmağımı boğazının arkasına doğru ittim. "Haydi, tatlım. *Nefes al.*"

Boğazı düğümlenmişti ve kekeleyip duruyordu, boğuluyordu.

hiçbir şey üzerinde.

Aynı çaresiz panik bende de ortaya çıktı, dudakları rengini kaybederken vücudum gerildi.

Boştaki elimle boğazını sıktım ve parmaklarımı boğazına daha da soktum. "Hadi, Irina."

Gözleri fal taşı gibi açılana ve nefesi kesilene kadar geçen süre lanet olası bir sonsuzluk gibi geldi.

Anında rahatladım ve onu kucağıma alıp kollarımı ona doladım.

O Öksürdü. karşı Ben, kavrama benim geri
olarak Sanki kendini demirlemiş gibi. "Luca?"

"Ben buradayım." Sırtını okşadım. "Ben buradayım."

Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü, vücudu titrerken
derin derin nefes aldı.

"Bu ne sıklıkla oluyor?"

O bastırılmış daha fazla içine Ben, ve
dövmek . onu kalbim benimkiyle

çarpışıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını salladı ve ben de dişlerimi sıktım.

"Burada kırıntılara tutunuyorum, Irina."

Arkasına yaslanıp bana baktı, gözleri dehşet içinde
benimkileri arıyordu. "Yorulдум, Luca." Sesi titriyordu. "Sen.
.. bana sarılabilir misin? Sadece bu gece için. *Lütfen*."

Midemin çukuruna rahatsız edici bir his yerleşti.

Sözlerinde beni alarma geçiren bir çığlık vardı. Ve onu
kollarımda tutarken, zihnim kabusunun hayal ürünü değil,
gerçek olma ihtimaliyle dolup taşı.

Gözümün önünde o kadını vurduğu geceyi hatırladım.
Birini soğukkanlılıkla nasıl öldürebildiği beni her şeyden çok
meraklandırmıştı. Farklı biri olduğumdan değil ama Irina söz
konusu olduğunda, bu sadece soru işaretleri yaratıyordu.

Ve içimde zerre kadar vicdan olmadığını biliyordum çünkü
Roman'a karısının en yakın arkadaşının bir psikopat
olabileceğini söylemeliydim ama çenemi kapalı tuttum.

Boktan bir nedenden ötürü, Irina'nın sırlarını çözmek ve
onları kendime saklamak istedim.

Parçalar bir araya gelmeye başladı, ancak bulmaca
bozulmuştu ve bunu çözebilmemin tek yolu Irina'nın bana
tamamen güvenmesiydi.

"Lütfen demene hiç gerek yok, *piccola ribelle*" derken
tembelce çenesinin altını dürttüm.

Onu belinden tutup yatağa yatırdım.

OnunKehribar Koku sakınleştii benim
kademeli düşünceler olarak I

onu kucağıma aldım.

O sarıldı için Ben; bizim bedenler iç içe
altında ve sıcaklığın tekrar tenine sızdığını
hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedi göğsüme doğru, uykuya
dalmadan önce nefesi kesilmişti.

Bu sefer kabus yoktu.

BÖLÜM 17

IRINA

I Luca'nın sıcaklığına sarılmış halde bir saattir uyanıktı. Uyurken onu izledim, engebeli yüzünün çizgilerine ve y a r ı k l a r ı n a hayran kaldım.

Vücudu boynundan başlayarak dövmelerle kaplıydı ve her bir tasarım kaslarının etrafını saran karmaşık bir yapıdaydı -Bir sanat eseri.

Midemin çukurunda alışılmadık bir his kabardı ve bilinmeyen bir nedenle onun kucağında kalmak istedim.

Bunu istemek benim için çok mu yanıştı?

Beni birçok kez en kötü halimde gördü ve bu yüzden benden nefret etmedi.

Söz konusu o olduğunda bencildim çünkü onun düşüşümü kıracağını biliyordum. Bana acımda yalnız olmak zorunda olmadığımı bir kez göstermişti. Ve bana göstermeye devam etti.

Ondan kaçmak için hiç şansım olmadığını fark ettiğimde göğsümde keskin bir his oluştu.

Ona karşı kötü niyetli davrandığımı kabul edebilirdim ve bu, ruhumun başkalarındaki iyiliği görmenin benim için zor olduğu sefil kısımlarından geliyordu.

Ayrıca, hiç dinlenmeyeceğini düşündüğüm bir parçayı sakınleştirdiğini de itiraf edebilirim. Onunla her birlikte olduğumda, sanki göğsümün içindeki boşluk yeniden dikiliyormuş gibi hissediyordum.

Luca bu engeli aşmayı ve benden bir parçayı kendine almayı başarmıştı.

Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu. Her ne kadar sinir bozucu ve çıldırtıcı olsa da, sonuçlarını düşünmeden hayatıma girmeyi başarmıştı.

Parmağımla onun aristokrat burnunun izini sürerken yüzüme bir gülümseme değdi. Vahşi hayvan ağır bir uykudaydı, içimde yaşanan kargaşadan habersizdi.

Bunun onun için bir oyun olmadığını anlamaya başlamıştım.

Onun tahtasındaki başka bir nesne olmadığını.

Yaralarımı ikinci kez temizlediğinde değil. Cevaplar için sessizliğimi kabul ettiğinde değil.

Beni kâbuslarımdan geri getirdiğinde ve sanki acımı dindirmek istermiş gibi bana sarıldığında değil. Sanki duygularım geçerliymiş gibi.

Parmağımı dolgun dudaklarına götürdüğümde dökülmemiş gözyaşlarımdan sızısı boğazımı yaktı. "Gerçek şu ki, seni istiyorum Luca. Bunu artık biliyorum," diye fısıldadım, sözlerimi duyacak kadar bilinçli olmadığını biliyordum.

Yüzünü avuçladım ve altındaki hafif kirli sakalı okşadım. Keşke o viski gözlerini görebilseydim.

Eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım, yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Ama sen ve ben asla olamayız."

Aynı madalyonun farklı yüzleriyiz.

Aramızda her ne oluyorsa, izin vermemem gereken derinlikleri çoktan aşmıştı ve buna bir son vermem gerekiyordu.

Babam görevimi tamamlamamı bekliyordu ve İtalya'da kalış süremi gereğinden fazla uzatmıştım. Nicolai'ye kim olduğunu söylemeli ve gitmeliydim.

Böylesi daha iyiydi, daha az dağınıktı ve ihtiyacım olan son şey bu kadar karmaşık bir şeye dahil olmaktı.

Bu.

Yataktan dikkatlice kalktım, dün geceden kalma kıyafetlerime uzandım ve tereddüt ettim, deri ceketini almadan önce ona baktım.

Başka bir tane alabilir.

Ona son bir kez baktım ve mazoşist olduğum için onu biraz daha iyi anlayabilmek umuduyla odasının etrafına göz gezdirdim.

Yatak odası evin geri kalanıyla uyumluydu, koyu gölgeli toprak tonları. Kendisinin aksine çok sadeydi.

Yatağa uzanmış olan Luca'ya baktım. Hayat onun bedenini unutulmaz bir şeye dönüştürmüştü. Eski yara izleri ve yenileri mürekkebin tonları ve çizgileriyle kaplıydı. Bir şekilde ahlaksızlıkla ilgili deneyimlerinin kanıtı.

Belki bir sonraki hayatımda hepsinin izini sürecektim zamanım olur.

Kapıya doğru ilerlerken boğazım düğümlendi.

Tekrar görüşene kadar.

Roman'ın evine gizlice girmek düşündüğümünden daha zordu ama fark edilmeden odama girmeyi başarmıştım.

Hemen banyoya yöneldim, kıyafetlerimi çıkardım ve duş başlığının altında durup bir türlü kurtulamadığım pislik tabakasını duruladım.

Kapının tıkırtısı duyuldu ve gelenin Aurora olduğunu anlamak için dönmeme gerek kalmadı. Başka hiç kimse odama davetsiz girmemişti - Luca'yla olan bir sefer hariç.

Parmak uçlarımla dudaklarıma dokundum, o gece beni ilk kez öpüşündeki yıkıcılığı hatırladım.

"Nerelerdeydin?" En iyi arkadaşımın endişeli sesi boşlukta yankılandı.

"Ne demek istiyorsun?" Daha fazla konuşmamak umuduyla saçımı yıkarken sordum.

"Dün gece eve gelmedin ve Gianna seni bu sabah gelirken görmüş."

Kahretsin.

"Gianna'nın dedikoducu olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım. "Ciddi misin sen?"

Omuz silktim. Konuşma daha da kötüye gidiyordu ama kendimi kışkırtmaktan alıkoyamıyordum.

Ne fark ederdi ki? Yapmayı planladığım şeyden sonra Aurora benden nefret edecekti.

Suyu kapattım ve onun önünde durmak için dışarı çıkmadan önce etrafıma bir havlu sardım.

Endişe yüz hatlarında gezinirken gözleri genişledi. "Ne oluyor, Rina? Yüzün!"

Kalbim sıkıştı; kesikleri tamamen unutmuştum.

"Ne oldu?"

"Bisikletimden düştüm."

Aurora'nın gözleri yeşilin derin bir tonuna dönüşerek bana dikildi. "Gerçekten mi?"

"Evet, *gerçekten*." Bana ne kadar sert bakarsa, öfke de o kadar güçlü bir şekilde omurgama doğru kayıyordu. "Bu ses tonu da neyin nesi?"

"Bütün gece dışarıdaydın. . " Durakladı, başı şüpheyle eğildi. "Neden bu kadar savunmacı davranıyorsun?"

Hava gerginleşti ve birbirimize kızgınlıkla bakarken öfke yüzeye çıktı. Bu kadarı çok fazlaydı. Luca ve Aurora'nın sorgulamalarına daha fazla dayanamadım.

"Çok zorbasın!" Elimi öfkeyle salladım. "Ben çıplakken buraya gelip beni sorguya mı çekiyorsun?"

Yüzünde acı ifadesi belirdi. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Göğsümdeki açıklıktan acı sızıyordu. Sessizliğim yeterli bir cevaptı.

"Yabancı bir ÷lkede nerede olduğun umurumda olmadığı için üzgünüm," diye tükürdü.

"Annelik endişeni çocuğuna sakla."

Tökezleyerek geri çekildi, kaşları şokla çatılırken ağız açık kaldı.

Çok ileri gitmiştim. Ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. "Bekle Aurora, öyle demek istemedim." Gitmeye çalıştığında bileğini tuttum.

Yüzü acıyla parladı, gözleri sevgiyle doluydu ve bu beni öldürdü. "Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum, özür dilerim." Eğilerek bebeğinin karnına bir öpücük kondurdum, duygularım boğazımda düğümlendi. "Benim için endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum iyiyim."

Zaten bozuk olması gereken bir şeyi nasıl tamir edeceğimi bilmiyordum.

BÖLÜM 18

LUcA

T Duman boğazımdan aşağı inerken içime çektiğim nefes hoşuma gitti.

Viktor sıkılmış bir ifadeyle bana baktı, sanki bir embesilmişim gibi beni süzüyordu.

"Rusya'ya geri dönüyorum."

"Bu kadar çabuk mu?" Alaycı bir tonla sordum. Kendini beğenmiş herif, kendi adına kayda değer hiçbir iş yapmadan hoş karşılanmasını suiistimal etmişti.

Adamlarım Viktor'un katkısı hakkında bana her gün rapor veriyorlardı. Topladıkları tek şey onun sevkiyatlara ve ürünlere göz atmasıydı, ki bu da uzun süre kalmasını gerektirmemeliydi. Garip bir durumdu.

"İhtiyacım olanı gördüm."

Gözlerimi ona diktim ve sigarayı dudaklarımda gezdirdim. "Hangisiydi?"

Hesaplı bakışları, sıradan bir insanın derisini tırmalayacak bir buzlulukla üzerime yerleşti. "*Pakhan*'la görüştüğümde benden haber alacaksın."

"Dört gözle bekliyorum." Sopayı yere attım ve botumun altında ezdim. "İşleri zorlaştırmak istemeyiz, değil mi?"

Viktor sağ elindeki eldiveni çıkarak bana yaklaştı. "Hiç de değil." Kolunu uzattı, ağzında duygusuz bir gülümseme belirdi. "Seninle iş yapmak bir zevkti, Luca Canaveri."

Elini tutup sıktım ve bileğindeki dövmeyi fark ettim. "Bu bir Bratva şeyi mi?" Bileğindeki karmaşık üçgen tasarımına baktım. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Viktor elini çekip aldı. "şey mi?" diye sordu kinle. "Saygıdeğer pozisyonlarda olanlarımız bunları alır." Arabasına doğru yürümeye başlamadan önce sıkıntıyla başını salladı.

Sadece bir pislik değil, aynı zamanda hassas biriydi. Onunla çalışmaktansa cam kırıkları yutmayı tercih ederim.

İyi ki kurtulduk.

Önümdeki birden fazla monitöre bakarak klavyeye gereğinden fazla bastırarak yazdım.

İrina'ya gidip bana böyle hissettirdiği için onu boğma dürtüsüyle savaşmaya çalışarak işe daldım.

Bu sabah uyandığımda onu kollarımın arasında bulacağımı düşünmek hayalcilikti ama bu Irina'ydı. Her ~~seferinde~~ kaçtı.

şiddetli bir baş ağrısının başlangıcı ensemde patladı. Onu anlamamanın zorluğundan kafam karışmıştı. Ne zaman bunu yapmaya yaklaştığımı düşünsem; kafam daha da karışıyordu.

Yine de onu özlediğim için göğsümde bir sızı hissederek i çektim. Gittiğinde de özlüyordum, yanımdayken de özlüyordum.

Çok saçmaydı.

Masamdan silahını çıkardı -o gün soyunma odasında düşürdüğü silahı- ve okşadı.

sanki oymuş gibi.

Sandalyemde arkama yaslandım, beni baştan çıkarmaya çalışan rastgele bir kadını nasıl vurduğunu hatırlayarak yüzüme bir sırıtma yerleşti.

Ve benim küçük asim kıskanç olmadığını söyledi. Eğer ben, onun beni çağırmaktan hoşlandığı gibi bir psikopatsam, o da aynı derecede hayalperestti.

Parmak uçlarımın altındaki olukları hissederek namlunun çizgilerini takip ettim.

Irina gördüğüm kadarıyla atletik biriydi ve silah kullanmayı bilmesi de garip değildi, ama birini tereddüt etmeden öldürmek? Bu tamamen başka bir şeydi.

New Yorklu bir avukat olmaktan daha fazlası vardı ve acaba sadece beni mi yoksa etrafındaki herkesi mi kandırıyordu?

Benimleyken gördüğüm Irina, diğerleriyle birlikteyken gördüğüm Irina değildi. Ve içimden bir ses bunun benden hoşlanmamasından kaynaklanmadığını söylüyordu. Hayır, bunu çoktan aşmıştık.

Silahı masanın üzerine fırlattığımda kenarına çarptı ve yere düştü, mermiler etrafa saçıldı.

Eğildim ve bir tanesini aldım, sert bakır parçasını yaklaştırırken kaşlarım çatıldı.

Üzerine küçük bir sembol kazınmıştı ve-

Bu ne lan?

Yan tarafına oyulmuş karmaşık üçgene bakarken midemin çukurunda rahatsız edici bir his kök saldı.

Viktor'un bileğinde gördüğüm işaretin aynısı.

Parçalar nihayet bir araya gelip resmin tamamı gözlerimin önünde canlanana kadar kanım dondu.

Arkama yaslandığımda göğsümde bir duygu tsunamisi oluştu, kalbimin düzenli atışı düzensizleşti.

Ne yaptın, Irina?

BÖLÜM 19

IRINA

I kaçınılmaz olanı uzatamazdı.

Arka bahçenin patika yolundan Nico'nun evine doğru yürüdüğümde öğle vaktiydi.

Beklediğim gibi evde değil, arkadaki kulübede yaşadığını öğrenmiştim.

Soğuk hava göğsümden yayılan mide bulandırıcı sıcaklığı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Bu konuşmaya körü körüne giriyordum ama içgüdülerim bana ağabeyimin beni dinleyeceğini söylüyordu. Dünyamızdaki çoğu erkek gibi öfkeli ve mantıksız değildi. Ona güvenebilirdim.

Yerimde kıpırdanarak geri çekilmeden önce ahşap kapıyı iki kez çaldım. Bu kadar gergin olmak benim için alışılmadık bir durumdu. Daha az rahat olduğum durumlar olmuştu ama *bu* beni daha da germiştir.

Ama aradaki fark, kalbimin tehlikede olmasıydı.

İlk kez birinin ne kadar hasarlı olduğunu görmesine izin veriyordum.

Yalanlar. Luca gördü ve sen kaçtın.

Bilinçaltım bana geri dönmem için bağırırken boğazım düğümlendi.

Parçalanmıştım, sorumluluğumun ağırlığı beni yerçekiminin altında eziyordu.

Tam o sırada kapı gıcırdayarak açıldı ve diğer tarafta sakın bir Nicolai belirirken beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Gülümsemesi bir saniye kadar sürdükten sonra kayboldu. "Neden korkmuş görünüyorsun?"

Belirsizlik içinde göz kırptım, endişe dalgalar halinde üzerime yayılıyordu.

"İçeri girebilir miyim?"

Başını salladı ve kapıyı daha geniş açtı.

Küçük alana girdim, baraka ana evin bir kopyasıydı. Düzenliydi ve o kadar sıcak hissettirmiyordu.

Siyah deri koltuğa oturdum ve parmaklarımı birbirine geçirdim.

"Bu sen Yaralandın mı?" Benim kardeş sordu, oturma yanımda.

"Hayır."

"Yine sefaletine eşlik etmek için mi buradasın?" Ağzının kenarı bir sırıtişla kalktı.

Bir kahkaha attım çünkü bu gerçeğe daha yakın olamazdı. "Onun gibi bir şey."

Parmağının ucuyla gözlüklerini yukarı iterek devam etmemi bekledi.

Sinirler yara sıkı etrafında Ben olarak denendi Sonraki kelimelerimde nefes alıyorum. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne oldu?"

"Nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Babam yoldan çıktığımı ve kendimi Nicolai'ye bu şekilde ifşa ettiğimi bilseydi, bunu bir ihanet olarak görürdü.

Belki de doğru şeyi yaptığımı inandığım için saf ve kördüm ama *yorgundum*.

Hayatımda ilk kez kendim için bir şey istedim.

"Bana güvenebilirsin, Irina." Bana dikkatle bakarken kahverengi gözleri sıcacıktı.

"Bu.. . Babanla ilgili." Bu sözleri söyledikten sonraki durgunluk kulaklarımda bir basınç yarattı ve tek duyabildiğim kalbimin gümbürtüsü oldu.

"Babam mı?" Bir karanlık onu örttü, yüzü hızla buz tuttu.

"Roman bana onun öldüğünü söyledi." Başımı salladım, kalbim boğazıma kaçmaya hazırdı. "Ama bu doğru değil."

"Benim bir babam yok," dedi sesi sertleşerek.

"Nicolai. . . "

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Aniden ayağa kalktı, elini savunmaya geçercesine bana doğru kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

Onunla birlikte ayağa kalktım, vücudum hafifçe titriyordu ve orada bulunan sürekli acıyı durdurmak umuduyla göğsümü tuttum.

Birbirimize bakarken zaman durdu.

Onun yüzü acı içinde solgun bir renge bürünürken, benim yüzüm hüzne gömüldü, gözlerim yaşardı.

"Bak at Bana." I Fısıldadı, olarak
Eğer o cevap verdi sorusunu. "Benzerliği
gördüğünü biliyorum."

Başını salladı, gözleri kısılmıştı ve içten içe savaştığını biliyordum. "Hayır."

"Nicolai. . . "

"*Hayır.* "

"Ben senin kız kardeşinim."

Sanki sözlerim onu korkutmuş gibi tökezleyerek geri çekildi ve şaşkınlıkla bana baktı.

"*Hayır!* " Ona doğru bir adım atmıştım ki eli tekrar havaya kalktı ve yaklaşmamı engelledi. "Yapma."

"Nicolai, *Lütfen.*" I Fısıldadı, onun ret
acıtıyor. "Açıklamama izin verin."

"Neyi açıklayayım?" diye tükürdü. "Bu iğrenç
şakayı mı?" "Bunu sana *asla* yapmam."

"Ben nereden bileyim?" diye öfkeleni, gözleri yuvalarından
fırlayacak gibiydi.

a gaddarlık Ben olsam asla görüldü üzerinde onu
daha önce. "Sen a

bana yabancı!"

Göğsümün içindeki kabuk bağlamış yara yarıldı, kan fışkırdı ve beni tüketmekle tehdit etti - beni sefaletinde boğdu.

O hapı yutmak ve kendimi onun yerine koymak zordu. Tepkisini anlıyordum ama böyle olacağını düşünmemiştim. Zalim biriydi ve tanıdığım adama hiç benzemiyordu.

"Artık yabancı olmak istemiyorum." Gözlerim onun kahverengi gözleri arasında gezindi. "Beni dinle ve sonrasında gitmemi istersen giderim."

Yalanlar üst üste yığılmıştı ve bu beni hasta ediyordu. Nicolai benimle kendi isteğiyle gelmeyi kabul etmezse, daha az hoş yöntemlere başvurmak zorunda kalacaktım ve bunu gerçekten yapmak istemiyordum.

Sessizliği devam etmem için bir işaretledi, yapabileceği en kötü şey bu olsa da.

Bana ona güvenebileceğimi söylemişti ama şimdi güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. Düşüncelerimi toplarken zihnimde sorunlu sonuçlar dönüp duruyordu.

Ama çok *yorgundum*. Onu sadece kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istediğime ikna etmek için tek şansım bu iken, rol yapmaya ve yalan söylemeye devam etmek istemiyordum.

Bir aile istedim.

"Senden bunu isteyecek durumda olmadığımı biliyorum ama bunun aramızda kalacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Yapamam."

"Bana söz ver," diye telaffuz ettim, yüzüm aciliyetle sertleşiyordu.

Nicolai yüzümdeki çaresizliği görmüş olmalı ki içini çekti ve dirseklerini dizlerine dayayarak tekrar oturdu.

Kumaş incelmış ve yıpranmıştı. Yırtılmayı uzatmanın bir faydası yoktu.

"Sen Bratva'nın varisisin. Bir sonraki *Pakhan*."

Yüzü sertleşirken soğuk odada tansiyon yükseldi.

Kıpırdamadan durdum, bir an şaşırmasını bekliyordum, ama gözleri öfkeyle parlıyordu.

İçimden bir şok geçerken ağzım bir karış açıldı. "Biliyordun."

Bakışlarıyla beni haşlarken çenesindeki kaslar titriyordu. "Nasıl olur da kimse *Pakhan*'ın bir kızı olduğunu bilmez?"

Kotumun yan tarafını hafifçe aşağı çektim ve ona kalçamdaki üçgen dövmeyi gösterdim. "Beni saklamak daha güvenliydi."

"Kim için daha güvenli?"

Sessiz kaldım. Sözleriyle beni parçalıyordu ve buna katlanmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Demek sen de onlardan birisin."

Onlardan biri.

Gözleriyle karşılaşmak istemeyerek önüme baktım. Ses tonunda bir yargılama tonu vardı ve bunu yüzünde görürsem bununla başa çıkamazdım. Ondan değil. "Evet."

"Roman biliyor mu? *Aurora* biliyor mu?"

En iyi arkadaşımın adının anılmasıyla yükselen safrayı yuttum. "Hayır."

"Vay canına," diye alay etti Nicolai. "Gerçekten herkesi kandırmışsın."

Dikkatimi ona çevirdiğimde göğsümdeki ağrı öfkeyle kabardı, yanma hissi etimi parçaladı. "Yaptığım fedakârlıklar hakkında *tek* bir şey bile bilmiyorken beni yargılama. Seni öğrendiğim an. . . " Durakladım, dudaklarım titriyordu. "Umut hissettim. Çok uzun zamandır deneyimlemediğim bir şeyin kıvılcımını." Dökülmemiş gözyaşlarımı kırıştırdım, kendimi açmaya devam ettim. Bu işkenceyi daha fazla bastıramazdım. "Seninle tanışmaya kararlıydım. Birlikte yeterince zaman kaybettiğim bir kardeş."

"Irina. . . "

"Hayır, bırak bitireyim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. İstiyorum," diye tılandım, gözlerim daha da parladı. "Ama bu kadar

Beni kardeşin olarak kabul etmen kötü mü? Beni tanımak için mi? Hepimizin kusurları var ama ben seni seninkiler için severim."

Nicolai beni izledi, yüz ifadesi yumuşamış ve bildiğim haline dönmüştü. Ama bana bakarken çikolata kahvesi gözlerinde bir tereddüt zerresinin döndüğünü görebiliyordum.

"Hayır, olmazdı," dedi üzüntüyle. "Ama yapamam. Sen babamızın kızıydın ve o tanımak istediğim biri değil."

Eğer kalbim zaten kırık olmasaydı, şu anda kırılmış olacaktı.

"Ne diyorsun o zaman?"

"Benden ne istiyorsun İrina?" diye sordu öfkeyle. "Hayatımı toparlayıp Rusya'ya taşınmamı ve bir sonraki *Pakhan* olmamı mı bekliyorsun? Bunca yıl sonra beni bulma zahmetine bile katlanamamışken *onun* adını taşımamı. Çocukken yaşadıklarımın beni kurtarmasını!"

Sesi her kelimedede daha da yükseliyor, her biri ne kadar işkence çekmiş gibi görüldüğünden tenimde bir kırbaç etkisi yapıyordu.

Bir gün onun hikâyesini, geçmişini öğrenecektim. Tek umudum bize o zamanı tanınmasıydı.

Evet kelimesi dilimin ucundaydı, sadece kendi bencilliğime hizmet etmek için bile olsa. Eğer o giderse, ben de onunla giderdim. Onu yalnız bırakmazdım.

Onu benimle gelmeye ikna etme konusunda başarılı olma şansı yok denecek kadar azdı.

Son bir çabayla bir karar verdim.

"Geçmiş, Nicolai'yi ya da babalarımızın yaptıklarını değiştiremem ve bunun için üzgünüm."

G ö z l ü k l e r i n i çıkardı ve bir elini yüzünde gezdirerek sarı saçlarının dağılmasına neden oldu.

"Ama iki gün içinde İtalya'dan ayrılıyorum. Eğer kim olduğun hakkında cevap aramaya karar verirsen, benimle gel."

"Aurora'nın doğumuna kadar kalacağını sanıyordum."

"Yapamam."

A sessizlik yerleşti üzerinde Biz ve Eğer I
kaldı içinde Söylenmemiş kelimelerin bu boğucu
alanı beni tüketirdi.

"Sen her zaman benim kardeşim olacaksın. . . Nico."

Yumuşak sesi bana ulaştığında neredeyse kapıdan çıkmak
üzereydim.

"Beni bulduğun için teşekkür ederim."

Aurora ve Roman'la birlikte Aurora'nın çalışma odasında
oturup çayımı yudumlarken onlara yarın ayrılacağım
haberini verdim.

Aurora, "Bize yük olmadığını biliyorsun," diyerek beni
rahatlattı.

Ona sıcak bir şekilde gülümsedim ve elini sıktım.

"Biliyorum.

Ama artık hayatıma bir yön vermemin zamanı geldi."

"Küçük ocuğumuz doğduğunda seni bekliyor olacağız,"
diye söze girdi Roman, bakışları ancak yakınlık olarak
tanımlanabilecek bir şekilde bana kayarak. "Eminim teyzesiyle
tanışmayı çok isteyecektir."

Bu ikisi benim için gerçek bir aileye en yakın şey
olmuştu ve ben burada bunu lekeliyordum.

"Ben de onunla tanışmayı çok isterim," diye fısıldadım,
duygularım boğazımda düğümlenmişti. Ama Nicolai'yi
Rusya'ya gelmeye zorlamak zorunda kaldığımda bu şansım
yok denecek kadar azdı.

Babama bu görevin başarısız olduğunu söylememiştim ama
söylediğimde onu geri almak için daha acımasız olacağını
biliyordum.

Viktor'un söylediği gibi savaş ufukta belirmişti.

"Bence bir veda yemeği düzenlemeli ve herkesi davet
etmeliyiz." Aurora'nın başı dönmeye başladı ve ben de onun
abartılı partilere olan ani düşkünlüğüne güldüm. Kocasının
parasını harcamayı seviyordu ve kocası da ona para
yağdırmayı seviyordu.

"Buna gerek yok."

Luca'yla yüzleşmek istemiyordum, bir parçam o gecedan sonra beni arayıp sormadığı için hayal kırıklığına uğramış olsa da bana sanki onun için en önemli şeymişim gibi sarılmıştı.

"Öyle," diye şarkı söyledi Aurora, uzanıp bana sarıldı, tarçın kokusu bana evimi hatırlattı. "En sevdiğim arkadaşım için olduğunda."

"Oh?" Ben çizdim. "Kim bu diğer arkadaşların?"

"Ben de bilmek isterdim," dedi Roman, karısına bakarken obsidyen gözlerinde bir muziplik kıvılcımı dolaşıyordu. "Silahımı tanımları için onları şahsen ziyaret edebilirim."

"Roman!" Sesi sertti ama dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Yakında baba oluyorsun."

"Ve?"

"Ve senin deli gibi konuşmana izin vermeyeceğim." "Tek umudumuz oğlumuzun da bana çekmesi."

"Eğer böyle bir şey olursa Tanrı onunla birlikte olan zavallı ruhu korusun," diye düşündüm.

"Yani, sen onun teyzesisin, bu yüzden bu ifadeye katılabilirim," diye karşılık verdi Roman ve üçümüz arasındaki atışmaya devam etti.

Odaya dolan sevgiden dolayı göğsüm ağrıyordu ve canımı *acıtıyordu*.

"Touché." Deri sandalyeden kalktım ve Terli avuçlarım kot pantolonumun üzerinde. "Gidip toplansam iyi olacak."

Ben çalışma odasından çıkarken ikisi de başlarını sallayıp sohbetlerine devam ettiler.

Odama gitmek yerine arka kapıdan çıktım ve çardağa doğru ilerledim.

Bu gece hava daha sıcaktı, sakinleşmek ve düşüncelerimi toplamak için mükemmel bir havaydı. Hayatım her zaman sürekli bir kaos içinde geçmişti ve sanki soluduğum hava zehirliymiş, beni yavaş yavaş öldürüyormuş gibi hissediyordum. Bir kez olsun, yeniden yaşama isteği uyandıran bir ciğer dolusu hava solumak istedim.

Hasır sandalyelerden birinde aynı pozisyonda otururken zaman geçti. Güneş batarken ortalık zifiri karanlıktı, tek ışık kaynağı üstümdeki sandalyeden geliyordu.

Karanlıktaki bir hareket dikkatimi çekti ve ayağa fırladım.

"Bu kadar mı yani? Bana haber vermeden gidecek miydin?" Luca'nın sesi ondan önce bana ulaştı ve ses tonunun gücü yüzünden neredeyse dengemi kaybediyordum.

Çardaktan içeri girdi ve ürkütücü karamel gözlerini üzerime dikti. Yaydığı enerji düpedüz dehşet vericiydi ve zaten gergin olmamın da bir faydası olmadı.

"Birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz," diye mırıldandım, kendimi tutarak.

Kıkırdadı, başını salladı ama ses sanki yalanıma inanmadığını söylemek istercesine tenimi taradı.

Çardağın perdelerinin etrafındaki iplere uzanmasını ve perdeleri çözerek bir tarafa doğru sarkıtmasını izledim.

"Merak ediyorum. Seni kaç kişi tanıyor?"

Sorusu kafamı karıştırdı ve bu konuşmayı yapma nedeni daha da kafamı karıştırdı.

"Yalan söyleme becerin oldukça etkileyici ve seni anlamam biraz zaman aldı." Tekrar kıkırdadı ve kalbim göğsümde çarparken ikinci ipleri çözdü.

"Peki ne buldun?" Kısık sesle sordum. Üçüncü seti çözdü.

"Bratva'ya hizmet ettiğinizi."

Kalbim bir iki kez çarparken dizlerim neredeyse bükülüyordu.

Nicolai ona söylemiş miydi? Hayır, bu doğru olamaz. Bana söz vermekle kalmadı, Roman çoktan kıyameti koparmış olurdu.

Luca becerikli bir adamdı ve bu sonuca varmak için topladığı bilgiler onu doğru sonuca götürmüştü.

"İtiraf etmeliyim ki, bana seni hatırlattığı için silahına surat asmak benim için oldukça acınası bir durumdu." Elleri derin düşüncelere dalmış gibi son perdeleri amaçsızca okşadı. "Ama beni buna yönlendirdi." Bana doğru bir şey fırlattı ve ben de havada yakaladım.

Avucumu açtım ve küçük bir mermi buldum. Daha yakından bakana kadar şaşkınlığım arttı ve midem bulandı.

Üzerinde Bratva'nın işareti vardı. Yüksek mevkilerde bulunanların bunlara erişimi vardı ve cesur bir açıklama yapmak ya da muhalefete bir mesaj göndermek için kullanılırdı. Öfke anında onu kullanacak kadar aptal olmakla kalmadım, aynı zamanda silahımı da düşürdüm. Luca'nın ellerine doğru.

Kanıt yüzüme bakarken yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Luca'nın neden diğerlerine haber vermek yerine bana geldiğini merak ediyordum.

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Luca döndü ve gözlerimi yakaladı, yüzünde vahşi bir ifade vardı. "Aylar önce yapmam gereken şeyi."

Bizi dış dünyadan saklayan perdelerin son iplerini de çözdü.

Boğazımda aniden oluşan yumruyu yuttum. Hiç düşünmeden bir adım geri attım ve başımı yavaşça ona doğru salladım.

Gözlerindeki tehlikeli parıltının ne anlama geldiğini anlamak zor değildi.

Hareketlerimi takip etti, bakışlarını yavaşça üzerimde gezdirdikten sonra karanlık bir şekilde kıkırdadı ve dövmeli eliyle çenesini ovuşturdu.

Kalbim hızla çarpıyor, bir sonraki hamlesini beklerken nefes nefese kalıyordum.

Yırtıcı bir hayvan gibi bana doğru yürüdü ve bir adım daha geri atmama neden oldu, ta ki ben çardağın sınırına dayanana kadar, boynumun dibinde ter oluşana kadar.

"Ne oldu, *piccola ribelle*? Artık o kadar yüzsüz değil misin?"

Aramızdaki itme ve çekme güçlü bir hal almıştı. Bana doğru attığı her adım, yersiz arzumun şiddetini artırıyordu.

"Yaklaş da bunu düzelteyim."

"Bana zarar verecek misin, Irina?" Alt dudağı dişlerinin arasında kıvrıldı ve gözlerindeki karanlık beni olduğum yerde sabitledi. "Yine de acıyı zevkle karıştırmayı hiç umursamadım."

Kendimi onun ateşli transına o kadar kaptırmıştım ki, ondan çaldığım deri ceketten bıçağımı kapıp alanıma girdiğini fark etmemiştim bile.

"Asıl soru, sen biliyor musun?" diye mırıldandı, bıçağı parmaklarının arasında sallayarak, bir psikopat gibi silahına hayranlıkla bakıyordu. "Sanırım, öğreneceğiz."

Gömleğime bir yumruk atmadan önce bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde niyeti açıktı.

"Bekle-"

Yetenekliydi, gömleğimi ortadan hızla keserken kelimeler boğazımda düğümleniyordu, ses akıl sağlığımla birlikte yırtılıyordu.

Gece esintisi açıkta kalan göğsüme çarparak vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Luca bıçağı kumaşın bir tarafını ayırmak için kullanıp beni bakışlarına maruz bırakırken memnuniyetle mırıldandı. Bıçağın keskin ucunu tenimde gezdirdi, bu his tıslamama neden oldu.

Vahşi sıırttı, varlığı beni bunaltıyordu.

Eğer ona teslim olursam bir daha asla toparlanamayacağımdan korkuyordum. Aramızdaki bu oyunu çoktan kaybetmiş ve onun cazibesine kapılmış olmam yeterince kötüydü. Aslında adamdan *hoşlanmıştım*.

Ama ondan kaçmak için gerçekten mücadele etmiyordum, değil mi?

I?

Omuzlarımı geriye atarak ceketin bedenimden düşmesine izin verdim, niyetim açıktı.

Bakışları benimkine kaydı, burnu kontrolsüz bir ahlaksızlıktan parlıyordu. Kontrolünü kaybetmemeye çalıştığını yüzünden okuyabiliyordum ama ben onu ham ve evcilleşmemiş olarak istiyordum.

"Artık o kadar yüzsüz değil misin?" Kaşlarımı kaldırıp meydan okuyarak alay ettim.

Başını sallarken dili alt dudağına doğru kaydı, gözleri beni delip geçti. Her hareketine dikkatle bakmasaydım, bunu kaçırabilirdim.

"O zaman bana nasıl sahip olacaksın İrina?" diye sordu, sesi her sinirime derin bir okşayıştı.

Titrek bir nefesle, "Çıplak" diye fısıldadım.

Luca bir eliyle gömleğinin arkasına uzanıp onu çıkardığında, fiziği karşısında neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Onu daha önce de gömleksiz görmüştüm ama bu onun ne kadar nefes kesici olduğunu göstermiyordu. Her yara izinde bir güzellik vardı.

Kendi yırtık gömleğimi çıkardım ve onunla birlikte ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim.

Omurgamda oluşan elektrik akımıyla göğsüm kabardı. Sanki hiçbir şey kalmayana kadar beni yutmak istiyormuş gibi bana baktı.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken kemerini çözdü, çıkardığı şangırtı sesi içimdeki her hissi daha da artırdı.

Pantolonu açık kaldığında başını eğdi ve bir sonraki giysimi çıkarmamı bekledi.

Ama aldatıyordu. Ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Gözlerimi ona dikip başparmağımı hem iç çamaşırama hem de pantolonuma sokarak onları çıkardım.

Keskin nefes alış, bu oyunu ondan daha iyi oynadığımı bilmem için gereken tek onaydı.

Ama sabrı tükendi ve "Siktir et." diye mırıldandı. Ve göz açıp kapayıncaya kadar bana saldırdı.

Dudakları dudaklarımın üzerine düşerken göğsü bana çarptı.

Beklediğim gibi sert ya da aceleye getirilmiş değildi.

Sanki nefes alması gereken havaymışım gibi beni öpmek için acele etmiyordu. Dilinin benimkine her dokunuşu çaresizlik içindeydi, belimi kavrayışı midemi düğüm düğüm ediyordu.

Elimi sert göğsüne dayayarak gövdesinden aşağı doğru kaydurdım ve sıcak teninin içimi yaktığını hissettim.

Başım onun tadından ağırlaşana kadar etimle alay etmeye, ısırmaya, emmeye ve ısırmaya devam etti.

Çok fazlaydı. O her yerdeydi, kemiklerimin derinliklerine sızıyor ve bir duygu cehennemini ateşliyordu.

Elimi daha da aşağı indirdim, kasları her fırçalamada esniyordu.

Bana verdiği tepkilerde beni çılgına çeviren bir şey vardı. Bağımlılık yapıyordu, tüm varlığım daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Beni kaldırıp mermer masanın üzerine yatırdığında boğazımdan bir çığlık koptu. Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Luca geri çekildi, bakışlarını bedenimde sahiplenici bir şekilde gezdirdi, gözleri saf ve vahşi bir açlıkla parlıyordu.

Bu bir işkenceydi, bu yavaş gerilim dalgası tenimi kıvılcımlandırıyor.

"*Luca,*" *diye* nefes aldım, sesimden yapabileceğini bilmediğim bir özlem damlıyordu.

Hastalıklı bir yanımla onun baskınlığını seviyordu. İlgisini arzulamamı sağladı ve buna boyun eğmekten utanmak yerine, güçlendiğimi hissettim.

"Sana, senin nasıl hissettiğini bilen tüm erkekleri unutturacağım."

Ve yaptı da.

Kol ve bacaklarımıza biraz enerji gelene kadar çardakta kaldık.

Eli kalçamı okşadı, başparmağı dövmemi okşadı - merminin üzerindeki işaretin aynısı. "Sana büyük saygı duyuyor olmalılar," diye mırıldandı boynumun yarığına doğru.

"Ne?"

Gömleğini tutmadan önce benden uzaklaştı. "Dövmen. Viktor bana anlamını söyledi."

Onun adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Beni tehlikeli bir duruma sokarak tanıştıklarını nasıl unutabilirdim?

Luca bana kıyafetlerimi uzattı ve merakla beni süzdü. "Onu tanıyor musun? Elinde aynı dövmeden var."

Ona cevap vermeden önce kuzenimle geçmişte yaptığım konuşmaları hatırladım. "O bizim ihracatçımız," diye yalan söyledim. "Onu nereden tanıyorsun?"

Beni sorgulamaya hakkı yoktu, ancak yersiz bir tepki vermekten kaçınmak için dikkatli davranmalıyım, aksi takdirde savunmacı görünebilirdim.

"Bana onun İtalya'da olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?" Hareketlerimi takip ederken kemerini bağlamaya çalışıyordu. "İş için buradaydı."

"Hayır, söylemedim." Bir yalan daha. "Hepimizin odaklanması gereken kendi görevleri var."

"Peki bu sizin için ne anlama geliyor?"

Gömleğimi yavaşça giyip kendime düşünmek için zaman tanırken göğsüm gerildi.

"Veri."

Mırıldandı ve kollarını kavuşturup dikkatini bana verirken masaya yaslandı.

Bacaklarımı kot pantolonumun içine sokarak hızlıca ekledim. "Bunu kendine saklamamı istiyorum."

"Neden?"

"Aurora bilmiyor ve ben de ona söylemeye hazır değilim." "Bunun arkadaşlığınızı engelleyeceğinden şüpheliyim."

Gerçeği bilseydiniz, aksini düşünürdünüz.

Ona doğru bir adım attım; artık masanın üzerine tünediği için yüzü benimkiyle aynı hizadaydı ve "Bu aramızda kalacak" dediğimde ne kadar ciddi olduğumu görmesini kolaylaştırdı.

Başını eğdi, bana doğru uzandı. "Bu yüzden mi beni kendinden uzaklaştırıyorsun?"

Ellerim omuzlarına yerleşti ve yüzündeki ifadenin yoğunluğu beni kucağına daha fazla eğilmeme, tanıdık misk ve duman kokusunu içime çekmeme neden oldu.

Dağılmadan ona cevap veremiyordum. Yalan üstüne yalan söylüyordum ama bu sorunun cevabı her zaman evet olacaktı. Sebebini bilmemesi önemli değildi.

Parmaklarının arasında çenemi kavradı. "Sana daha önce ne demiştim?" Sesi karanlık bir ton taşıyor, ruhumun derinliklerine işliyordu. "Sana sahip olmamı kimse engelleyemez, Irina. Sen bile."

BÖLÜM 20

LUcA

Aurora'nın adı telefonumda yandı, bu da iki şeyden biri anlamına geliyordu: kim bilir ne için bana bağıracaktı ya da Roman bana ulaşmaya çalışıyordu.

Cevap verdiğimde "Neredesin?" diye sordu ve yeşil gözlerinin tedirginlikle kısıldığını hayal edebiliyordum.

"Ben de senin iyi biri olduğunu sanıyordum," diye düşündüm babamın cansız bedenine bakarken. Onu tekrar *ziyarete* gelmişim ve kanlı yüzünü görmek bana saf bir neşe veriyordu. Biricik eşinin nezaketi.

"Belki yemeğe geç kalmasaydın, hala *iyi olan* ben olurdum."

Evet, Irina için veda yemeği. Hiç bilmediğim bir veda. bir parçası olma niyetindeydi çünkü gitmiyordu. Ona izin vermezdim.

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapatmadan önce iç çektim.

Aurora sinirlenmiş gibi yaparken şarap şişesini mutfak adasının üzerine, Aurora'nın önüne koydum.

"Geç kaldığım için bir barış teklifi." Bana asla kızgın kalamayacağını bildiğim için ona gülümsedim. Dürüst olmak gerekirse, bence o her zaman dramatik biri olmuştur, bu yüzden onu mutlu etmek için rol yapıyorum.

Hayatımıza girdiğinden beri bir ışık oldu, daha çok kocasında olduğu gibi canavarı evcilleştirme yeteneği nedeniyle.

"Kırmızı değil de beyaz olduğu için şanslısın." Şişeyi kaptı ve soğuması için buzdolabına koydu.

"En son kırmızı getirdiğimde beni travmatize etmiştin."

Bana bakarken şakacı bir kıkırdama sesi duyuldu. "Korktun, ha?"

"*Dehşete kapıldım,*" diye şaka yaptım, gözlerimi şişkinleştirerek.

"Pekâlâ, terörünüzü yemek odasına taşıyın. Herkes çoktan oturdu."

"Enzo bu gece burada olacak mı? Son zamanlarda onu buralarda görmedim."

Ellerini mutfak adasının üzerine koyarken gülümsemesi soldu. "Sofia rehabilitasyonda olduğu için durumu pek iyi değil."

Anlayışla başımı salladım. Sofia'nın iyi olmadığı bir sır değildi - bir süredir öyleydi. Ve Enzo'nun bu yüzden bir hayalet kabuğuna dönüştüğü de.

Tek umudumuz, her ne ise, onun üstesinden gelebilmeleriydi.

o.

"Müsait olduğumda onu kontrol edeceğim."

"Teşekkürler Luca." Gözlerindeki yeşil nemlendi ve orman tonu. "Sizi gördüğüne çok sevinecek."

Mutfakta birkaç dakika ona yardım ettikten sonra diğerlerine katıldık.

Irina solumdaydı, varlığı o kadar güzeldi ki elimi kalçasına koymaktan kendimi alamadım. Ona dokunmak asla yeterli değildi, hep daha fazlasını arzulamıştım.

Yüzünü hafif bir pembe tona çevirdiğimde Elimini kalçasına doğru götürdüm, parmaklarım arasında duruyordu.

Dün geceye dair anılar yeniden canlandı ve onun da aynı şeyi yaptığından hiç şüphem yoktu.

Roman aniden ayağa kalktı, sandalyesi zemini tırmaladı ve dikkatimizi çekti.

"Irina'nın şerefine," dedi kadehini kaldırırken, karanlık bir aura yayılıyordu. Masanın etrafında yürürken, onun arkasında durana kadar hareketlerini şüpheyle izledim. Hızlı bir hareketle kafasının arkasına bir silah dayadı. "Lanet bir yalancı olduğun için."

Tüm sesler kesildiğinde oda durgunlaştı, hava gerilimle yoğunlaştı.

İçgüdüsel bir refleksle ayağa kalkıp kendi silahımı çıkardım ve Roman'ın kafasına dayadım. "Silahını indir kardeşim."

Yüz hatlarında bir dehşet ve şaşkınlık titreşimi belirdi, sonra bu titreşim öfkeye dönüştü. "O senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Soğukkanlılığımın dağılması için tek gereken buydu. "O benim için *her şey* demek." Adrenalin damarlarımda dolaşırken sertçe nefes aldım. "O benim her şeyim."

Birbirimize baktık.

onu. İhanetimin boşluğunu hissetmem için bunu söylemesine gerek yoktu.

"Sizi evime davet ettim ve ailemden biri olarak kabul ettim." Dikkatini benden ayırdı ve oturduğu yerden doğrudan İrina'yla konuştu. "Sadece bizi bir yılan gibi manipüle etmek için ortaya çıktın."

"Roman," diye uyardım. O benim en iyi arkadaşımdı ama İrina'yla bu tonda konuşmasına izin veremezdim.

"Kapa çeneni Luca," diye homurdandı, vücudu kaskatı kesilmişti. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Silahlarınızı indirin," dedi Aurora sıkıntıyla, masanın etrafında dönerek durduğumuz yere doğru. "*Lüt fen*."

Nicolai Şaşırdım Ben tarafından ayakta itibaren onun koltuk ve

Irina ve Roman'ın arasına girerek. "Burada değil. . . "

Neredeyse yalvarırcasına ona bakarken yüz hatlarını acı gölgeledi.

Irina başını yana eğerek -silah zoruyla tutulmaktan korkarak- en genç üyemize baktı. "Sözümüzü bozdun mu?" Sesindeki incinmişlik, ateşli bir öfkenin kemiklerime yerleştiğini hissetmem için yeterliydi.

Nico onun bakışlarına karşılık vermedi ve ben de bu *sözle* aralarına ne girdiğini anlayamadım.

"Biri bana neler olduğunu anlatsın." Aurora'nın sesi gergin çıkıyordu. "Hemen şimdi!"

"Yapma bunu." Irina Aurora'ya baktı ama sözleri Roman'a yönelikti. "O *hamile*."

Odadaki gerilim çok sertti ve ince geriliyor, kopmanın eşiğinde.

"Söyle ona." Roman'dan iki kelime, silahının ucunu kadının kafa derisine daha da bastırırken altında yatan çeliği taşıyordu.

Irina'nın yüzü, bakışları bana kayarken içsel bir savaşı resmediyordu ve gözlerinin rahatlamak için benimkileri aradığını fark ettiğini sanmıyordum.

Sanki içinde bulunduğumuz çıkmazı biliyormuş gibi yenilgiyle başını salladı ve kalbim sıkıca sıkıştı.

"Ben Ivan Morozov'un kızıyım," diye fısıldadı, gözlerini benden kaçırarak. "*Pakhan'ın* kızı."

Tökezleyerek geri çekilirken şaşkınlıktan kanım dondu. Bu imkansızdı.

"Ve Nicolai benim kardeşim."

Hepimiz onun sözleri karşısında afallamış bir halde dururken kulaklarımda çınlayan bir ses vardı.

Irina'nın Bratva liderinin kızı olması bir şeydi ama Nicolai onun erkek kardeşiydi. . . bu felaketti.

Roman'ın tetiği çekmesine bir saniye kalmış gibi görünmesinin nedeni birden anlaşıldı.

İtalya'ya en yakın arkadaşını ziyarete gelmemiştii; Nicolai'yi alıp götürmek için buradaydı.

Bana söylediği her şey bir yalandı ve ben buna kandım.

"İğrenç kanını masamın üzerine dökmemem için bana tek bir iyi neden söyle." Roman sordu.

Silahımın emniyetini çektim, sesi çok güçlüydü. "Bunu yaparsan seninki de peşinden gelir."

O anda Irina'dan nefret ettim çünkü benimle aptal gibi oynamasına rağmen, onu koruma ihtiyacını her zaman içimde taşıyacaktım.

"Sana ondan uzak durmanı söylemiştim, Luca." Gözleri gece yarısının koyu bir tonuna dönmüştü, içlerinde acımasız bir akım parlıyordu. "Ve şimdi bir haini savunuyorsun."

"Bana emir veremezsin." Başımı salladım, damarlarımda öfke dalgalanıyordu. "Konu o olunca olmaz."

Aurora elini adamın pazularına dolayarak onu sakinleşmeye çağırdı. "Tüm bunların bir açıklaması olmalı."

Irina'nın gözleri, en yakın arkadaşının gerçek kimliğini sakladığı şu anda bile onu savunmasını izlerken okyanus mavisine büründü.

Bu kadın hakkında bildiğim bir şey varsa o da Aurora'ya olan sevgisiydi ve bu sırrı ondan saklamanın onu öldürmüş olması gerektiğini biliyordum.

"Ne açıklaması, *anima mia*? O benim varlığımı elimden almaya çalışan ve başaramayan bir sahtekar-" Durakladı, çenesindeki kaslar çalışırken gözlerini kapattı. "Nicolai."

"Irina." Aurora ona baktı, şaşkınlıkla başını sallarken gözyaşları yüzünden süzülüyordu. "**Neden?**"

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim ama kim olduğum için özür dilemeyeceğim.

Öyleyim," dedi Roman'ın yüzüne dönmeden önce, silahın ucu şimdi alına dayanmıştı. "Bu beni öldürmek için tek şansın."

İkisinin arasına baktım, derim belirsizlikten uğulduyordu. Yemin ederim o tetiği çekerse. .

"Eğer yapmazsanız, keşke yapsaydım diyeceksiniz."

Aurora suratına tokat yemiş gibi geri adım attı. Irina'nın daha önce görmediği bir yönünü gördüğünde yüz hatlarındaki şaşkın ifadeyi görebiliyordum.

Bu Irina Morozov'du, Pakhan'ın kızı.

Araya giren Nico oldu ve silahı sıkıca kavrayarak kafasından uzaklaştırdı. "O benim kız kardeşim. Lütfen Roman."

Roman tekrar konuşmadan önce dakikalar ilerledikçe hava yoğunlaştı. "Onu mülkümden çıkarın."

Irina yemek odasından çıkıp gözden kaybolmadan önce bir saniye bile kaybetmedi.

Yollarımızı bu şekilde ayıracağımızı sanıyorsa, hayal görüyor demektir.

Roman'ın sesi havada gürlmeden önce onun gittiği yöne doğru birkaç adım attım. "Eğer onu takip edersen, artık kardeş değiliz."

Sözleri aramızdaki havada asılı kaldı, yaklaşan çöküşümüz.

İçime bir dinginlik yerleşmişti ve bundan geri dönüş olmadığını biliyordum.

Dışarı çıktığımda bardaktan boşanırcasına yağıyordu, yağmur saniyeler içinde giysilerimden içeri sızıyordu.

Irina'nın arabasının bagajını kapattıktan sonra şoför mahalline doğru ilerlediğini gördüm.

Kapının koluna uzandığında, açmasını engellemek için avucumu kapıya vurdum.

"Peki ya biz?" diye sordum, sesim yağmurun kaldırıma vuran şıpırtısı yüzünden neredeyse boğuluyordu.

Kıpırdamadan durdu; sarı saçları sırtına dökülmüştü.

"Bunların hiçbiri umurumda değil. Kimin kızı olduğun ya da

ne yaptığını. Bunların hiçbiri benim için önemli değil," diyerek bakışlarımla buluşması için onu zorladım. "Benim olman anlamına gelseydi senin için kıyameti koparırdım."

Göğsüm çok sert çarptığı için ağrıyordu. Eğer giderse, kalbimi de yanında götürecekmış gibi bir his vardı içimde.

"Beni tamamen ve tamamen mahvettin, Irina."

Keskin nefes alış ı ilk gök gürültüsüyle vurgulandı.

Etrafında dolandım, narin yüzünü ellerimin arasına alıp alnımı onunkine yaslar ken kendi nefes alış verişim düzensizleşti. "*Ben* seninim."

Fırtına hızını artırmaya devam etti, sıcağı soğuttu benden yayılıyor.

Yüzü perişan haldeydi, delici mavi gözleri çaresizlik içinde benimkiler arasında gidip geliyordu. Parmaklarını bileklerime doladı ve sıktı. "Ama *ben* senin değilim, Luca."

Başımı sallarken kalbim duracak gibi oldu. "Öylesin."

"Kendini duyuyor musun?" Zalimce güldü, geri çekildi ama hâlâ bana tutunuyordu. "Deli gibi konuşuyorsun."

"Beni delirttin!" Bunu beynine kazımak için başını yukarı kaldırarak ona ateş püskürdüm. "İnkârın ve *lanet* yalanlarınla beni delirtiyorsun."

"O zaman ne söylememi istersiniz?" Gözlerini kıstı affetmeyen yağmura karşı. "Bir kez seviştik ve bunun hiçbir anlamı yoktu. *Biz bir hiçiz*."

"Konuyu saptırıyorsun. Bundan daha fazlasıydı ve biliyorsun o."

Bana karşı savunmasızdı ve acısı konusunda bana güvenmişti. Ve yine yalan söylüyor olsa da, sözlerinin ısırtığı tenimin derinliklerine işledi.

"Öyle miyim? Yoksa birinin seni istemediğini anlamayacak kadar kalın kafalı mısın?" Bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi ağzını büzdü.

Kucağımdan tamamen uzaklaştı, bana bakarken gözleri kötülükle dondu ve sanki bir parçam parçalandı.

"Öz baban seni istemedi, bunu kanıtlamak için vücudunu yara izleriyle doldurdu."

Gök gürültüsü uzaklarda yankılanırken içimi bir sızı kapladı. Tökezleyerek geri çekildim, sözleri beni delip geçerken yüzüm asıldı.

Onun hiçbir kötülüğünü ciddiye almamıştım, ama bu? Bu *zalimceydi*. Ona geçmişimi açmıştım ve o da bunu bana karşı kullanmış, göğsümün derinliklerine bir bıçak saplamıştı.

İçimde ona söyleyecek hiçbir kelime kalmamıştı, fikrini değiştirecek ve bu şekilde olmak zorunda olmadığını anlamasını sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Ona doğru son bir bakış attıktan sonra oradan uzaklaştım. Tek yaptığı beni oyalamak olunca peşinden koşmaktan bıkmıştım.

Eğer o da benim onu arzuladığım kadar yoğun bir şekilde beni arzulasaydı, bana gelirdi.

Bu sefer onu takip eden ben olmayacaktım.

BÖLÜM 21

IRINA

T o soğuk yağmur göğsümün içindeki boşluğu daha da derinleştirdi.

Luca'nın benden uzaklaşmasını izlemek milyonlarca cam parçasının beni kesip açması gibi hissettirdi, kanım bir zamanlar durduğu yerin kaldırımına dökülüyor.

Sonucun farklı olmasını ne kadar çok istediğimin bir önemi yoktu. Bu şekilde olması gerekiyordu. Ben sadece ikimizi de taşıyacak kadar güçlü olmayan bir umut ipine tutunacak kadar aptaldım.

Hayatımda yaşadığım onca şeyden sonra, Morozov soyadıyla anılmaktan ilk kez pişmanlık duydum.

Göğsüm kederle ağrıyordu ama bu sefer farklıydı. Bu ağrı zımpara kağıdı gibi sertti ve acıdan solup gideceğimi düşünene kadar kalbime sürtünüyordu.

Acımı hafifletmek için gömleğimi tutarak kendimi arabanın içine sürükledim.

Duygu yoğunluğu, baraj yıkılana kadar yüzeye taşıtı.

Neden beni *gören o olmak* zorundaydı? Hiç kimse yüzeysel y a n l a r ı m ı n ötesini görmek için zaman ayırmamıştı.

Luca neden böyle olduğumu anlamamış olabilir ama bu yüzden kendimi asla değersiz hissetmeme neden olmadı.

Bana sarıldığında üzerimde bıraktığı etkiyi bilmiyordu, asla kapanmayacağını düşündüğüm yaraları iyileştiriyordu.

Her zaman kendime dikkat ederdim ama onunlayken. . . . o yanımdayken, sanki kendimi tutmama gerek yokmuş gibi hissediyordum çünkü içten içe, düşüşümü yakalayacağını biliyordum.

Onun varlığı bana huzur veriyordu ve bunu tek başıma mahvettiğimi fark ettim.

Arabayı ters çevirip uzaklaşırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Luca ve benim hiç adil bir şansımız olmadı. İstedğim ilk erkekti ama asla benim olamayacaktı.

Hayal bile edemeyeceğim şekilde incinmişti, ona hiçbir sebep vermediğim halde bunu benimle paylaşmıştı ve ben de bunu ona karşı kullanmıştım.

Onu kendimden uzaklaştırmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum ama bu süreçte kendimi kesip açacaktım.

Sonrasında bana nasıl baktığını hatırladığımda dudaklarımdan delici bir çığlık daha döküldü. Sanki o sözleri söylememi gerçekten beklemiyormuş gibi. Sanki ona söylediğim her tehditkâr şey bunu yapacağıma dair bir işaret değilmiş gibi.

Benden vazgeçmişti, tam da istediğim gibi. Ama eğer bu doğruysa, neden göğsümün içindeki boşluk, o gittiğinden beri kurtulamadığım zonklayıcı bir donuklukla genişliyordu.

Berbat bir insandım. Etrafındaki her şeyi lekeleyen türden biriydim çünkü içten içe yalnız kalmanın, birinin gerçekten ne kadar hasarlı olduğunu görmesine izin vermekten daha kolay olduğunu biliyordum.

Kaderimi çoktan kabullenmiştim ve kendimi Luca'ya teslim etmek bunu bozacaktı. Bu ikimizi de aşan bir şeydi ve ben buna karşı koyamayacak kadar çok kez yanmıştım.

Ben Irina Morozov'dum.

Pakhan'ın kızı. Kapana

kısılmıştım.

Kapalı alanda hıçkırma hıçkırma ağlamaya devam ederken, kendi çürümemde boğulurken boğazımdan çiğ bir çığlık koptu.

İçimdeki bu şey zehirliydi, beni bütünüyle yutmasına izin verirsem ufukta yaklaşan ölümüm vardı.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken yumruğumu direksiyona vurdum, görüşüm bulanıklaştı.

Yağmur ön cama sertçe vuruyor, görmeyi zorlaştırıyordu ama ben yine de Luca'nın benden uzaklaşırkenki görüntüsünü bulanıklaştırabilmeyi dileyerek yağmuru içime çektim.

Varlığını her yanımda hissediyordum; soluduğum havada, dokunduğu tende, kırık kalbimde farkında olmadan bıraktığı izde.

O her yerdeydi.

Telefonumun sesi havada çınladı ve başımı Viktor'un adının yanıp söndüğü gösterge paneline doğru çevirmeme neden oldu.

Sesimdeki acıyı yuttum ve cevap verdim. "Rusya'ya geliyorum. Tek başıma."

"Çok geciktin. Babana başarısız olduğunu söyleyeceğim." Sesindeki yükseliş belirgindi ve olayların bu şekilde gelişmesinden memnun olduğunu biliyordum. "Sana savaşın ufukta olduğunu söylemiştim."

Ona zarar verme isteğiyle boğazım yandı ama bir araba üzerime doğru gelirken kelimeler boğazımda düğümlendi, yaklaştıkça ışıkları beni kör ediyordu.

Yağmur, gözyaşları ve ışıklardan hiçbir şey göremeden direksiyonu kırarken tek yapabildiğim çığlık atmaktı.

Her şey çok hızlı oldu. Bir an karşıdan gelen arabadan kaçmak için direksiyonu kırdım ve ardından vücudum beklenmedik darbeye öne doğru sarsıldı.

Öksürürken vücudumdaki tüm kan başıma hücum etti, görüşümde lekeler oluştu. Adrenalin damarlarımda pompalanıyor, kalbim içinde bulunduğum durumdan dolayı hızla çarpıyordu.

Burnumdan nefes alarak sakın kalmaya çalıştım, emniyet kemerimi çıkardım ve avuçlarımı tavana dayadım

kendimi yukarı itmek için. abalarım iŖe yaramaz hale geldi. SıkıŖmıŖtım.

Sinirli bir homurtuyla, yardım bulma umuduyla kırık pencereden içeri baktım.

Tek görebildiğim ağaçlar ve kasvetli havayı sislendiren yağmurdu.

EndiŖe beni bir mengene gibi kavradı ve henüz ölmeye hazır olmadığımı fark ettim. PiŖmanlık, söylemek istediğim o kadar çok Ŗey varken beni ikiye böldü.

Yumruklarım la çatıyı yumrukladım. "Yardım edin!"

Birkaç saniye sonra farlar titreyerek dikkatimi çekti ve bana doğru koŖan uzun boylu bir figürü seene kadar gözlerimi kıstım. Arabam takla attığında yüzünü görmek zordu ama soluk sarı saçları dikkatimi ekmiŖti. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

"Nico!" Ona seslendim, iim rahatlarırken gözlerimden yaşlar döküldü. *PeŖşimden gelmiŖti.*

"Geliyorum-" Durduğ için cümlesi yarım kaldı. koŖarken, yere dŖmeden önce vücudu bir an hareketsiz kaldı.

Maskeli bir adamın kardeŖimin yere dŖmŖ halinin üzerinde durup elindeki beyzbol sopasını sallayıŖını izlerken göğsümden Ŗiddetli bir çığlık koptu.

Panik beni ele geçirdi, baŖını kaldırıp beni izlediğinde kaçma ihtiyaıyla tenim titredi.

Adam bana doğru yavaş adımlarla ilerlerken, sanki benim için planladığı Ŗeyi uzatmak istiyormŖ gibi, ŖaŖkınlık ve korku içimi burktu.

Dikkatsizce çırpınırken alnımdan terler akıyor, bedenimi kendini kurtarmaya zorluyordum ama o çoktan bana ulaŖmıŖtı, pencerenin dıŖında görünen tek Ŗey botlarıydı.

Hareket etmediğinde nefesimi tuttum, çığlık atma isteğiy le boğazım yandı ama dudaklarımı k a p a t t ı m . Ölüm yüzüme baksa bile kimseye bu zevki tattırmayacaktım.

Elleri bacaklarının arasında sallanırken kalçalarının üzerine çöktüğünde ayakkabılarının altındaki çakıllar çıkırdadı.

Bir sonraki hamlesinin beklentisi havada yoğun bir şekilde dönüyordu. Yavaşça, örtülü yüzünü görebileceğim kadar başını eğdi, bakışları bana indiğinde soğuktu.

Bana doğru uzandığında, kollarım ona vurabileceğim her yere uçtu, ama boştaki eli ağzımı kapatana kadar niyeti belli değildi, yumuşak kumaş tenimi okşuyordu.

Farklı bir koku burnuma dolduğunda gözlerim bir saniyeliğine açıldı, sonra da kendimden geçtiğimi hissettim.

Kendime geldiğimde etrafımdaki hava kaskatı kesilmişti. Başım ağırdı, şiddetli bir şekilde çarpıyordu ve bu da netlik kazanmamı zorlaştırıyordu.

Ağırlaşan uzuvlarımla vücudumu yavaşça hareket ettirdim, bu hareketten dolayı derime bir şeyler batıyordu.

Her şey üzerime çökerken hızla göz kırptım. *Kavga. Kaza. Nico.*

Aniden gözlerim açıldı, duyularım Etrafıma bakarken yenilenen adrenalinden dolayı yükseliyordum.

Küçük odada nerede olduğumu gösteren hiçbir şey yoktu. Sadece lekeli beton ve sarı duvarlar vardı.

Odanın diğer ucunda Nicolai'yi gördüğümde mideme soğuk bir korku çöktü. Vücudu bir sandalyeye yığılmıştı ve kanlı kafası yana doğru sallanıyordu.

Beni saran kalın zincirleri çekiştirdim. Ama bileklerim arkadan bağlı ve ayaklarım birbirine kenetlenmiş olduğundan hareketlerim kısıtlanmıştı.

"*Nicolai*," dedim sertçe, onu uyandırabileceğimi umarak. Kafasına darbe almıştı ve bilincinin kapalı olmasının ikimize de bir faydası olmayacağını biliyordum.

Birkaç dakika boyunca adını sayıkladıktan sonra nihayet k ı p ı r d a n d ı , kahverengi gözleri bana dikilmeden önce odaklanmamıştı. Sanki bağlı olmasına rağmen bir şekilde bana ulaşabilecekmış gibi öne doğru sıçraması için bana doğru bir bakış atması yeterli oldu.

O sırada oturduğumuz sandalyelerin yere yapıştırılmış olduğunu fark ettim. *Kahretsin.*

"Yaralandın mı?" diye sordu kardeşim, bana bakarak. kaşları çatıldı.

Başımı salladım. "Başın. . sana yardım getirmeliyiz."

Sonraki bir dakika boyunca, kurtulmaya çalışmak için harcadığı enerjiyi izledim, ama hayal kırıklığına uğramış bir homurtu ile tavana baktı.

"Merak etme," dedi. "Bizi buradan çıkaracağım." "Nasıl?"

"Güven bana."

Alay ettim, içimdeki öfke su yüzüne çıktı. "Ben bir kere yaptım ve bak beni nereye getirdi."

Odanın diğer ucundan bakışlarımı yakaladı, saçları endişeli alnına dağılmıştı. "Bilmiyordum. . . "

"Roman'ın kafama silah dayayacağını bilmiyor muydun?" Ses tonuma zehir karışmış bir şekilde sordum. "Ben de bilmiyordum."

Üzerimize bir sessizlik çöktü ve içinde bulunduğumuz durumun ürkütücülüğü olmasaydı bu sessizlik sakinleştirici olabilirdi.

"Ne yapmamı isterdin İrina?" Sözlerindeki ısırtıcı duyabiliyordum. "Kendi kız kardeşimi tanımak istemediğimi mi sanıyorsun? Ailesiz olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim ama kalkıp Roman'ı terk edemezdim. On iki yaşından beri tanıdığım tek aile o iken olmaz."

Vücudumda titreşen tüm duygular yüzünden boğazım düğümlendi ve bundan nefret ettim.

Bundan nefret ediyordum çünkü Roman'a söylediği için onu suçlayamayacağımı biliyordum. Bana güvenme nezaketini gösterememesi canımı yakıyordu ama Nicolai gençti ve işkence görmüştü. Biz

aynı biyolojik babayı paylaşıyor olabilir ama ikimiz de Roman'ın her zaman onun için bu statüde tutulacağını biliyorduk.

Havada çınlayan bir kapı sesi dikkatimizi odanın köşesine çekti.

Bizi buraya getiren aynı adam içeri girdi, kimliği hâlâ siyah maskesiyle gizliydi.

Elindeki bıçağın parıltısını gördüğümde boğazım kurudu. Zayıf parmaklarını keskin bıçağın üzerinde neredeyse şefkatle gezdirdi.

"Ona dokunursan, bu yaptığın son şey olur."

Öfkesinden başım Nicolai'ye doğru döndü. Sesinin bu kadar ölümcül çıktığını hiç duymamıştım.

Adamın silahı okşamaya devam etmesini izledim, sanki hiç konuşmamış gibi onu görmezden geldim.

Kanım damarlarımda çılgınca pompalanıyor, kulaklarım bilinmeyenin beklentisiyle çınılıyordu.

Sert bir yutkunmayla nefesimi düzene soktum. "Kimsin sen?"

Adam beni de görmezden geldi ve sıkıcı odaya doğru yürümeye devam etti.

"Ne istiyorsun?"

Sorduğum sorudan rahatsız olmuş gibi derin bir iç çekti ama umurumda değildi. Eğer bize zarar vermek isteseydi, bunu zaten yapardı.

Bıçağı boğazıma dayayana kadar bana yaklaşıırken omurgamdan soğuk terler aktı.

Nicolai'nin itirazları, duyularım bıçağın derimi delen ucuna kadar köreldiğinden belli belirsiz duyulabiliyordu, ama adama hareketsizce baktım, önünde sinmeyi reddettim.

Her kimse, amacı her neyse, ben özgür kalır kalmaz pişman olacaktı.

Bıçağı köprücük kemiğime doğru sürükledi - zarar vermedi ama tehdit aramızda saatli bir bomba gibi asılı kaldı.

Gömleğimin ortadan yırtılma sesi başımı ondan yana çevirmeme neden oldu.

Dehşet içimi burktu ve tanıdık safranın yükselmesini bekledim, ama asla yükselmedi.

Bu bilgi, yenilginin kemiklerimin derinliklerine yerleşmesiyle içime umutsuzluk gönderdi. En azından bir şey hissedersen -herhangi bir şey- kırılmadığımı bilirdim. Hayatta kalmak için bir şansım olduğunu.

Nabzım hızla atarken bıçakla adamın arasına baktım ve adamın göğsümün üzerinde durakladığını fark ettim.

Sanki dikkatimi çekmeyi bekliyormuş gibi, sivri ucunu derime batırdı ve ben acıya boyun eğene kadar sürükledi.

Nicolai öfkeyle bağırdı, yerdeki zincirler onun sürekli hareketinden dolayı takırdıyordu.

Alt dudağımı dişlerimin arasında kıvırdım ve çığlıklarımı bastırmak için ısırdım.

Beni kesmek için acele etmeyen, derim yanana, kan sızıp terime karışana kadar kesmeye devam eden adama baktım.

Düzensiz nefeslerle, bacaklarıma doğru ilerleyip etime değene kadar pantolonumu keserken kendimi işkenceye karşı korumak için sertçe nefes aldım.

Gözyaşları sıcak ve ağır bir şekilde yüzümden aşağı aktı, ama ağzımı kapattım, çok sert ısırduğım için dilime dolan kanın tadını aldım.

Nicolai bizi buradan çıkaracağını söyledi ve kanayan her parçamla umutsuzca buna tutunmaya çalıştım ama kendimi kaybediyordum.

Bir baş dönmesi dalgası üzerimden geçti ve nefes alamadım. Her bir darbenin acısı bir öncekinden daha kötüydü, ta ki hissettiğim tek şey tepeden tırnağa zonklayan bir acı olana kadar.

Adam tek bir kelime bile etmedi, sadece vücuduma zarar verme, onu yaralama görevine odaklandı.

Vücudum. Bratva'nın avantaj olarak kullandığı tek şey. Ve şimdi kusurluydu.

Artık onlar için ne kadar önemli olabilirim ki?

Dişlerim gıcırdarken, neredeyse hiç söylemediğim o kelimeyi, "*Lütfen*" diye nefes nefese söyledim.

Bir süre bana baktı, bakışları vücudumda gezindi. kahverengi gözlerindeki kötü niyetli parıltı yoğunlaşana kadar.

Parmakları yüzümü sıkıca kavrayana kadar çeneme saplandı, sonra yaklaşıp bıçağı alnımın üzerine yerleştirdi.

Görüşüm bulanıklaştı ve bunun gözyaşlarımdan mı yoksa yüzümden akan terden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Göğsümdeki gerginlik dayanılmazdı ve *dehşete* düşmüştüm.

Eğer yüzümü keserse, *bir hiç* olurum. Güzelliğim olmadan bir işe yaramazdım.

"Yeter!" Nicolai'nin sesi sonunda hareketlerini durdurdu, sesi boğuktu. "Ne istiyorsun? Her ne ise, yapacağım. Sadece. Onu rahat bırak." Yalvarışları sağır kulaklara gitti.

Adamın nefes alış veriş i düzensizleşti, sanki kardeşimin sözleri temelsiz öfkmesini körüklüyordu ve biliyordum ki sadece ben değil, Nicolai da mahvolacaktı.

Adam bıçağını yüzümün sağ tarafına doğru kaydırırken çığlık boğazımda fokurdayarak havayı deldi. Her bir duyum, yarılan etimin içimi kavuran dayanılmaz zonklamasına odaklandı.

Geri çekildi ve ben hıçkıra hıçkıra ağlarken sağ gözümdeki görüş, içine akan kan yüzünden karanlık ve kırmızı bir hal aldı.

Hırpalanmış bedenimi sarsan şiddetli titremeleri durduramıyordum, her titreme acımı daha da artırıyordu. Acı dayanılmazdı ve titreyerek nefes alırken nerede başlayıp nerede bittiğini bilmiyordum.

"Irina. . . "

"Irina!"

"Irina, bana bak!"

Biri adımı sesleniyordu ama sanki suyun altındaymışım gibi uzak ve boğuk geliyordu.

"Gözlerini aç!"

Ne zaman uyuyakaldığının farkında olmadan hızla gözlerimi kırdım ve Nicolai'nin bir şeyler söylediği odanın diğer tarafına baktım ama kulaklarımdaki çınlama duymamı zorlaştırıyordu.

Bir iniltiyle başımı eğmeyi denedim ama sanki felç olmuşum gibi ağır geldi. Aynı şeyi vücudumla da denedim ama sanki yerçekimi beni aşağı itiyormuş gibi gevşekti.

Gözlerimle telaşla odanın etrafını ararken üzerime panik çöktü, ama adam gitmişti ve beni korku içinde bırakmıştı.

"Uyuşturulmuş. . "

Nicolai'ye dönüp baktım, üzerime çöken bulanıklık hissinden kurtulmak için nefesimi düzene soktum.

"Uyuşturulmuşsun," dedi neredeyse sakince, ama yüzündeki sıkışık ifadeden hiç de öyle olmadığı anlaşılıyordu.

Dilim ağzımın damağına yapışmıştı, kuru ve acıydı, tutarsız sesler çıkarmama neden oluyordu.

"Ne zaman döneceğini bilmiyorum ama uyanık kalmana ihtiyacım var. Yapamam. . " Sesi çatallaştı. "Uykuya dalarsan iyi olup olmadığını anlayamam."

Taze gözyaşları yüzümü kavurdu, kesiği alev alev yaktı ve bana kaybettiğim her şeyi hatırlattı.

"Uyanık kalmalısın, tamam mı? Bunu benim için yapabilir misin?" Sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. Bakışları vücudumda gezinirken, sıkıntılı yüz hatlarında duygu parıltıları belirdi. "Özür dilerim."

İçimde bir şeyler kırıldı. Hiç kimse benden hiçbir şey için özür dilememişti. Ama işte Nicolai, kardeşim, hiçbir zaman hatalı olmadığı halde bu iki anlamsız kelimeyi söylüyordu.

Soğuk hava cansız bedenimi serinletti ve bu şekilde sergilenmekten neredeyse tiksiniyordum. Bir bakıma, hasarı kendim göremediğim için rahatlamıştım ve bunu yapmak zorunda kalma düşüncesi zihnimi sarmal haline getirdi.

Kapının tıkırtısı tekrar duyulduğunda ve adam odaya girdiğinde nefeslerim kesildi.

Bir heykel kadar hareketsizken bu acıya daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Kazadan bu yana ne kadar zaman geçmişti? Nasıl kaçacaktık? Nicolai neden bizi buradan çıkarmak için bana boş yere umut verdi?

Kardeşıme doğru yürürken adamın hareketlerini gözlerimle takip ettim ve ona doğru uzandığında panik içinde homurdandım.

Bana baktı, ben konuşabilmeyi dileyerek karışık sesler çıkarmaya devam ederken gözleri kısıldı. Nicolai'yi zarar görmekten kurtarabilirsem, kendim almak anlamına gelse bile her şeyi yapardım.

Zayıf protestolarım işe yaramadı çünkü adam yumruğu Nicolai'nin yüzüne çarpmadan önce kolunu geri savurdu ve kan kirli zemine sıçradı.

Nicolai bayılana kadar yumruklarını ona indirmeye devam ederken, ben inerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, boğazım düğüm düğüm oluyordu ama o bununla yetinmedi.

Duvara yaslanmış beyzbol sopasına uzandığımda niyetini anladım.

Gözlerimi kapattım, kemik çıtırtılarının ve kırılmalarının çıkardığı korkunç sesler hafızama kazındı.

Kardeşim öldüresiye dövülürken hareketsiz *kalmak ölmek* istememe neden oluyordu. Nefes alamıyordum, kırılganlık ve acı içinde boğuluyordum.

Kalan azıcık enerjimle etrafımı bloke ettim ve içinde kaybolabileceğim bir anı toplamaya çalıştım.

"Luca?"

"Ben buradayım." Sesi yaralarımın merhem gibi geldi. Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovdu. "Ben buradayım."

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve kendimi gerçekliğe geri döndürmek için kokusunu içime çektim.

Kabus gibiydi. Artık oraya dönmedim. "Sık sık kâbus görür müsün?"

Onun ve ondan sonrakilerin sorularını duymazdan geldim. Hayatım hakkında kimseye açılmaya hazır değildim. Savunmasız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bundan nefret ediyordum.

Birine tüm hayatımı kaybolmuş, kendi tenimde bir yabancı gibi hissederek geçirdiğimi ve kimsenin ne kadar kırılmış olduğumu görmesine izin veremeyecek kadar kırılmış olduğumu nasıl açıklayabilirim?

Ondan uzaklaştım, gözlerine baktım. "Yorulдум, Luca." Sesim titriyordu. "Sen. . . bana sarılabilir misin? Sadece bu gece için. Lütfen."

Her zaman yaptığı gibi tembelce çenemin altını dürttü. "Asla lütfen demek zorunda değilsin, piccola ribelle."

Keskin bir his beni rahatlatıcı gözlerimi kırpıştırarak açtı.

Adam üzerimde duruyordu, kanla kaplıydı ve soğuk gözleri bana bakıyordu.

Sağ koluma delici bir baskı uyguladı ve beni tekrar uyuşturduğunu anladım. Bu sefer ne olduğunu bilmeden kalp atışlarım hızlandı.

O uzaklaşmadan önce bilincimin sallanması ve başımın dönmesi uzun sürmedi ama asla bayılmadım.

Dakikalar geçiyor ve ben odanın diğer ucundan Nicolai'ye bakıyordum. O kadar çok kanla kaplanmıştı ki, vücudu çökmüş ve başı geriye atılmış halde tanınmaz haldeydi.

Ölüm daha da yaklaşmıştı ve acaba benim hikâyem de böyle mi sona erecek diye düşündüm, kesik kesik ve hareketsiz bir şekilde kardeşimin son nefeslerini verişini izlerken.

Gözlerim uykuya dalıp çıkarken, neyin gerçek olup neyin olmadığından emin değilken hayata tutunmak zordu.

Vücudum bana ait değilmiş gibi hissediyordum, sanki alt üst olmuş bir durumdaydım, beynim buğulanıyor ve kaygımı artıran şekiller, biçimler ve sesler yaratıyordu.

Karanlık görüş alanımın kenarlarını kapladığında, *onun* sesiyle kırılan kendi kalbimin sesini duyduğuma yemin edebilirim.

"Artık o kadar da güzel değilsin Irina," dedi Luca.

BÖLÜM 22

LUcA

T Bıçak babamın kolu boyunca yumuşak bir şekilde kaydı, kan yavaşça akmaya başladı.

Irina'nın gidişi kafamı allak bullak etmişti ve ben de bildiğim tek yolla öfkemi boşaltmıştım. Şiddet.

"Senin varlığından sıkıldım," dedim, kesecek başka bir deri parçası bularak. "Her şeyin neşesini emiyorsun, ölümün bile."

Ondan tutarsız bir mırıltı geldi, dikkatimi çukur yüzüne çekti, alnından ter ve kan damlıyordu.

"Yeterince konuştun." Bıçağı aramızdan kaldırdım, üzerimizdeki ışığın altında değerlendirdim, kıpkırmızı rengi canlıydı. "En azından yapabildiğinden değil."

Elimi kabzasına dolamadan önce bıçağı parmaklarımla döndürdüm ve kalçasına sapladım.

Yatağa yaslanıp titrerken içinden sessiz bir çığlık yükseldi.

"Şimdi konuşma sırası *bende*." Bıçağı kasları ve eti parçalayana kadar aşağı çektim.

Kendi babamın acısından etkilenmemem normal miydi?

"İronik değil mi?" Kıkırdadım ve bıçağı çıkardım. "Her zaman tıpkı senin gibi olmamı istedin ve bir bakıma bunu başardın." Kızgınlığım yüzeye çıkarken bıçağı diğer bacağına saplayarak sözlerimi vurguladım. "Ama aramızda bir fark var." Ona baktım, damarlarımda öfke gümbürdüyordu. "Sen öleceksin ve kimse kaybının yasını tutmayacak." *Bıçak*. "Ben değil." *Bıçak*. "Evangeline değil." *Stab*. "Hiç kimse."

Vücudunu parçalamayı bitirdiğimde kırmızı şilteyi ıslatmıştı ama yine de bir parçam tatmin olmamıştı. Haftalardır tatmin olmamıştı. Bitirmiştım.

Ona doğru eğilerek yüzümü yüzüne yaklaştırdım ve içimde hissettiğim soğukluğu görmesi için onu zorladım. "Annemi benden aldın," diye haykırdım, anı sanki dün yaşanmış gibi zihnime kazınmıştı. "Benden aldın ve aldın, ama aynı şeyi Evangeline'e yapmana asla izin vermeyeceğim." Bıçağı boynuna götürdüm ve sapladım, gözleri korkuyla doldu. "Ve teşekkürümü senden her şeyi alarak ödeyeceğim." Bıçağı yavaşça boğazına doğru kaydırdım ve ölümünü zaten olduğundan daha fazla uzattım. "Mirasın burada olacak."

Ağzından kan sızıyordu; yüzü sersemlemişti, son nefesini verirken gözleri geri yuvarlanmadan önce.

Birkaç dakika boyunca ona baktım ve her şeyi tekrar yapmak için onu nasıl hayata döndürebileceğimi merak ettim.

Komodinden havluyu alıp kapıdan çıkarken ellerimi sildim.

Dr. Aldo sabırla kapının yanında durdu; sorgulayan gözleri kuşkuyla bana dikilmişti.

"Endişelenmen gereken bir hasta daha azaldı." Başımı ona doğru salladım. "Tebrikler."

Telefonum cebimde çaldığında odaya doğru yürüyordum.

Roman'ın adı ekranda parladı ve anında bir şeylerin ters gittiğini anladım. Son olanlardan sonra

Acil olmasaydı beni aramazdı.

Irina mıydı?

Bu sefer bana gelmesine izin vereceğimi söyledim ama sabrım bir yere kadar. Eğer onu tekmeleyerek ve bağırarak İtalya'ya geri götürmek zorunda kalsaydım, yapardım.

"Neler oluyor?" Panik beni bir mengene gibi kavrarken cevap verdim ve dün gece hissettiklerim şu anda içimde dolaşan korkunç hisle kıyaslanamazdı.

"Nico gitti."

"Ne demek '*gitti*'? Yerini kontrol ettiniz mi?"

Nicolai Roman tarafından getirildikten ve geçmişini öğrendikten sonra, en iyi arkadaşım derisinin altına bir GPS çipi yerleştirdi.

Nico'nun yaşadığı travma, onu hızlı bir prosedürden geçecek kadar uyumlu hale getirdi.

Roman'ın ona karşı bu kadar sempatik olması hepimize biraz garip gelmişti ama kısa sürede aralarındaki ilişkinin bir *Don* ve mürettebatından çok bir baba ve oğul ilişkisi olduğunu öğrendik.

"Yapmak zorundaydım." İç çekti. "Henüz gelmedi."

"Ve?" En genç üyemizin dışarı çıkma eğiliminde olması anormal bir durum değildi.

"Onun bulunduğu yere gidiyorum." Sesi çok sakindi ve bunu yaptığında daha kötü olduğunu biliyordum.

"Ric'i aradın mı?" Güvenlik ekibime yukarı çıkmalarını işaret ederken sordum. Babam başka bir yerde çürüyebilirdi.

"Ben yaptım. Şu anda adamlarıyla birlikte olayı incelemek için oraya gidiyor." Küfür etmeden önce yüksek sesli bir korna sesi hatta yankılandı. "Bekleyin, size Nico'nun yerini gönderiyorum."

Bir saniye sonra, ekranımda yanıp sönen kırmızı noktaya yakınlaştım ve tam olarak nerede olduğunu görmek için gözlerimi kısarak baktım.

Küçük bir bina gibi görünüyordu, etrafındaki alan terk edilmişti. Bu ne lan?

Ve işte oradaydı. Şüphelerimin doğrulanması.
Bir sorun vardı.

"Luca." Roman onu onaylamamı beklemeden, "Eğer bununla bir ilgisi varsa, bu sefer onu öldüreceğim," dedi.

Hayatımda motorumu hiç bu kadar pervasızca sürmemiştim.

Kalbim göğsümde sert bir şekilde atıyor, beni derinden kesen, kalbimde bir yer açan ve şekillendiren mavi gözler dışında her şeyi engelliyordu.

Irina istediği zaman kötü niyetli olabilirdi ama Nicolai'ye asla zarar vermeyeceğini biliyordum.

Yolda Roman'a yetiştim, o da kamyonunu sürüyordu ve yollarda benim kadar hızlı ilerliyordu.

Onunla aynı anda başımı çevirdim, Ricardo'nun adının görüldüğü telefonunu bana doğru tutmadan önce yüzünde rahatsız bir ifade vardı.

Gaza bastığında midem düğüm düğüm oldu ve oraya vardığımızda ne bulacağımı görmeye neredeyse hazır değildim.

Düşüncelerim dönüp duruyordu ve Nico'nun kötü bir gece geçirdiği ve sonunda kim bilir nerede boka battığı fikrine tutunmuştum. Ama ben bile onun bu konuda hiç pervasız olmadığını biliyordum.

Beş dakika sonra park etmiştik ve gri bir binaya doğru koşuyorduk. Eski ve terk edilmişti, sanki orada bulunma amacı yokmuş gibiydi.

Çelik kapıdan içeri dalarak hızlıca etrafı kolaçan ettik ve içerideki alanı boş, havaya yayılan kokuşmuş bir halde bulduk.

"Ricardo!" Roman yaşlı koridorda koşarak daha fazla boş odanın kapısını açtı.

"Buradayım, *Don!* "

Ric'in sesine doğru ilerledik, lekeli bir odanın içinde durana kadar her adımda ağızım kuruyordu.

Sanki o yakınımdayken vücudumdaki her hücre canlanıyormuş gibi, bakışlarım İrina'ya takıldı.

Ona yaklaşırken neredeyse ayaklarım takılıp düşecekken nefesim boğazımda düğümlendi.

Yerde yatıyordu ve adamlarımızdan biri üzerine çömelmiş, onu değerlendiriyordu.

"Ne oldu?" Dizlerimin üzerine çöküp onun baygın bedenini tutarak kendime doğru çekerken sesim kulaklarıma boğuk geliyordu. "Ne oldu lan?" Daha yüksek sesle, ona bakarak sordum.

İrina'nın yüzü kan içindeydi, yüzünün bir tarafında keskin bir kesik vardı. Titreyen ellerimle, keçeleşmiş saçlarını tereddütle geriye ittim. Kısaydı. . dalgalı.

Parmağım nabzının üzerine düştü, belirgin ama yavaştı. "Gitmeliyiz," diye bağırdı Ricardo. "Hemen!"

Nabzım hızla atarken, vücudunu kaplayan kana odaklanmamaya çalışarak ceketimi İrina'nın etrafına sardım. Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım. Şu anda önceliğim oydu, ama bunu ona kimin yaptığını bulduğumda, daha kötüsü için terk edileceklerdi.

Vücudunu kucaklayarak onu kaldırdım ve sonunda odanın etrafına baktım.

Roman, Nicolai'nin üzerine eğilmiş, elleriyle yüzünü avuçlarken ona neredeyse bir ilahi gibi bir şeyler fısıldıyordu.

Ama Nico bayılmıştı, hırpalanmış ve morarmıştı, vücudunun her yerini kan kaplamıştı.

Önümdeki korkunç manzara karşısında göğsümde bir bulantı hissettim.

Ric elini Roman'ın omzuna koyduğunda Roman başını kaldırdı ve yüzündeki gözyaşlarının parıldayan çizgilerini görebildim.

"Gitmeliyiz, *Don.* "

Başıyla onayladı ve birlikte en genç üyemizi yukarı çektiler.

Cevaplara ihtiyacım vardı, hem de hemen. Bunu her kim yaptıysa, Irina ve Nicolai'ye karşı bir kan davası gütmüş, vücutlarını neredeyse tanınmaz hale gelene kadar parçalamıştı.

Sonraki bir saat bir bulanıklık içinde geçti, başım istenmeyen adrenalinden dolayı çarpıyordu. Tetikteydim, vücudum dizginlenmiş bir öfkeyle titriyordu.

Hastaneye vardığımızda doktorlar Nico ve Irina'yı tedavi etmek üzere hemen hastaneye yatırdılar. Görünüşlerine bir kez bakmak yetmişti ve yüzlerinin rengi solmuştu.

Tehditler savruldu ve sorular cevapsız kaldı. Federalleri bu işe bulaştırmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Bekledim ve bekledim, durumları hakkında bir güncelleme almak için sabırsızlıkla klinik olarak bozulmamış duvarların koridorlarında yürüdüm.

Dikkatim sadece Irina'nın üzerinde olmasına rağmen Nicolai için endişeleniyordum. Onu getirdiğimizde zorlukla nefes alıyordu, bir zamanlar solgun olan saçları kıpkırmızı olmuştu.

Roman benden daha kötüydü, bekleme odasındaki bir sandalyede otururken gözlerinin içi öfkeyle dolup taşıyordu, vücudu gergin ve hareketsizdi.

Bu kötüydü, *gerçekten* çok kötüydü.

Zihnim, ateşli bir duygu dalgası göğsümde güçlü ve ısrarlı bir şekilde tutunana kadar yuvarlandı.

Ciğerlerimdeki havanın kesildiğini hissederek yakama yapıştım.

Irina'nın gitmesine izin vermeseydim, bunlar olmazdı. Kızgın olurdu ama güvende olurdu. Nico da öyle.

Eğer gitmesine izin vermemiş olsaydım, hayatının sonuna kadar işkence görmeyecekti.

Eğer daha fazla mücadele etseydim, akıl sağlığını kaybetmezdi.

Panik atak başlangıcı canlandı, pençeler kemiklerimin derinliklerine batarak beni ölümcül yüzeyin altına çekerken görüşüm karardı. Bu duygu bana çok yabancı gelmişti.

a uzun Zaman, ve son bir oluyor ne zaman
benim Annem vefat etti.

Lütfen, iyi olsunlar.

İrina parmaklarımın arasından kayıp gidene kadar özlem ve çaresizliği hiç tatmamıştım. Bir daha asla vücudumu onunkine göre şekillendiremeyeceğimi, bir daha asla onun sarhoş edici kokusunu içime çekemeyeceğimi ve bir daha asla onun varlığında kaybolamayacağımı düşünmek bile, onunkinin iyi olması için ruhumu feda etmek istememe neden oldu.

Nefes nefese kaldığımda sırtım duvara çarptı, kendimle girdiğim bu iç savaşı kaybediyordum. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Daha fazla zamana ihtiyacımız vardı.

Elleri içime bastırdı, beni daha da boğarak unutturdu. *Hayır. Hayır. Hayır.*

"Luca. . . "

Çarpık düşüncelerime giren uzak seslerden kurtulmak için kulaklarımı kapatırken gözlerimi sıkıca kapattım.

Başım şiddetle zonkluyor, vücudumdaki her sarsıntıyla birlikte duyularım beni ele geçiriyordu.

"Luca!" Bu eller yakaladı ahold . Ben,
Yavaşça beni tekrar nefes alabileceğim bir yere sabitliyordu.

"Benim," dedi ses. "Roman."

Roman mı?

Burnumdan derin derin nefes alarak beynimin uçuruma yuvarlanmasını durdurmaya çalıştım.

"İyisin kardeşim."

Sert sesi daha net çıkıyordu, elleri omuzlarımı rahatlatmak için sıkıyordu.

Titrek bir nefes vererek görüşümde dans eden siyah noktaları göz kırparak uzaklaştırdım, ta ki yüzü karşımda belirene kadar.

Altta yatan panik hala mevcuttu ama en iyi arkadaşım beni ayakta tuttu.

Başımı sallayarak, "Onu kaybedemem," diye mırıldandım. "Onun için hissettiklerim beni dehşete düşürüyor ve ben daha

anlamak."

Bana baktı, obsidyen gözleri hafifçe yumuşarken teslimiyetle içini çekti. "İnan bana, bu duyguyu çok iyi bilirim."

BÖLÜM 23

IRINA

YUyurken bir rüyanın içine düşme hissini bilir misiniz? Kendime gelmek de böyle bir şeydi, beklediğimden daha acı vericiydi. Bir an için yönümü şaşırmıştım, bipleyen makinelerin sesi ve antiseptik kokusu beni sarsmıştı.

Bilincimin tam yerinde olmadığını biliyordum, son birkaç saatin karanlık anıları içeri hücum ediyor ve geri dönmemi zorlaştırıyordu.

Sanki bir ateş rüyası gibiydi ama vücudumdaki mide bulandırıcı acı bunun gerçek olduğunu kanıtlıyordu.

Göğsüm çökerken başımın arkası zonkluyordu, ta ki düşüncelerimin içinde boğulana kadar. Bıçağın keskin darbeleri, kardeşim tarafından görülmenin aşağılayıcı hissi, ben iliklerime kadar uyuşmuş ve çaresizken onun neredeyse ölene kadar dövülmesini izlemek.

"Ni-Nico. . " Onu gerçek zamanlı olarak mı yoksa kafamın içinde mi çağırdığımı bilmiyordum. Dilim kuru ağzımın damağına yapışmıştı, kelimeler ancak fısıltı halindeydi.

Karanlık beni içine çekip o korkunç yerde tutmakla tehdit ederken panik başladı.

Tüylerim diken diken oldu, boğazım acı ve çaresizlikle düğümленirken kontrolsüzce titriyordum.

Boşlukta tamamen kaybolmadan önce, kaba eller tenimi ısıttı, hafif dokunuşlarla her yerde dolaştı.

"Tatlım." Bu

ses. . .

Artık o kadar güzel değilsin, Irina.

Ses mide bulandırıcı bir farkındalıkla kaydedilirken kalbim göğüs kafesime çarptı.

Harcayacak enerjim olmadığı için gözlerimi açtım - tepemdeki parlak ışıklara alışmaya çalışan gözlerim.

Görüşümdeki bulanıklık azaldıkça, bana yıkım ve neşe getiren birinin yüzü belirdi.

Korku içime işledi, bana söylediği son sözlerin akıldan çıkmayan sesiyle ağızımdan çığlıklar döküldü.

O da oradaydı. Bunu bana o yaptı. Beni ve Nicolai'yi incitti.

Luca'nın sesi çığlıklarımın boğuluyordu, çünkü ben onun elinden kurtulmak için çırpınırken uzuvlarım yanıyordu.

"Lütfen bana zarar vermeyin!"

Sinirlerim hastalıklı ve çarpık bir okşayış gibi üzerimde gezinirken bir makinenin bip sesi hızlandı.

Birden fazla el beni yerimde sabitlemeden önce diğer sesler bana ulaştı, keskin bir his koluma battı.

Bilinçaltımın sert dalgalarının altına çekilmeden önce gördüğüm son görüntü karamel gözleriydi, perişan ve sıkıntılı.

"Gitmene asla izin vermemeliydim."

"Benim için ne ifade ettiğin *hakkında hiçbir* fikrin yok, Irina."

"Keşke üzerimdeki açıklanamaz etkisini bilseydin."

"Benden nefret etme. Buna dayanamam."

Luca'nın kırık sesiyle uyandım, bana fısıldıyordu, elleri benimkileri tutuyordu.

Uyanık olduğumu ona belli etmemiştim, nazik dokunuşlarının ve sözlerinin tadını çıkarıyordum.

Nasıl bir insandım ki beni hastanelik eden adamın dokunuşunu arzuluyordum?

Yine de mantıklı gelmiyordu. Ben 'uyurken' Luca bana karşı nasıl böyle bir şefkat duyabilirdi?

Kafa karışıklığı içimde savaşıyordu ve ağlamak istiyordum. Gözyaşlarımın özgürce akmasına izin vermek, ölümümün nedeni olacak bu dayanılmaz acıyı içimden atmak istedim.

Kalbim daha fazla acıya dayanamadı. Yırtılmış ve solmuştu, sınırına ulaşmıştı.

İçgüdülerim bana aksini söylerken, olanların arkasındaki kişinin o olduğunu kabul etmek zordu.

Gözlerimi açtığımda parmaklarım seğirdi ve bakışlarını kolayca buldum.

"Bunu neden yaptın?" Mırıldandım, ses tonumu yorgunluk kaplamıştı.

Bakışlarım onun güzelliğini içine çekti. O bana bu kadar yakinken kendimi bundan mahrum edemezdim. Elimi uzatıp yüzünün köşeli düzlemlerinin izini sürmemek için kendimi zor tuttum. Ama bundan kaçındım.

Gözleri ağlıyormuş gibi parlak ve kırmızıydı, bu da içgüdülerimin haklı olduğunu kanıtlıyordu. Ama beni asla böyle aşağılık bir şekilde incitmeyeceğini söylemesine ihtiyacım vardı.

"Ne yapmak?"

"Seni duydum. Seni. . . seni." Kelimeler boğazımda düğümlendi, aniden şu anda nasıl görünmem gerektiğinin farkına vardım.

Titreyen bir elimle yüzümün sağ tarafına dokundum ve onu kaplayan bandajın yumuşak kumaşını hissettim.

"Bunu bana sen yaptın."

Luca başını hızla salladı, ellerimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerime öpücükler kondurdu. "Sana bunu yapacağıma kendi ellerimi keserim daha iyi."

"Ama sesini duydum."

"Doktorlar sana ilaç verildiğini söyledi." Luca sakın görünebilirdi ama ses tonu öfkesini gizlemeye yetmiyordu. "İnan bana, her ne duyduysan, o ben değildim."

Sıcak gözyaşları yanağımdan aşağı süzülürken dudaklarımdan bir inilti kaçtı, sonra da bu inilti tam bir erimeye dönüştü.

Yanımdaki yatağa tırmanmakta tereddüt etmedi, şakağıma öpücükler kondururken beni nazikçe kollarıyla sardı ve her biriyle yaralarımı iyileştirdi.

"Bir daha asla incinmeyeceksin, Irina. Yemin ederim." Bu sadece beni daha çok ağlattı.

Sert vücudu benim için bir güvenlik ağıydı ve kendimi tekrar onun kucağına bıraktım. Ama bu sefer tamamen farklıydı. Ona bu yanıma isteyerek gösterdim, gözyaşlarımı ve her şeyimi.

Olmam gereken yerdeymişim gibi hissederken bunun bir hata olduğuna nasıl inanabilirdim?

Bir gün karanlık yanlarımı Luca'yla paylaşacaktım ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. . . umarım ikimiz için de.

Vücudumun titremesi durduğunda ve ağlamalarım burun çekmeye dönüştüğünde, ona bakmak için başımı eğdim. "Ne kadar kötü?"

İkimiz de asla solmayacak yara izleriyle kalacağımı biliyorduk ama ben onları vücudumun her yerinde görmeye hazır değildim.

Yorgun gözleri yüzümde geziniyor, göz bebekleri büyüyordu. "Sen mükemmelliğin timsalisin, tatlım."

Belki de onun için öyleydim. Benim için değerimi kaybetmişim. Bana güvenlik sağlayan tek şey elimden alınmıştı. Bunun beni sıg biri yaptığını biliyordum ama hayatım boyunca güzelliğimle övülüp sonra da bunu bir silah olarak kullanmam öğretildiğinde, bundan vazgeçmek zordu. Önceden kim olduğum bildiğim tek şeydi ve bana göre bu, babamla olan ilişkiyi sağlamlaştırıyordu. Şimdi ise kimliğimin kırıntılarıydım.

"Sanırım artık bunun bir önemi yok." Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Olan oldu."

Luca'nın parmakları kontrolümde bir yol çizdi, çenemi kavrayana kadar dokunuşu tenimde tüylerimi diken diken etti,

beni tekrar ona doğru çevirdi. "Irina. . . "

Başımı sallarken titreyen bir el ile bileğini tuttum. Bu konuşmaya devam etmeye hazır değildim.

"Nicolai burada mı?" Sorduğum ilk soru bu olmalıydı ama eğer bulunmuşsam, kardeşimin de benimle birlikte kaçtığını biliyordum. Öyle olmalıydı.

"Öyle."

Geri çekildim, sert cevabı vücudumdan yayılan gerginliği hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. "Ve?"

"İyileştiğinde onun hakkında konuşabiliriz."

Oturmak için hamle yaptığımda şiddetli bir acı hissettim, bandajlı karnımı sıkarken bir tıslama duydum.

"Irina." Luca beni yavaşça geri iterek küfretti. "Bir kez olsun benimle kavga etme. *Lüt fen*."

"Sadece bana iyi olduğunu söyle," diye fısıldadım, vücudum savaşıyordu.

cevabını duyacak kadar uzun süre yorgunluk hissetti.

Yenilgiyle iç çekti. "Durumu stabil ama henüz uyanmadı."

Kalbim hızla çarpıyor, soğuk tenimi bir ter tabakası kaplıyordu. Nico'nun gevşek ve kanlı bedeninin görüntüleri zihnimden geçti ve bu duruma benim sebep olmuş olabileceğimi bilmek canımı acıttı.

Yanlış zamanda yanlış yerde olmanın kurbanı oldu. Bunu bize kimin ve neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama peşimden gelmeseydi belki de zarar görmeden kurtulabilirdi.

"Bunların hepsi benim suçum," diye boğuldum, saçlarımı çekiştiriyordum. O

oraya hiç gitmemeliydim.

Saçım. .

Kanımın pompalanma sesi kulaklarıma sertçe çarpıyordu; parmaklarımı saçlarımda gezdirirken nefesim daralıyordu. *Hayır. Hayır.*

"Ne-ne. . . . " Nefes alamıyordum, görüşüm kararıyordu düzensiz tellere dokunmaya devam ettim.

Eller bileklerimi çevreleyerek hareketlerimi durdurdu ama ben kendi kederimden bir şey göremeyecek ya da duyamayacak kadar uzaklaşmışım.

Başka.

"Hey. . . . Hey. İyisin."

İçimde hiç gözyaşı kalmadığını sanıyordum ama vardı, hıçkırıkları odanın dört duvarında yankılanıyordu.

Bir süre sonra, zayıf ve yorgun bir haldeyken, yatıştırıcı sözler ve dokunuşlar beni dayanılmaz kabuslardan uzaklaştırıp yerime sabitlerken uyku beni ele geçirdi.

Bir sonraki uyanışında perdeler kapalıydı, oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

Ağır bir şey tarafından bastırılmışım -birisi tarafından. Luca kollarını sıkıca bana dolamıştı ve bana sarılırken uyuyor gibiydi.

İri yarı, dövmeli bir adam kendisi için çok küçük bir yatakta uzuvlarımız iç içe geçmiş halde huzur içinde uyuyordu. Bu manzara karşısında içime bir sıcaklık dalgası yayılırken ben bile gülümsemekten kendimi alamadım.

"Senden uzak durması için onu uyarmıştım, biliyorsun." Başım tanıdık sese doğru döndü.

Aurora yatağın yanında bir sandalyeye oturdu, yüzü yorgunluktan şişmiş gözlerle doluydu.

"Luca durulmak bilmeyen bir adam ve senin peşine düşerse bunun sonuçlarından korktum."

Roman'ın Luca'yı uyardığını biliyordum ama Aurora'nın da aynı şeyi yaptığını itiraf ettiğini duymak beni şok etti. Benim ilişkilerime hiç karışmamıştı, ben de hiç yuva kurmamıştım. Sanırım Luca ve ben bu anlamda aynıydık, yine de onun gerekçesinden emin değildim.

"Ama yanılmışım." Bakışlarımı tutmadan önce ikimizin arasına baktı. "Sen kabul edildiğinden beri Luca'da gördüğüm acı ve eziyeti hiç kimsede görmedim."

Titrek bir nefes aldım, kalbim o kadar şiddetli çarpıyordu ki, bunun şiddetinden bayılacağımı sandım.

"Onun empatisini hak etmiyorum." Bu Şimdiye kadar söylediğim en doğru sözlerdi. "Bu adam için onun tüm dikkatini hak edecek tek bir iyi Şey bile yapmadım."

"AŐkın neye benzediğini biliyorum Irina..."

"Yapma," diye kestim sözünü. "Bu yle bir Şey değil." "Gitmeden önce ona ne söylediğimi duymak için orada değildin" diye fısıldarken gözlerimin arkası acıyordu.

Yağmurdaki o anın acısı hâlâ tazeydi, belki de Şu anda vücudumda zonklayan ağrıdan daha kötüydü.

"Kendimden iğreniyorum Aurora. Şimdi söyle bana, benim gibi tatsız birini nasıl sevebilir?"

Aurora'nın yüz ifadesi acıma ile doluydu ve ondan uzaklaşmak zorundaydım yoksa bu beni daha da mahvedecekti.

"Seni seviyorum," dedi ham bir duyguyla. "Sen sevgiye layıksın ve beni başka türlü ikna edemezsin."

"Sana yalan söylediğim halde mi?"

Cevap vermeyince cesaretimi toplayıp ona baktım ve göğsümün biraz sıkıŐtıĐını hissettim.

"Bana yalan söylemiş olsan bile."

Bir milyon parçaya daha ayrılmamak için elimden geleni yaparken dudaklarımı büzdüm.

"Neden bana *Pakhan'ın oğlu* olduğunu söylemedin? Kızım mı? Bana gvenebilirdin."

Ona sunabileceğim birçok nedeni gözden geçirirken, hiçbirinin Şimdiye kadar kendime itiraf etmeme izin vermediğim gerçek nedeni gizleyemeyeceğini biliyordum.

"nk hayatımdaki tek saf Şey sendin ve seni yklerimle yozlaŐtırmaktansa her Şeyi içimde tutmayı tercih ederdim. Çünkü benim diyebileceğim biri vardı." Sesim sinirden titriyordu. "Beni terk etmeni istemedim."

Gerçeğe teslim olurken sessizlik rahat ve hoŐtu. Bunca yıldır taşıdığım ağırlık hafıfledi ve ilk kez düzgün nefes alabildiğimi hissettim.

"Kimsenin zarar görmesini istememiştim." Durum istediğimden daha karışık bir hal almıştı ve babamla iletişime geçtiğimde daha da kötüleşeceğini biliyordum. "Özür dilerim."

En iyi arkadaşım uzanıp elimi tuttu ve rahatlatmak için sıktı. "Keşke ben de senin yerinde olsaydım, tıpkı senin benim yerimde olduğun gibi. Belki bir gün bana seni olduğun gibi tanıma şansını verirsin." Başını eğlenerek salladı ve boğucu havayı hafifletti. "Kusurlu ve hepsi."

Kahkahalar göğsümde fokurdadı ve onu uyandırmadığımdan emin olmak için yanımda yatan vahşie baktım.

"Eğer bu aşk değilse, ona yakın bir şey olmalı," dedi Aurora ben ona bakarken. Luca'nın bana karşı yoğun bir sevgi beslediği düşüncesiyle midemde kelebekler uçuşmaya başladı. "Asıl soru, sen ne hissediyorsun?"

Kelimeler dudaklarımdan kolaylıkla döküldü. "Daha önce hiç hissetmediğim bir şey."

BÖLÜM 24

LUcA

S *Daha önce hiç hissetmediğim bir şey.*

Irina'nın sözleri dün gece duyduğumdan beri beynime kazınmıştı.

Aramızdaki dinamik, inkâr ve yalanlardan oluşan ince bir çizgi üzerine kuruluydu ve eğer itirafını duyduğumu bilseydi, aksini kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Çünkü Irina'nın doğasında başkalarını kendinden nefret etmeleri anlamına gelse bile kendinden uzaklaştırmak vardı. İçinde mutsuzluk dolu bir tohum vardı ve ben onu söküp atmaya kararlıydım.

Sabır hiçbir zaman bana göre bir şey değildi, ama bu kız için uzun vadede bu işin içindeydim.

Ve şimdi Irina'nın benden hoşlandığını bildiğime göre, bunun ona karşı taşıdığım duygular kadar ateşli olmasını sağlayacaktım.

Dudaklarım eğlenerek kıpırdadı. Küçük asimin yola geleceğini biliyordum.

Kendimizi içinde bulduğumuz koşullar olmasaydı, bundan daha fazla zevk alırdım ama çok fazla soru vardı ve yeterli cevap yoktu.

"Onu bugün eve götürüyoruz." Roman yanıma geldi, dikkati Nico'nun baygın bedenindeydi.

Bu bilgiyi zaten biliyordum, çünkü hemşireye Irina'nın ne zaman taburcu edileceğini sormuştum.

"Ne kadar süre komada kalacağını düşünüyorlar?"

O küçük pisliğin bir daha asla uyanmayacağı ve gayri resmi konuşmamızda bizi azarlayacağı düşüncesi içimi parçaladı.

Eğer uyanmazsa, bu Irina'yı mahvedecekti ve onun bundan kurtulabileceğini sanmıyordum.

Uyar, Nico. Sadece uyar.

"Doktor bunu zamanın göstereceğini söyledi," diye yanıtladı Roman, sesi alçak ve mesafeliydi.

Onunla yüzleştım ve dağınık görüntüsünü değerlendirdim; uzamış sakalları, kan çanağına dönmüş gözleri ve onları hastaneye getirdiğimiz sabahtan beri üzerinde olan aynı kıyafetler.

Bu üç gün önceydi.

"Daha uyumadın mı?"

Beni görmezden gelip sanki mucizevi bir şekilde Nico'yu uyandıracakmış gibi şeffaf cama bakmaya devam edince omzundan tuttum.

"Roman, uyumalısın. Bu halinle kimseye yaranamazsın. Ne Aurora'ya, ne Nico'ya ve ne de her an gelebilecek olan küçük çocuğa."

Bakışlarımı yakalamak için başını eğdiğinde, yüz hatlarında incinmiş ama en çok da ihanete uğramış bir ifade belirdi. "Kimin *kimseye* faydası yok biliyor musun? Bizi en başta bu lanet olası çıkmaza sokan kişi."

Göğsüm yandı, kendi çıkmazlarım arasında kaldım. "Onun olanlarla hiçbir ilgisi yoktu."

"Olmayabilir. Ama bu onun şu anda yaşam mücadelesi verdiği gerçeğini ortadan kaldırmaz."

"Onun peşinden kendi başına gitti."

"Çünkü o önemsiyor!" Avuçlarının topuklarını gözlerine bastırdı. "Her zaman çok fazla önemsiyor."

Tüm bu durum berbattı ve düzeltmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Roman sadakatsiz olduğumu düşünüyordu, Nico komadaydı ve Irina'nın akıl sağlığı kara bir uçurumdu.

"Hepimiz önemsiyoruz," dedim sertçe. "*Irina* önemsiyor. Onu hiç gördün mü?" Cansız bedeninin görüntüsü zihnimde her belirdiğinde kanım donuyordu -gerçi hiç gitmiyordu. "Hayır, görmedin çünkü görseydin onun da en az kardeşi kadar acı çektiğini bilirdin."

"Ben kalpsiz bir herif değilim Luca," diye tersledi. "Irina, Aurora'nın onu ziyaret etmesini kabul ettiğim için bile çok şanslı olmalı."

Alay ettim ve onun küçüklüğüne karşı başımı salladım. "Sahip olduğun tüm güçle, bu ikisini asla ayıramazsın. Onlar kardeş gibiler."

Roman, Nico'nun odasının kapısını açtı. "Kardeş gibiydik ama bak bu bizi nereye getirdi."

Kapıyı kapattığında şaşkın şaşkın boşluğa bakakaldım.

Roman'ın Irina'yı seçtiğim için bana ihanet etmiş gibi hissettiğini biliyordum ama o da benimle aynı durumda olsaydı, tepkileri ne olursa olsun o da Aurora'yı seçerdi.

Aurora'yı seçmişti ve bu onun ikiyüzlülüğüydü.

Ama gerçek şuydu ki kardeşim acı çekiyordu ve bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu, her şey Nico'yla ilgiliydi. O her yönüyle onun oğluydu ve hiçbir DNA testi bunu değiştiremezdi.

Kalbim kırık bir şekilde Irina'nın odasına girdim.

Uyanıktı, pencereden bakarken bakışları odaklanmamıştı.

"Nico'yu görmek istiyorum. Henüz uyanmadı mı?"

Onun yanındaki yatağa oturdum ve başımı salladım.

Yutkunurken boğazı çalışıyordu ve onun kendi işkence dolu düşünceleriyle boğuştuğunu görmek bana acı veriyordu.

Son birkaç gündür hayat onu tüketmişti ve bu, çukur ve çökük yüzünde açıkça görülüyordu. Çıkıntılı kemikler ve unutulmaz mavi gözler.

Elimi onunkiyle birleştirdim, onun kesik eli ile benim yırtık elimin ironisine dikkat ettim. İçimde biriken öfke ve gerginliği boşaltmak için hızlı bir öldürme çılgınlığı yapmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"İkiniz de bugün taburcu edileceksiniz."

Elini yumruk yapıp yere koymadan önce bilinçsizce yamalı gözüne uzandı.

Beni ona bakarken yakaladığında yanakları renklendi ve yüzündeki hoşnutsuzluk olmasa göğsüm ısınabilirdi.

"Utanma, Irina. Benimleyken asla."

"Ben değilim." Elimini bırakıp benden uzaklaşırken savunması yeniden yükselmişti.

Elini geri çektim ve ona doğru eğildim. "Benden de saklanma."

Bana alaycı bir şekilde bakarken gözleri tiksintiyle kısıldı. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa kendini hapsettiğin cehennemde seni bulur ve dışarı sürüklerim."

Aurora ile olan konuşmasının tamamını duymuştum. Sevmeye layık olmadığına inandığını biliyordum. *Benim* sevgimi hak etmediğine.

Bu kelime Irina için hissettiklerimin yanında çok sönük kaldı.

Ona karşı hissettiğim şey, o yanımda olmadığına nefes alma yeteneğimi elimden alan zorlayıcı bir güçtü. Ona tahammül edemediğimde göğsümde dayanılmaz bir ağrı vardı.

O acı çekmesin diye. O kadar güçlü bir özlem ki kalbimi kendi kalbinin yanına almıştı ve onunki durduğu gün benimki de duracaktı.

Kaşlarının arasında hüznün dolu bir çatık oluştu. "Beni tanıımıyorsun bile."

"Bana söylediklerin için üzgün olduğumu biliyorum."

Gözlerime bakarken ağzı şaşkınlıkla aralandı, gözlerinde birçok duygu yanıp sönüyordu.

"Sen zarar görmüşsün, Irina." Elini kaldırdım, porselen tenindeki kesiğe bir öpücük kondururken bakışlarımı onunkilere kilitledim. "Ama ben de öyleyim. Bu senin kötü bir insan olduğun anlamına gelmez."

"Öyleyim," diye fısıldadı, parmakları yanağımı şefkatle okşayana kadar esnedi. "Özür dilerim."

Dokunuşu sıcaktı, avuç içlerine güç veriyordu. Beni evcilleştir.

"Hadi seni buradan çıkaralım, tamam mı?"

Sorarken yüzündeki ifade belirsizliğe dönüştü. "Önce telefonumu alabilir miyim? Hemşire eşyalarımı getireceğini söyledi ama getirmedi."

Ona istediğini vermek için bir hamle yapmadığımda yüzü düştü. "Luca?"

Ondan uzak durdum. "Bunu yapamam, tatlım." "Ne demek *yapamam*?"

"Aynen dediğim gibi." Yerleştirmeden önce telefonunu kaldırdım.

cebime geri koydum. "Telefonunu geri alamayacaksın."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Ayağa kalkmak için çabaladı ve ben öne çıkarken aynı anda yüzünü buruşturdu. *Hay sikeyim.* "Babam benden haber alamazsa buraya gelecek ve daha büyük bir sorunumuz olacak. Savaş!"

Rahatsızlık içinde onu izlerken çenem büküldü. "Bırak onu." Dişlerimi sıktım. "Hemşire!"

Saniyeler sonra, birden fazla hemşire koşarak geldi ve Irina'yı hemen yere yatırdı.

Zor biri olacağından şüphelenmiştim ve statü ve para sizin adınıza taşındığında, kimse sizi inkar edemezdi.

"Bırak beni!" Yatağa doğru kıvrıldı, bana saf bir nefretle bakarken gözleri parlıyordu. Daha önceki şefkati çoktan gitmiş, yerini ihanet almıştı.

"Efendim." Şırıngayı tutan hemşire onayımı bekledi.

Bunu yaparak bana duyduğu az miktardaki güveni tehlikeye attığımı biliyordum ama onu asla bırakmayacağımı söylediğimde ciddiydim.

"Onu yere bırak."

"Luca!" Sesindeki gerginlik ruhumu parçaladı ama bu şekilde olması gerekiyordu. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum," d i y e mırıldandı gözlerini kırpıştırarak kapanırken.

Ona sahip olduğum sürece, savaş umurunda bile değildi.

BÖLÜM 25

IRINA

T Sanki dengesiz bir hayvanmışım gibi beni yere yatırdı. Luca'nın yatağında yatarken, sakinleştiricinin etkisi beklediğimden daha çabuk geçerken, öfke sıcak ve ağır bir şekilde içime doldu.

Benim uysal bir bebek olup burada onunla kalacağımı mı sanıyordu? Bu hastalıklı bir peri masalı değildi ve o da kesinlikle benim kurtarıcım değildi.

Neredeyse hiç sahip olmadığım bir enerjiyle yavaşça ayağa kalktım, yaralarımın yanığı etimde cızırdıyordu.

Babamla gerçekten konuşmam gerekiyordu, sadece Nicolai ile olan durumu yatıştırmak için değil, bunu bize kimin yaptığını bulmak için de.

Bir düşman mıydı? Bundan ne kazanmış olabilirler ki?

Titrek adımlarla yatak odasının kapısına doğru yürürken nefesimi verdim. Buraya en son geldiğimde Luca'ya veda etmişim ve bu bana bir ömür önceymiş gibi gelmişti, kalp ağrısı hâlâ havada asılı duruyordu.

Burada kalamazdım.

Kapı tokmağına uzandığımda kapı açıldı.
hayattan daha büyük bir varlık odaya giriyor.

"Bir yere mi gidiyorsun, *piccola ribelle*?" Tembelce bana yaklaştı, karamel gözleri beni içine çekti.

"Ne düşünüyorsun?" Sanki beni uyutmak için ilaç vermemiş gibi rahat tavırları karşısında kan beynime sıçradı.
"Senin esirin olmayacağım, seni psikopat."

"Benim de öyle olduğumu çoktan kabul ettiğimizi sanıyordum." Dudaklarını alaycı bir sırıtışla kıvrarak üzerimde yükseldi. "Ayrıca, ben sana esir demezdim."

"Beni buraya isteğim dışında getirdin." Dişlerimi sıkmaktan ağrıyordu. Neden en az onlar kadar hayalperest birine bulaşmak zorundaydım ki? "Esaret değilse, o zaman ne?"

"Kaptanlar genellikle tutsakları tarafından deliliğin eşiğine sürüklenmezler." Benimle göz hizasına gelene kadar eğildi.
"Öyle mi?"

Kokusu etrafımı sardı, duyarlılığımı ve ahlakımı anında bloke etti.

Bana ne haltlar oluyordu?

"Genellikle tutsaklarının incindiğini düşünmek bile onlara acı vermez." Sesi hırçınlaştı, sanki bana ama en çok da kendisine kızgındı. "Öyle mi?"

"Luca. . . "

Alnını benimkine bastırdı, avuç içi çenemi tutuyordu.
"Genellikle esirlerinin ruhu için kendilerininkinden daha fazla endişelenmezler. Öyle mi?"

Göğsümde yoğun duygular dönüyor, onun sözleriyle kanımda adrenalin yükseliyordu. Keşke ona teslim olup kim ve ne olduğumu unutmak kolay olsaydı ama yapamadım.

"Sadece zamanımızı bekliyoruz Luca," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu ve bunun beni ne kadar zayıf gösterdiğini umursamıyordum bile. "İkimiz de hikâyemizin nasıl biteceğini biliyoruz ve bu asla mutlu bir hikâye olmayacak."

Bir anda tavrının değiştiğini hissettim. Parmak uçları soğumuştu, benden u z a k l a ř m a d a n önce bakışları daha da soğumuştu.

"Kıyafetlerini çıkar."

Bu ani çıkış karşısında midem bulandı. "Ne?" "Seni temizlememiz gerekiyor."

"Biz mi? Bana yaklaşamazsın." "Hoş olmayan yöntemlere başvurmamı mı tercih edersin?"

"Bunu bir kez yaptın. Bir daha yaparsan seni affetmem." Karşılaştığım diğer tüm erkekler gibi irademi elimden almıştı ve bu canımı acıtıyordu çünkü onlar gibi olmadığını biliyordum.

Luca dudaklarını büzmüş, kollarını kavuşturmuş, inkâr etmeden öylece duruyordu.

Onunla savaşmaya devam etmek istedim ama çok yorgundum. Bu beni hiçbir yere götürmeyecekti ve şu anda yalnız kalmak istiyordum.

Kartları o dağıtıyor olabilir ama üstünlüğün bende olduğundan emin olurdum.

Sert hareketlerle hastane önlüğünün ayaklarımın dibinde bir yığın halinde bedenimden düşmesine izin verdim.

Kalbim göğsümde acı verici bir ritimle çarpıyordu, ne kadar açıkta olduğumun farkındaydım - nasıl göründüğümün ama saklanmamak için yanağımın içini ısırdım.

Başıma gelenlerin sonuçlarını görmeye hazır olmayabilirim, ancak kimsenin değiştiremeyeceğim bir şey için beni utandırmasına izin vermem.

Yine de, Luca'nın utanmadan vücudumun uzunluğunu takip etme şekli, onun herhangi biri olmadığını kanıtladı.

Gözlerindeki vahşi pırıltı, dikkatini çekmek için bacaklarımın üzerinde kaymama neden oldu.

Fark etti, gözlerimi yakaladığında burnu parladı ve birden ona neden kızgın olduğumu unuttum.

A r a m ı z d a k i ılık havada gerginlik kaynıyordu ve nabzım *işaretleme* ihtimaliyle hızla atıyordu.

şimdi ve burada.

Bana doğru yavaş bir adım atarken nefesimi tuttum, sanki bundan daha hızlı bir adım beni kaçtırtacakmış gibi.

Sonra tek kelime etmeden kararın bakışlarını başka yöne çevirdi ve banyoya giden birkaç basamağı geçti.

Akan suyun sesi yankılandığında, tam kıyafetlerini çıkarırken onu içeri kadar takip ettim.

Arkası dönükken, vücudunun yontulmuş düzlemlerine bir kez daha hayran kaldım. O bu kadar güzelken bunu yapmamak zordu. Parlak ışıktaki daha da belirginleşen keskin yara izleri ve siyah mürekkeple sıkıca sarılmış tonlanmış kaslar.

Farkına vardığım şey tüm gücümle beni vurdu.

Bana inat olsun diye burada değildi. Zihnim acımasız düşüncelerle darmadağın olurken beni topraklamak için buradaydı.

Boğazım düğümlendi, gözyaşlarımın acısı gözlerimi yaktı. Korkağın tekiydin, Luca boktan yanlarını utanmadan bu kadar açık bir şekilde sergilerken kendi gerçekliğini kabullenmekten korkuyordum.

Nasıl olur da onu güzel görürken kendimi tam tersi olarak algılayabilirdim?

Göğsümde kabaran bir ağrıyla ayaklarımı onun durduğu yere doğru sürükledim, sonra kollarımı arkadan ona doladım ve yüzümü sırtına gömdüm.

Benim için bunu yaptığında öfkeme hakim olmak zordu. Düşüğümde beni yakalamak için hep oradaydı ve bu *canımı* yakıyordu. Katmanlarımı soyacak ve yüzeyin altında gizlenenleri görecektik kadar sabırlı olan tek kişinin o olduğunu bilmek acı veriyordu.

"Teşekkür ederim."

Dakikalar sonra nihayet iç çekti, nasırlı elleriyle kollarımı tuttu, kalbinin ritmi avuçlarımda düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Daha iyi bilmesem, gergin olduğunu düşünürdüm.

"Bandajlarını çıkaracağım," dedi, beni sıkıca kavramıştı.

Kendimi geri çekip beni rahat bırakması için yalvarma dürtüsü şiddetle çarpıyordu ama ona daha sıkı sarıldım, teninin sıcaklığı kendi tenimi kaplayan buzı eritiyordu. Korkmayacaktım.

Arkasını döndü, sıkıntılı yüzünde uğursuz bir gölge belirmişti. "Sana zarar vermek için burada değilim."

Gözlerim onunkilere kilitlendiğinde sözlerindeki gerçeği gördüm, benim için karşılığını ödeyemeyeceğim kadar çok şey yaptığını biliyordum.

Ona tüm kalbimle güvenerek başımı salladım.

Bana doğru uzanıp ilk örtüyü, sonra bir sonrakini ve bir sonrakini sıyırdığında nefesim kesildi.

Serin hava yeni açığa çıkan tenime çarptı, üzerime bir hafiflik hissi çöktü.

Tepkimi ölçerkenki odaklanmış ifadesini ve onları çıkarmaya devam ederkenki temkinli tavrını izledim. Kibarlığı görünüşüyle öyle bir tezat oluşturunuyordu ki neredeyse beni güldürecekti.

Elimi tuttu ve beni davetkâr suyun üzerimize fışkırdığı düşün içine yönlendirdi.

Sırtımı göğsüne dayayarak beni sabitledi, varlığı gergin sinirlerime koruyucu bir kucak oldu.

"Sana dokunacağım," dedi Luca, sesi ağır ve temkinliydi. "Sorun olur mu?"

Başımı omuzlarına yaslayıp gözlerimi kapatırken başımı salladım.

"Bunu senden duymam gerek, Irina."

"Evet," diye fısıldadım, kalbim göğsümde takla atıyordu. "Sorun yok."

Başka biri olsaydı, bu riski almaya cesaret edebileceğimi bile sanmıyordum.

İlk dokunuşunun bana sıkıntı vermesini bekledim ama onun yerine rahat bir huzurla karşılaştım.

Uzun zaman önce onları önemsemeyi bırakmışken bedenimin verdiği tepkileri anlamak zordu ama Luca hizmetini sürdürürken istemeden de olsa içimdeki kayıp bir parçayı iyileştirdi.

Beni dikkatlice yıkamak için zaman ayırdı, parmakları hafif vuruşlarla vücudumu okşadı ve dokunuşunun hassasiyeti daha önce dökülmemiş gözyaşlarının serbestçe dökülmesine izin verdi.

Kalbim dolu, tutuşmaya hazır ve uzun zamandır bana yabancı olan bir şekilde şefkat görmekten dolayı patlamaya hazır hissediyordu.

Saçlarıma geçtiğinde, kafa derime masaj yaparken nefesimi tuttum, hızlıca duruladığında saçlarımın uzunluğu belli oluyordu.

"Arkanı dön, tatlım."

Yüzümü ona dönmem için beni yönlendirdi çünkü görünüşe göre zihnim ne dediğini anlayamayacak kadar karışık.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, gözleri şiddetle parlıyordu.

Su üzerimize dökülürken ağzım kurudu. Luca kalbimin tellerini çekiyordu ve bana hissettirdiklerine engel olamıyordum. Hayatıma girmiş ve bir parçama o kadar derinden işlemişti ki, onun nerede başlayıp benim nerede bittiğini kestiremiyordum.

"Evet."

Parmak eklemlerini usulca yanağıma değdirdi ve ben de bana bakışından tamamen büyülenmiş bir şekilde dokunuşuna doğru eğildim.

Göğsümün içinde dönen bu kaosun bir adı olmalıydı. Biri yüzünden nefes almakta zorlanmak normal olamazdı, değil mi?

Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş, Luca'nın ne yaptığını çok geç olana kadar fark etmemiştim, serin hava çıplak gözümü fırçalıyordu. Kusurlu gözümü.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken dudaklarım titredi. "Neden?" Nedense Luca'nın yüzümün mahvolduğunu görmesi, bedenimi görmesinden daha kötüydü.

"Sana benden saklanmamanı söylemiştim," diye cevap verdi hiç tereddüt etmeden. Parmakları, sanki yarıkları hafızasına kazımak istercesine gözümün üzerinde nazikçe gezindi. "Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydin, belki o zaman

sana karşı hissettiğim çaresizliği anlayamazsın. Seni *istemek*.
Sana *ihtiyacım* var."

Böyle bir itirafı duymaktan korkmalıydım.
Onun gibi bir adam, ama içimde dolaşan duygu korku
değildi.

Kabullenmeydi.

Teslimiyet.

O benimdi.

BÖLÜM 26

IRINA

"I Sana baktıkça deja vu yaşıyorum."

Battaniyeyi yüzümden iterek en iyi arkadaşıma baktım. Arkadaşım. "Az önce travmanla ilgili bir şaka mı yaptın?"

"Buna iyileşmek deniyor," diye karşılık verdi ve yatağa tırmanıp yanıma uzandı. "Rahatla biraz."

Rahatlayamıyordum. Luca'yla hep bir adım ileri, üç adım geri gidiyor gibiydik.

Beni bir haftadır bu odaya kilitlemişti, gündüzleri bana kendi hemşirem gibi bakıyor, geceleri ise bir sevgili gibi kollarına alıyordu - ben istemiyormuş gibi davrandığımda bile.

Her gün ona beni ne zaman bırakacağına dair aynı soruyu soruyordum. O da her gün sanki hiç sormamışım gibi beni görmezden geliyordu.

Kızgındım. Aramızdaki bu sürekli itme ve çekme beni delirtiyordu. Onu istiyordum. Ona *sahiptim*. Ama koşulları görmezden gelemezdim.

İtalyan Mafyası ile Rus Mafyası arasında savaş çıkma ihtimaline karşı onu uyarmak boşunaydı ama o bunu daha da az umursuyordu.

Kazadan beri babamla ya da Viktor'la konuşmamıştım ve onların sessizliği de beni korkutuyordu. Benim için gelebilecek imkânlarla sahiplerdi, bu da büyük planın içinde oldukları anlamına geliyordu. Hamlelerini yapmaları an meselesiydi.

Kendimi içinde bulduğum durum beni dehşete düşürdü. Babamla konuşup her şeyi açıklayabilirsem, belki onu durdurmak için bir şansım olabilirdi.

Bunun yerine, bir yük haline geldim ve işe yaramaz olmak her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Aurora." Yüzünü ona döndüm ve güneşin yüzüne vurarak gözlerindeki yeşil lekeleri aydınlatmasını izledim. "Yardıma ihtiyacım var. Lütfen."

Bakışları yenilgiyle benimkileri aradı. "Yapamayacağımı biliyorsun." "Bunu oğlun için yap," dedim, durumu manipüle ederek bir ahmak gibi. "Burada kalırsam, hayatlarınız tehlikeye girecek." "Peki seninkine ne olacak?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ama şaşkınlığımı gizledim. "Hiçbir şey," diye yalan söyledim, kelime dilimde acı bir şekilde oturuyordu. Gerçek şu ki, bilmiyordum.

Duygularımı ruhumun karanlığına itmiş, gerçekliğimden kaçmıştım.

Nicolai'yi Rusya'ya getirme görevimde başarısız olmakla kalmamış, en değerli varlığımı, güzelliğimi de kaybetmişim. Peki artık işe yaramayan varlıklara ne olur? Atılırlar.

Babam beni benim kendimi gördüğüm kadar işe yaramaz görür müydü?

Mide bulantısı midemi düğüm düğüm etti. Babamla aramızdaki ilişkiyi daha önce hiç sorgulamamıştım ama geçen hafta düşüncelerimle sessizce oturmak beni sarmalın içine sokmuştu.

Daha gençken, çocukluğumun geçtiği evin dört duvarı arasında sıkışıp kaldığımda onun reddini hissetmişim ve bunu tekrar hissetmekten çok korkuyordum.

"Irina. . ." Aurora'nın yüzü bana doğru eğildiğinde daha yakındı, gözlerimi kaplayan gözyaşlarının parıltısıyla bulanıklaşmıştı.

"Nereye gittin?"

Onun yanında top gibi kıvrılırken yüzümün parçalandığını hissettim, içimde kendinden parçalar kaybetmiş ve bunu nasıl düzelteceğini bilmeyen küçük kız için sessizce ağlıyordum.

Sevgiye, onaylanmaya ve kabul görmeye o kadar muhtaçtım ki babama ve Bratva'ya olan sadakatimi sürdürmek için iki kere düşünmedim.

Kendi acımın sebebi olduğum için kendimden nefret ederek hıçkırıklara boğuldum.

Aurora beni sımsıkı kucakladı, tarçın kokusu rahatlatıcı bir şekilde etrafıma yayıldı. *Evime*.

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım, her nefes alışım acı veriyordu.

Göğsümün içindeki ağır yükü.

Böyle devam edersem, günlerimi kendime acıyarak geçirirsem, bu benim sonum olacaktı. Son iki haftada tüm hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağlamıştım. Bu rahatsız ediciydi ve bana yakışmıyordu.

Gözlerimdeki fazla yaşları silerken, Aurora'nın endişeli ifadesini yakalamak için başımı geriye doğru eğdim.

Hamile bir kadını strese soktuğum için çok kötü bir insandım. "Burası bana o sarışının içinde neler olduğunu anlatacağın yer mi?

kafanı?" Gerginliği azaltma çabası garipti ama takdire şayandı.

Kadın zaten yeterince sıkıntı çekiyordu, sarmal halindeki kardeşi, hamileliği ve Nicolai'nin iyileşme süreci.

Kardeşim iki gün önce uyanmıştı ve onu görmek için içimde yoğun bir istek vardı ama buna *iznim yoktu*.

Luca'nın bana bu fırsatı vereceğinden bile değil.

Kaçış. Ziyaret etmeme izin vermeyen kişinin Roman olduğunu öğrenince şok olmadım.

"Bugün değil, ama benim için bir şey yapmanı istiyorum." "Ne olursa."

On dakika sonra, aydınlık banyoda duruyorduk.

Aurora ıslak saç tellerimi nazikçe taradı. "Bunu daha önce hiç yapmadım ama elimden geleni yapacağım."

"Şu anki halimden daha kötü olamaz," diye yarım ağızla güldüm. Aynada hâlâ kendime bakamadığım düşünülürse, iyi olup olmamasının zaten bir önemi yoktu.

"Şimdi kesmeye başlayacağım."

Yüzüm belirsizlikle kızardı. "Bekle!"

Luca içeri girmeden önce kendimi toparlamaya çalıştım, Aurora ve benim aramda bakışırken ayak sesleri titriyordu.

Bir bakışıyla beni çırılçıplak soydu ve vücudum alev aldı, her sinir ucum onun yaklaşmasını arzuluyordu.

Aurora boğazını temizledi, yerinde kıpırdanıyordu ama ben ona dikkat edemeyecek kadar kendimi kaybetmişim.

Lavabonun altındaki çekmeceyi açıp bir şey çıkarana kadar odanın içinde ilerledi.

A uğultu ses dolu ve uzay, ve benim

Saçlarını kolaylıkla tıraş ettiğini gördüğümde nefesim kesildi.

Kalbimin düzensiz çarpışı orman yangını gibi içime yayıldı ve beni içten dışa yaktı.

Yere düşen her saç teliyle birlikte göğsümdeki ağırlık da beni esir aldı.

Birkaç dakika sonra usturayı kapattı ve çekmecenin içine geri koydu.

Tek kelime etmeden odayı geçti ve bakışlarımı tuttu, karamel gözleri vücudumun her santimini ısıtıyordu.

Gözden kaybolduğu anda yokluğunu hiç geçmeyen bir acı gibi hissettim.

"Haklıydım. . " Aurora arkamda durdu, ellerini omuzlarıma koydu. "Sana çok aşık."

Onun yorumunu duymazdan geldim, Luca'nın az önce benim için yaptıklarının etkisinden hâlâ kurtulamamışım. Tekrar.

Bu bana devam etmem için gereken itici gücü verdi çünkü çektiğim eziyette yalnız değildim. O hep yanımdaydı.

"Kes şunu." Sesim titredi, kendi kulaklarıma zayıf geliyordu. "Şimdi."

Makasın ilk çentiğı yankılandı, kesilen her telle omuzlarım sertleşti.

Aurora'nın işi bittiğinde gücün tekrar elimde olduğunu hissedeceğimi umuyordum.

Bu bir saç kesiminden daha fazlasıydı. Bu kontrol edebileceğim bir şeydi ve benden alınanı geri almak istiyordum.

Vücudumdan aşağı düşen ve ayaklarımın dibinde biriken her saç teliyle birlikte bedenimdeki gerginlik dağılıyor, yerini hafiflemiş bir his alıyordu.

"Hepsi tamam." En iyi arkadaşım önümde durdu ve muzipçe sırıttı. "Bilmiyorsan söyleyeyim, kısa saçla çok seksi oluyorsun."

İstemeye istemeye uzandım ve düzgün tellere dokundum, parmaklarımın uzunluğa alışmasına izin verdim.

Saçlarım beni tanımlamıyordu, vücudum ya da yüzüm de öyle. Güzelliğimle övündükten sonra şimdi güzelliğimin lekelenmiş olması yutulması zor bir haptı.

Onaylanmaya hiç ihtiyacım olmadı ama bu güce sahip olmak benimdi. Bu benim kimliğimdi ve kendimi kaybolmuş hissettiğim için suçlayamazdım. Ama bu ileriye doğru bir adımdı.

"Teşekkür ederim, Aurora."

Sessiz bir şefkat anını paylaştık, bana sıkıca sarılmadan önce gözlerine yansıyan anlayış.

Bir hafta daha geçmişti ve kendimden uzaklaştığımı hissediyordum. Luca bana bildiğinden daha fazla zarar veriyordu ve eğer biliyorsa bile bunu kabul etmiyordu.

Bana olan takıntısı, boğulmakta olduğumu görmesini engelliyordu.

Dış dünyaya kapalıydım ve yavaş yavaş aklımı kaybediyordum.

Luca yatak odasına geldiğinde güneşin son ışıkları pencereden içeri süzülüyordu.

Görünüşünü görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ter ve kan içindeydi, yüzü odanın gölgelerine karşı sertti.

Dişlerimi sıktım, ondan uzaklaşmadan önce dudaklarımı büzdüm.

Onu görmezden geldiğim için suçluluk duygusu içime işliyordu ama direnmezsem burada kalmaya razı olacaktım.

Kapının tıkırtısı kulaklarımı tırmaladı, keskin çarpışı beni irkiltti. Birkaç dakika sonra düşün sesi her yeri kapladı.

Bu onun kanı mıydı yoksa başkasının mı? Onu içeri kadar takip edip bundan kendim emin olmak istedim ama gururum daha ağır basıyordu.

Bana tek parça halinde geri döndü, işte bu kadar.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, üzerinde kalçalarını saran alçak bir havludan başka bir şey olmadan yatak odasına yeniden girdi.

Kan yok.

Bir iç geçirdim ve içimde bir duygu tsunamisi uyandırdığı için ona lanet ettim.

Luca gömme dolabın içinde kayboldu ve elinde bir avuç kıyafetle dışarı çıktı.

Amaçlı adımlarla bana doğru yürürken nabzım yeniden fırladı.

Kendi iyiliği için fazla güzeldi. Sert kaslar, keskin yüz hatları ve tenimi ısıtan vızıltılı bir kesim.

"Bugün zor olacak mısın?" Sesi sertti, omurgamdan aşağı kayıyordu.

"Bana istediğimi verip vermemene bağlı." Sesim amaçladığımdan daha hırıltılı çıkınca Luca'nın gözleri karardı.

"Peki sen ne istiyorsun, *piccola ribelle*?" Gözleri benimkileri esir almıştı ve bunun inkar edilemeyecek kadar kolay olacağını biliyordum

kendimi ona teslim etmek için. Bana ne verirse kabul etmek, her saniyesinin tadını çıkaracağımı bilmek.

"Özgürlük."

Tek bir kelime, ama bu dört duvar arasında tutsak olmaktan çok daha fazla anlam taşıyordu.

Bana sert bir bakış fırlatırken elini yana bıraktı ve hareketsiz kaldı. "Kollarını kaldır, Irina."

İçimi çektim, emrini yerine getirdim.

Bu canavar aynı anda hem beni kızdırmayı hem de kalbimi ona karşı sevgiyle doldurmayı nasıl başardı, asla bilemeyeceğim. Ona kendimi görmeye hazır olmadığımı söylediğinden beri benim için kıyafetlerimi değiştiriyordu ve hatta o kadar ileri gitti ki

Banyodaki aynayı kaplıyor.

Ne kadar zayıf göründüğüm için mide bulantısı göğsümü yakıyordu ve bundan nefret ediyordum.

Luca kaşkolu başımdan geçirip yerine uzun kollu bir gömlek giydi. Bakışları, anlam veremediğim bir duyguyla tüm zaman boyunca benimkileri tuttu.

Sırada pantolonum vardı ve her vuruş ve bakış beni nefessiz bırakıyor, bu adamın en ufak bir ilgiden üzerimde yarattığı sebepsiz etkiyi kanıtlıyordu.

Botlarımı ayağıma geçirdiğinde merakım tavan yaptı. "Nereye gidiyoruz?"

Ayağa kalktı ve dolabın içine doğru yürüdü, sonra da kendine özgü kıyafetini, kot pantolonunu ve deri ceketinin altına beyaz bir tişört giyerek dışarı çıktı. Boynundaki dövmelemlerle her kadının rüyası ve kâbusu bir aradaydı.

"Dışarı."

Bir anda aklıma olası kaçış planları gelmeye başladı. Sonunda buradan çıkma konusunda çok hevesli görünmek istemediğim için onu daha fazla sorgulamadım.

Yataktan kalktım, vücudum huzursuz sinirlerden titriyordu. Eğer onu terk etmeyi başarırsam, o zaman ne olacaktı?

Komodinden anahtarlarını aldı ve bana doğru yürüdü, botlarının burnu benimkine değince durdu. "Beni buna pişman et, Irina. Sana meydan okuyorum."

Kapıyı açmadan önce çenemin altını dürttüğünde tehdit açıktı.

Kafa karışıklığı bilincime ağır geldi. "Kilit açık mıydı?" O duşayken çıkabilirdim.

"Her zaman kilitli değildi."

Kapıya yaslanmış, geçmemi beklerken başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

"Seni hiç dışarıda bırakmadım," diye onayladı. "Ve sen de hiç kontrol etmedin. Neredeyse yaptığın o ilk gece dışında."

Hasta olacaktım. "I. . .

I."

Yine de tekrar kontrol etmiştim, değil mi? Düşüncelerim birbirine karışmış, iyi bir bahane bulmaya çalışıyordum. Neden burada kalmayı isteyerek seçeyim ki? Yalan söylüyordu.

Bir panik dalgası beni yakalamakla tehdit etti, görünmez eller boynuma dolandı, o tanıdık his beni karanlık uçuruma çekmekle tehdit etti.

"Nefes al." Luca'nın keskin sesi kara bulutu yararak geçti, eli çenemi neredeyse acı verecek şekilde kavradı ama yüzeyin altına batmamı engelleyerek beni yerimde sabitledi. "Nefes al, tatlım."

Bir ciğer dolusu havayı içime çektim, her nefes alışımda görüşüm biraz daha netleşiyordu, ta ki üzerimde beliren sıkıntılı yüzünü görene kadar.

Yüzümü kavradı, bal rengi derin gözleri içime işledi. "Burada olmak ~~isten~~ çünkü kendini güvende hissediyordun."

Ona karşılık vermek ve yanıldığını söylemek *istedim*. Burada olmak *istemediğimi* söylemek istedim ama sözlerinin geri kalanı aklıma geldikçe kendime kızmaktan kendimi alamadım.

Luca ile birlikte olmak bana farklı bir güven duygusu verdi ve ben de buna tutundum. Dikkatliydi, ne yaptığının farkındaydı.

benden önce ihtiyaç duydu. Fiziksel ve zihinsel olarak rahat etmemi sağlamak için elinden geleni yaptı.

İlişkimizin derinliğini inkâr ediyordum ve o da sabırla benim onun gibi bunu kabul etmemi bekliyordu.

Beni tuzağa
düşürmemişti. Bunu
kendim yapmıştım.

Alnıma iffetli bir öpücük kondurarak beni sersemliğimden kurtardı. "Gel hadi. Kız kardeşim seninle tanışmak istiyor."

Kardeşin mi?

Genç bir kızın mutfakta bir taburede oturduğu zemin kata ulaşmadan önce soğukkanlılığımı geri kazanacak zamanım olmadı.

Açık kahverengi saçları kıvrılmıştı ve tek bir teli bile yerinde değildi, makyajı mükemmel yapılmıştı ve ince bedeninde tüvit bir etek ve blazer ceket vardı.

"Evangeline," diye seslendi Luca ona, dikkatini çekerek.

Eğer Luca Camorra'nın lideriyse, o zaman kız kardeşi de Mafya prensesi ve mükemmel bir imaj çizmek için yetiştirildiği açıktı.

Döndü, beni fark ettiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi.

Bozulmamış, zarif ve zarif. Yine de yeşil gözleri farklı bir hikâye barındırıyordu.

"Senin hakkında çok şey duydum, Irina." Başka kimsede görmediğim bir coşkuyla bize doğru yürüdü. "Sonunda bir yüze bir isim koymak güzel."

Gözümdeki yara izi onu rahatsız ettiyse de bunu bana bir hazine parçasıymışım gibi bakarken belli etmedi.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Öyle mi?"

Luca kız kardeşine ters ters bakarak, "Yalan söylüyor," diye homurdanmakta gecikmedi.

Kendine güvenen biriydi, bu yüzden ifşa edilmekten biraz utanmış gibi görüldüğünü görmek eğlenceliydi.

"Hayır, değilim." Tekrar bana bakmadan önce muzipçe gülümsedi. "Yine de söylemeliyim ki, güzelliğiniz hakkındaki açıklaması yetersizdi."

Oh.

Luca'nın gözlerini yakaladım, yüzü pasifti ve Eva'ya gerçekten benden bahsettiğini doğruluyordu.

Gözbebekleri büyüdüğüce midemde kelebekler uçuştı, sanki önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim." Dudaklarımda içten bir gülümseme belirdi. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Bana onun hakkında hiçbir şey söylememişti ama bu söylenmesi gereken doğru şey gibi görünüyordu.

Eva'nın gözleri pembeleşirken parıldadı. Gerçekten çok tatlıydı. Kurtlarla dolu bir dünyada fazla masumdu.

Luca ona, "Biz çıkıyoruz," dedi ve başını öptü. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Birkaç saniye içinde, o tek vedaıyla ilişkilerini özetledi.

Onun şefkatli ilgisiyle kalbim kabardı. Şimdiye kadar karşılaştığım en sevecen psikopattı.

"Umarım daha sonra konuşma fırsatımız olur, Irina."

Ona tereddütle başımı salladım, olmayabilecek bir şey için ona boş yere umut vermek istemedim.

Evin dışına adım attığımız anda Luca beni kapıya doğru itti, boğazımı sıkıca kavradıktan sonra ağzını ağzıma yapıştırarak nefesimi kesti.

Dilini dudaklarımın kenarından geçirdi ve sert darbelerle dudaklarıma yapıştı.

Beynim onun sarhoş edici tadının sıcaklığıyla kısa devre yaptı ve dokunuşunu nasıl derinleştirebileceğimden başka bir şey düşünemedim.

Ellerimi başına doladım, kısa saç telleri avuçlarıma batıyor, vücuduma yayılan bu sıcaklığı körüklüyordu.

Beni tamamen yok ettiğini ve tekrar bir araya getirdiğini hissetmek için ayak parmaklarımdan üzerine çıkarken onu aşağı çektim.

Alt dudağını ısırıp alay ederek çektim ve sanki beni tamamen yutmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi çıkan sestem zevk aldım.

Boğazımı sıkarak bırakmama ve ona bakmama neden oldu. Gözleri bal havuzları gibiydi, arzu ve sahiplenme derinliğinde dönüyordu.

"Bu ne içindi?"

Başparmağı boynumdaki nabzı okşadı. "Benim için."

Arkasını dönüp patikadan aşağı doğru yürüdü ve beni adrenalini seviyemi düşürmekle baş başa bıraktı.

Vahşi beni nasıl hazırlıksız yakalayacağını ve dengemi nasıl bozacağını gerçekten biliyordu.

Kapıyı ittim ve onu takip ettim, bisikletinin arkasından fazladan bir kask çıkarmasını izledim.

"Yani," diye başladım, birdenbire kendimi emin hissetmemiştim. "Kız kardeşine benden bahsetmişsin."

Kaskı bana takmadan önce aramızdaki birkaç adımı kapattı. "Yapmamam için bir sebep var mı?"

"Bolca."

Gözlerimi aradı, bakışlarının yoğunluğu beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetti. "Hiç önemi yok."

"O vahşi kardeşinin beni kaçırdığını biliyor mu?"

Dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Onun gibi bir şey."

Elimi tutup motosiklete binmeme yardım etti ve bana kendi motosikletimi sürmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlattı.

Önüme yerleştğinde arkasına uzandı ve kollarımı gövdesine dolayarak ellerimi göğsünde tuttu.

Bu nefesimi kesecek ya da kalbimi hızlandıracak bir şey değildi ama gecenin bizi çevreleyen durgunluğu yanağım ona değene kadar öne eğilmeme neden oldu.

Gözlerimi kapadım, bu anın tadını çıkarıyordum çünkü ayrılmak için bir şansım olduğunda bunu kullanacağımı biliyordum.

Roman'ın arazisinin tanıdık alanı görüldüğünde, içim çalkalandı.

Neden buradaydık?

Güvenlikten geçti, park etmeden önce malikaneye doğru ilerledi ve ben de inmek için zaman kaybetmedim.

"Burada ne işim var Luca?" I

İkimiz de Roman'ın benim hakkımda ne hissettiğini biliyorduk ve beni kendisine ya da kardeşime yakın bir yerde istediğinden şüpheliydim.

Peki, bu ziyaretin amacı neydi?

O Kaldırıldı onun Kask, daraltma onun gözler at Ben. "Bu tavrından vazgeçmek isteyebilirsin."

"Ya da ne?" İnanılmaz bir şekilde güldüm. "Beni yine mi kaçıracaksın? Gitmeme hiç izin vermediğin için biraz tartışmalı!" "Neden hep böyle yapıyorsun?" Yüzüme baktı, sanki sinirlerime dokunmuşum gibi saf bir öfkeyle bana bakıyordu. "Varsayalım ki Herkesin en kötüsü mü? *Benim içimdeki mi?*"

Dişlerimi sıkarak, aksini düşünmem için bana hiçbir neden verilmediği gibi aptalca bir şey söylememek için kendimi zor tuttum.

Luca benimle daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı sınırları çoktan aşmıştı ve bu ruhumun derinliklerine işliyordu.

Belki de ona açılmaktan korkuyordum çünkü bunun bir son olduğunu biliyordum. Hayatımdaki diğer her şey gibi kısa ömürlüydü ve onun beni terk edecek bir sonraki kişi olacağı düşüncesi itiraf etmek istediğimden daha acı vericiydi.

Onunla dönüp durmaktan bitkin düşmüş bir halde iç çektim. "Burada ne işimiz var Luca?"

Çenesi titriyordu ve söyleyecek daha çok şeyi olduğunu biliyordum ama söylemedi. "Nico'yu görmeye." Beni geçip gitti. "Bir şey değil."

Gece gökyüzüne baktım ve bu duruma nasıl düştüğümü anlamaya çalıştım.

İtalya'ya gelmeden önce bir planım vardı ama oyun değişmişti ve ben kaybediyordum.

Midem çalkalanarak Luca'yı evin içine kadar takip ettim, beni antrede bekliyordu.

Başka bir şey söylemeden, benimle birlikte büyük merdivenlerden yukarı çıktı.

Ev sessizdi, hiçbir ses yoktu ama Luca'nın Roman'a haber vermeden geldiğini düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Nicolai'yi görmeme izin vermesi için onu nasıl ikna ettiğini merak ettim. Belki de her şeyi yanlış anlamıştım.

Roman'ın güvenini kaybettiğimi biliyordum -gerçekten aradığım bir şey değildi- ama o benim arkadaşım olmuştu ve sanırım aramızdaki düşmanlık bana pek iyi gelmedi.

O da umurunda değilmiş gibi davranabilirdi ama başka biri olsaydım haftalar önce beynimi o yemek masasına sıçratırdı.

Roman asla düşman değildi ama Nicolai'yi bir sonraki *Pakhan* pozisyonundan alıkoyduğu an, Bratva için bir düşman olacaktı.

Luca en sondaki kapıyı itip açmadan önce birçok kapının önünden geçerken koridor belli belirsiz parlıyordu.

Kapıyı arkasından kapatmadan önce benim geçmemi bekledi.

Gözlerim kardeşime takıldığı anda göğsümdeki ağır ağrının hafıfladığını hissettim.

Uyanıktı, yastık ve battaniyelerle dolu bir yatağın üzerine tünemişti.

Bana doğru baktığında, içimden gülmekle ağlamak arasında bir şey geçti. "Nicolai. . . " Ona doğru bir adım attım ki başka bir ses beni durdurdu.

"Bu yeterince yakın." Roman banyodan çıktı, enerjisi karanlık ve zehir doluydu, hepsi bana yönelikti.

"Öz kardeşine zarar vermeyecek." Luca duvara yaslanmıştı, tavırları sıradan ama tetikteydi. Kollarını kavuştururken tişörtü pazularının üzerinde gerilmişti. "Sesini alçalt."

"Senden emir almıyorum Luca."

Aralarının da iyi olmadığı belliydi, bu da bu ziyareti daha da rahatsız edici hale getirdi.

Büyük olasılıkla sürüklenmelerinin sebebinin ben olmam hoşuma gitmiyordu. Buna şahit olmak zordu ama bilinmeyen bir bölgede nasıl ilerleyeceğimden emin olamadığım için sessiz kaldım.

Nico gözlerime takıldı. Gözlerindeki kahverengi aynı anda o kadar çok duyguyu yansıtıyordu ki çözmesi zordu.

"İkiniz de odadan çıkabilir misiniz?" diyerek onların dikkatini çekti. "Irina ile konuşmak istiyorum."

"Nic-" Roman sözünü kesmeden önce kardeşime doğru döndü.

"Yalnız."

Aralarında sessiz bir konuşma geçti ve Roman yenilgiyle saçlarını karıştırırken, onun için her şeyi yapacağını biliyordum.

"Kapının hemen dışında olacağım." Dikkatini bana çevirmeden önce kapıyı işaret etti, obsidyen gözleri söylenmemiş tehditlerle parlıyordu.

Kardeşimin iyiliği için sessiz kalmayı seçtim.

Roman Luca'yı kabaca kolundan yakaladı ve dışarı sürükledi.

Nicolai'ye ulaşana kadar hızla odayı geçtim ve yanındaki yatağa oturdum. Göğsü bandajlarla kaplıydı ve o güne ait görüntüler gözümün önüne geldi. Kemiklerinin kırılma sesleri. Kanla kaplı gevşek vücudu. Ben çaresizdim.

"O gün beni hiç takip etmemeliydin," diye boğuldum, elini tutup bırakmadan önce temkinli bir şekilde ona baktım.

Dokunulmaktan nasıl hoşlanmadığını hatırlayarak gitti. "Acı çekiyor musun?"

Bana sırtıttığında gamzeleri ortaya çıktı. "Artık değil. İyileşiyorum."

Rahatlamış bir nefes aldım ve vücudumun şu ana kadar içinde bulunduğu katılıktan kurtuldum.

"Sana yardım etmek istedim," diye fısıldadım. "O kadar çok istedim ki Nico, eğer zarar görmemen anlamına gelseydi buna tekrar katlanırdım."

Bu sözlerin ne kadar doğru olduğu göğsümü ağrıttı. Sadece birkaç ay önce tanıştığım birine karşı böyle bir sevgi besleyebileceğimi hiç bilmezdim ama o benim kardeşimdi. Onu korumak için her şeyi yapardım.

"Yapma." Soluk sarı saçları dağılmıştı ve ilk kez yirmi iki yaşında görünüyordu. "Ben de oradaydım, Irina. O adamın sana ne yaptığını gördüm. Eğer benim için bu acıyı taşıyorsan, bil ki ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

Gözlerimden yaşlar döküldü ve sesindeki yoğun duygu yüzünden yüzümde bir yol oluşturdu.

Bratva'nın Nicolai ile ilgili kendi gündemleri vardı ama benim tek istediğim kardeşimdi.

"Ne olursa olsun, gözündeki o yara iziyle çok fena görünüyorsun." Ortamı yumuşatmaya çalışarak sırtıttı.

Bunu unuttuğum için yüzüm kızardı. "Bilemem. Hiç görmedim."

Başını bana doğru eğdi, sert yüz hatlarını öfke kaplamıştı. "Ona seni yok etme gücü verme."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hafifçe başımı salladım.

"Roman bizi daha önce bulsaydı, belki de bunlar olmazdı." İçini çekti, gözlerinin etrafındaki koyu halkalar solgun teniyle bir tezat oluşturunuyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kulağımın arkasında bir takip cihazı var." Başını eğdi ve saçlarını yana yatırdı. "Derimin altında."

Çipin ince göçüğü zar zor görülebiliyordu ama oradaydı. Ve birden her şey anlam kazandı. Bizi çıkaracağını söylediğinde yalan söylememiştir. Roman'ın onu aramaya geleceğini biliyordu.

"Neden?" Nefes aldım, nedenini anlamamıştım.

Kıpırdamadan durdu; boş gözlerle önüne bakarken yüzü ifadesizdi. "Roman beni koruyor."

"O kadarını anladım." Kafama silah dayadığında.

Sessiz kaldı, gözleri boş ve bomboştur ve daha fazlası olduğunu biliyordum.

"Nicolai." "Hm?"

"Gerçek sebep ne?"

"Ondan ben istedim." Cevap sanki bunca zamandır dilinin ucundaymış gibi, sanki ilk kez birine gerçeği itiraf ediyormuş gibi dudaklarından döküldü.

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Anlamamı istemiyorum."

Benim mide düştü, benim kan
çalışan Soğuk, ve Benimle
konuşamamasından nefret ediyordum.

Acımı belli etmemek için sesimi temizleyerek, "Çünkü ben bir yabancıyım," dedim.

"Çünkü sen benim *kardeşimsin*. Ve bir kez olsun, birinin geçmişimi bilmesini ve bunun beni tanımlamasını istemiyorum."

Ne oldu sana böyle? Çığlık atmak istedim.

Bu anlamda aynıydık. Bana nasıl bakacağından korktuğum için Luca'nın beni tanımasını istemiyordum ve Nicolai de aynı nedenle onu tanımamı istemiyordu.

"O gece beni bu yüzden mi takip ettin?"

"İlk tanıştığımızda, sana karşı ani bir yakınlık hissettim ve nedenini ya da hayatımın bazı kısımlarını seninle paylaşırken neden rahat hissettiğimi anlamadım." Alnı kırılmanlık içinde buruştu. "Ama sonra kız kardeşim olduğunu öğrendim ve gitmene izin veremezdim. Seninle bir ilişki kurmak istiyorum Irina."

Daha fazla gözyaşı dökülürken içimden sulu bir kahkaha yükseldi. "Bu benimle geleceğin anlamına mı geliyor?" Öne doğru eğilip cevabını beklerken umut içimde kök salmıştı.

"Ne?" Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Hayır, bu... . kastettiğim bu değildi. İtalya'dan ayrılmıyorum."

"Ama az önce dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum," diye tersledi ve ben geri çekilince ses tonunu yumuşattı. "*Seni* tanımak istiyorum. Gerisi benim için önemli değil. *O* önemli değil."

"*Gerisi* beni tanımakla gelir."

Yatak başlığına yaslandı, hiçbir şey söylemedi ama bakışlarından her şey anlaşılıyordu.

Bana bir seçenek sunuyordu. Ya isteğini kabul edecektim ya da onu hiç tanımayacaktım.

"Geçmişinden kaçmış olabilirsin ama gelecekteki kaderinden kaçamayacaksın." Kasıtlı olarak onunla bir sorun yaratmaya çalışmıyordum ama babamızın başarılı olana kadar durmayacağını bilmesi gerekiyordu. "Ama seni kaybetmek istemiyorum."

Hikâyemizde bundan sonra olacakların ona zarar vermemesini umuyordum.

"Yine de gidiyorsun."

Alay ettim. "Roman'ın geceyi burada geçirmemden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Kastettiğim bu değildi," dedi başını kapıya doğru sallayarak. "İtalya'dan ayrılıyor musun? Luca?"

Göğsümdeki ağırlıkla birlikte midemdeki o mide bulandırıcı his de geri geldi. Ona gerçeği söylemek istiyordum ama Nico bunu biliyorsa Luca'nın öğrenmeyeceğini garanti edemezdim. Öğrenirse beni yatağına zincirlerdi.

Kalbim ikiye bölündüğünde bile ona gülümsedim. "Müsait olduğumda seni tekrar ziyarete geleceğim." Onun üzerine bir öpücükle

Ayağa kalktım ve odanın yarısına kadar gelmiştim ki sesi beni durdurdu.

"Güle güle, Irina."

O biliyordu. *Lanet* olsun.

Biliyordu. "Güle güle, Nicolai."

BÖLÜM 27

LUcA

R Nicolai'nin kapısında beklerken adamın öfkesi hissediliyordu.

İlişkimiz darbe almıştı ve aramızın bu kadar uzun süre kötü olması alışılmadık bir durumdu.

Irina'yı kardeşini ziyarete getirebilmemin tek nedeni Aurora ile konuşmam ve ondan Roman'ı ikna etmesini istememdi.

Karısına asla hayır diyemezdi.

En iyi arkadaşım bana dik dik baktı. "Onun İtalya'dan gitmesini istiyorum. *Ondan* uzakta."

Duvara yaslandım, ellerim ceplerimde. "Sen bunu kabul etmeyeceğimi biliyorum."

"Sen bir aptalsın," diye tükürdü, kaşları öfkeyle çatılmıştı. "O *Pakhan*'ın kızı, Luca. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Adımlarını hesaplıyordu ve Bratva onun ve Nicolai'nin peşine düşecekti. Anlamıştım.

"Bratva misilleme yaparsa hazır olacağız." "Ama onun gitmesine izin vermeyeceğim" dediğimde sesim tehlikeli bir şekilde kısıktı.

"Hazır mısın?" diye alay ederek saçlarını kabaca karıştırdı. "Camorra'nın lideri olarak pek faydalı olamadınız. Ne

Ben senin boşluğunu doldururken savaşla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?"

Haklı olduğunu bilerek yanağımın içini çiğnedim. Aklım tam olarak yerinde değildi ve Camorra için yaptığım her şey beni öfke dolu bir sarmala sürüklüyordu. Babamın ayak izlerini takip etmek bana hiç iyi gelmedi ve eğer ona neredeyse her gün işkence etmemiş olsaydım diğer gün, buna bir nebze bile değmezdi. "Öyle düşünmesen bile, sen hala *benim* kardeşimsin,"

iç çekip dönene kadar bana sertçe bakarken şöyle dedi uzakta. "*Onu* istiyorum. Ne pahasına olursa olsun." "O *seni* istiyor mu?"

"Aurora ilk başta seni istedi mi?" Ben de karşılık verdim. Ona doğru. "Benim yaptığımdan ne farkı var?" "Çünkü *oğlum* da artık bu işin içinde!" Obsidyen gözleri Nico'nun kapısını işaret ederken öfkeyle parlıyordu. "Ve Biri onu götürmeye kalkarsa lanetleneneğim."

Kalbim göğsüme çarpıyor, ne diyeceğimi bilemiyordum. En genç üyemizi nasıl gördüğünü ilk kez itiraf ediyordu.

"Ona asla kasten zarar vermem." Sesim alçak ve kesindi. "Irina ona asla zarar vermez."

"Irina." Başını sallayarak kıkırdadı. "Onu öldüresiye dövenler onun adamları olsaydı hiç şaşırmazdım."

Ona sempati duyuyordum ama her anlamda mantıksızdı. "Irina'nın kardeşiyle aynı konumda olduğunu neden görmezden geliyorsun? O da oradaydı! Uyuşturulmuş ve işkence görmüştü."

"Bütün bunlar için onu suçluyorum." Çenesi titriyordu; yüzü nefretle doluydu. "Ve hiçbir şey bunu değıştirmeyecek. Buraya hiç gelmemiş olsaydı, bunlar olmazdı."

"Mantıksız davranıyorsun. Olanlar için onun suçu olmadığını biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye zorlayarak yüzüme baktı. "Bir bok bilmiyorum çünkü bunu kim yaptıysa üzerini örtmüş."

izlerini sürdürdüler. Stratejiktiler ve açıkça kaynak sıkıntısı çekiyorlardı."

Bu yüzden Bratva olduğunu düşündü. Acımasız ve zeki olmalarının yanı sıra, henüz başka bir ipucu yoktu. Yine de, İrina *Pakhan'ın* kızıyken onları suçlamak mantıklı olmazdı.

Tabii ortada daha büyük bir oyun yoksa.

"Bekle." Zihnim allak bullak oldu, anlatının parçaları bir araya gelmeye başladı. "Nico'nun geçmişini biliyordun. Bu yüzden Viktor ziyarete geldiğinde onlara bağlanma konusunda kararsızdın."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, cevap yorgun yüzünde belirgindi. "Ondan haberdar olduklarını sanmıyordum."

İrina'nın yalanları birikmeye devam etti. Viktor'un ihracatçı olmadığından ve onunla aynı nedenle İtalya'da bulunduğundan neredeyse emindim.

Tam o sırada Nico'nun kapısı açıldı, İrina hışımla yanımdan geçerek koridorda gözden kayboldu.

"Onun peşinden koşarken, kimin için her şeyi riske attığını uzun uzun düşünmek isteyebilirsin." Alaycı bir tavırla elini salladı. "Hadi, ona Viktor'u ve gerçekte neden burada olduğunu sor."

Sonra odanın içinde kayboldu ve beni ölümüm olacak kişiyi takip etmek zorunda bıraktı.

Dışarı çıktığımda İrina'nın bisikletin yanından geçtiğini gördüm, adımları öfkeliydi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Ona seslendim, içimde bir hayal kırıklığı oluşmuştu. Roman'ın öfke sorunları ve İrina'nın kaosu artık canıma tak etmişti.

"Cehenneme kadar yolun var!"

Onu yerden kaldırmadan önce ona yetişirken kendi ayaklarım çakıl taşlarına çarpıyordu.

Yumruklarını sırtıma vururken bacakları havaya kalktı ama nafileydi. "Bırakın beni!"

"Asla," diye tısladım, kalçasının arkasını sıkarken.

Motosiklete geri dönerken onu bisikletin üzerine bıraktım ve bana dişlerini gösterirken ona doğru bir bakış attım.

"Neyin var senin?"

"Ben mi?" diye hıçkırarak güldü, gözleri okyanus mavisine dönmüştü. "*Senin* neyin var böyle?"

Ayağa kalktı ve a r a m ı z d a k i boşluğu kapattı, yüzü sinirlenerek buruştu. "Burada kaldığım sürece nelerin risk altında olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Yakasından tutup onu kendime çekmeden önce ses tonuyla çenem gerildi. "Biliyorum ama seni bırakmak için yeterince iyi bir neden bulamıyorum!"

"Neden?" Sesi çatallaştı, ellerini çarpan göğsüme bastırdı. "Babam benim için gelecek. Viktor benim için gelecek!"

Ve işte oradaydı.

"Ne demek istiyorsun Viktor?" Ses tonumdaki ısırik onu ürküttü. "Neden bir ihracatçı senin için gelsin ki İrina?"

"Çünkü o bir ihracatçı değil," diye fısıldadı. "O benim kuzenim."

Orospu çocuğu.

Onu bıraktım ve ensemini tutarak arkamı döndüm.

Bana yalan söylemişti ve ben de amaçsızca ona inanmıştım.

İrina'yla aynı anda ortaya çıkması tesadüf değildi. Ona ve hepimize göz kulak olmak için buradaydı.

"Luca." Önümde durmadan önce elini pazıma doladı. "Bırak beni gideyim. *Lütfen.*" Çekik gözleriyle bana yalvarırken sesi titriyordu.

Sözleri göğsümü ağrıttı. Hâlâ yakınımdaydı ama yokluğundan bahsetmesi yalanlarından daha kötüydü. Sanki cam parçaları beni kesip açıyormuş gibi hissettim.

Onun için geleceklerdi. Ve Nicolai.

"Viktor ne biliyor?" Kalbimin çarpıntısı kulaklarıma acı verirken sordum.

"Her şey," diye fısıldadı. "Çoktan Rusya'ya dönmüş olmam gerektiğini biliyor." Gözünün karşısındaki yara izi ayın altında daha da belirginleşti. "Şimdi anlıyor musun? Onların sessizliği kabul değil. Olaylar büyümeden onlarla temasa geçmem gerekiyor."

Gözlerine baktım, içinde boğulduğumu hissettim ve tüm mantıklı düşünceler aklımdan uçup gitti.

Bu bir saplantı değildi. Bu öylesine içgüdüsel bir duyguydu ki, ölüm onu hayatımdan çıkarmaktan daha iyi görünüyordu.

Bakışlarımda bir şey görmüş olmalı ki geri adım attı, başı dehşet içinde titriyordu. "**Ne** söylediğimin bir önemi yok. Dinlemeyeceksin."

"Bisiklete bin Irina, yoksa senin yerine ben yaparım."

Bakışlarımı üzerinde tuttu, vücudu öfkeden titrerken gözleri kısıldı. "Senden nefret ediyorum, Luca Canaveri."

Öne doğru eğildim, acımasız bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Ve senden nefret ediyorum." Kalbimi seninkine bağladığın için.

Gidecek hiçbir yeri olmadığından kaskını kaptı ve bacağını koltuğun üzerinden salladı, kollarını hoşnutsuzlukla göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Hızlıca bir çözüm bulacaktım ama bu kesinlikle onun beni terk etmesini içermiyordu.

Önüne oturduğumda kaskatı kesildi ve kollarını bana dolamasını bekledim ama vücudunun sıcak baskısı hiç gelmedi.

Ellerimi bir süre kalçalarında gezdirdikten sonra kollarına uzandım, onları güç kullanarak açtım ve göğsüme sardım.

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve onları açana kadar yakın tuttum. Hala ona sahip olduğum için rahatlayarak iç çektim; motoru çalıştırdım.

Evime ulaşmamız uzun sürmedi.

Irina indiğinde bisiklet tam olarak durmamıştı, kaskını yere fırlattı ve evin içine daldı.

Bastırılmış öfke derimin altında uğulduyordu ve ben sınıırıma ulaşmıştım.

Bu sıcak ve soğuktan, aramızdaki bu lanet itme ve çekmeden bıkmıştım.

Bisikletimi bırakıp onu evin içinde takip ettim. Işıklar kapalıydı, bu da Eva'nın çoktan uyuduğu anlamına geliyordu.

Adımlarımı ikişer ikişer atarak, kapıyı arkamdan kapatmadan önce yatak odama ulaştım.

Damarlarımda adrenalin pompalanırken ceketimi silktim ve yatağın üzerine attım.

Banyo ışığının zayıf parıltısı kapalı kapıdan sızıyordu.

Kapıyı itip açtığımda duvara sertçe çarpan menteşeler gıcırdadı.

Irina aniden tepki vermedi; hızlı adımlarla aramızdaki boşluğu kapattığımda vücut koridoru döndü. Onu duş kapısına çarpmadan önce boğazından yakaladım.

Gözlerinde kaynayan ateşle bakışlarımı tutarken nefesi yüzümde gezindi. "Çık dışarı."

"Bu tavrını düzeltene kadar olmaz." Gömleğinin yakasından tutarak kumaş yırtılana kadar çektim.

İnatçıydı. Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkarken bile kendini örtmeyecek kadar inatçıydı.

Hassas bir dokunuşla parmaklarımı teninde gezdirdim ve yara izlerinin kabarık etini hissettim.

"Sen delisin," dedi, sesi alçak ve titrekti. "Beni bu hale sen getirdin." Dizlerimin üzerine çöktüm ve

Parmaklarım kot pantolonunun bel bandındaydı. Onları aşağı kaydırıp çıkarırken bakışlarını tuttum. "Hatırlat bana ne kadar

"Benden nefret ediyorsun, tatlım." Benden çok daha iyi bir adamı hak ettiğini biliyordum ama birlikte olabileceği tek kişi bendim.

Eğildim, kalçasındaki yara izine bir öpücük kondurdum ve keskin bir şekilde nefes aldığını duydum. Tekrar önünde durana kadar her bir izi öperek vücudunda ilerlemeye devam ettim. Gözünün üstündeki yara izine kalıcı bir öpücük kondurdum. "Söyle bana."

Beni itmek yerine pazılarımı tuttu, tırnakları sanki kan almak istiyormuş gibi derime batıyordu. "Senden nefret ediyorum." Sesi sanki bunu hiç kastetmemiş gibi titriyordu.

Kulağına ulaşana kadar çenesine öpücükler kondurdum ve dişlerimi teninde gezdirdim. "Ne kadar?"

Irina, benim ona ait olduğum kadar bana aitti. Daha fazla olmasa bile.

Dudağını bırakana kadar boştaki elimle çenesini aşağı çektim, çürük et kanla kaplanmıştı.

Dilimi kıpkırmızı renkte gezdirirken yüzü parladı, onun tadına ~~baktım~~ *ona açtım*.

Tadı hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şeye benziyordu.

"Etkilenmemiş görünmek için çok çabalıyorsun ama seni kendimden daha iyi tanıdığımı unutuyorsun." Bakışlarımı ona dikerek ruhunun derinliklerine baktım. "Şimdi bana ne kadar olduğunu söyle." Kesik dudağını ısırdım ve dilimle tekrar yatıştırmadan önce ağzının sessiz bir çığlıkla ayrılmasına neden oldum. Ve onun egemenliğine aç olduğum için dedim ki. "Lütfen."

"Senden nefret ediyorum," diye tekrarladı, sesi kalın ve gözleri kötü niyetle parlıyordu. "O kadar çok ki bazı günler nefes alamıyormuşum gibi geliyor."

Bana attığı hararetli bakış derimin altında zonkluyordu.

Yüzünü bana doğru çevirmeden önce dudaklarım eğlenerek seğirdi. "Eğer bu doğruysa neden kulağa en tatlı itiraf gibi geldi?" Dudaklarını yakaladım ve

Dilimi ağzının içine soktum, bana karşı eridiğini hissettim. Dilimin her açgözlü darbesine kendi diliyle karşılık verdi. Öpücük özensiz, pis ve acı vericiydi. Tam da istediğim gibi.

Ona asla doyamazdım.

Bir süre sonra, ben geri çekilmek zorunda kalana kadar göğsümü itti. Bana doğru bir bakış fırlattı. "Bundan zevk alıyor musun?"

"Senin kadar değil," dedim onu aynaya bakması için çevirirken.

Anında bakışlarını kaçırdı. "Çok mu kibirlisin?"

Sırıttım ve onu göğsüme bastırdım. "Sadece sen çok sevdiğin için."

İrina sessizdi ve bunun onu içine soktuğum durumla ilgili olduğunu biliyordum. "Aynaya bak İrina," diye fısıldadım kulağına. "Ne kadar güzel olduğuna bir bak."

Kazadan beri kendini görmediğini biliyordum ve sanki kusursuz değilmiş gibi yansımasından kaçtığını görmek beni içten içe öldürüyordu.

Belki bu andan faydalandığım için bir pisliktim ama yalnız olmadığını anlamasına ihtiyacım vardı. İster yakın ister uzak olsun, onun gölgesi olacaktım.

Başını salladı ve sanki acısının ağırlığını bana aktarıyormuş gibi göğsüme yasladı.

"Güven bana," dedim ona.

Yavaşça aynaya bakmadan önce nefes alış veriş hızlandı.

"Kendini her gördüğünde bu anı hatırlamanı istiyorum." Gözlerimi ona kilitledim. "Acını seve seve taşıyacağımı ve bana vereceğin tek şey bu olsaydı, onu almakta tereddüt etmeyeceğimi."

Boynuma tutunana kadar geriye uzandı, gözyaşlarıyla dolu gözleri vücudunda geziniyordu. "Luca..."

"Biliyorum, tatlım." Bunun onun için zor olduğunu anlayarak başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Sen ruhani birisin."

Kollarımda dönüp mavi gözlerinde yüzen kırılganlıkla bana bakarken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Bunun için teşekkür ederim." Elini kaldırdı ve herhangi bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürecek bir yumuşaklıkla çenemin açısını izledi. Elini gür saçlarımda gezdirirken kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. "Ve bu."

Bileğini yakalayıp dudaklarıma götürdüm. "Senin için her şeyi yaparım, *piccola ribelle*."

Yüzü, kendisiyle yaşadığı bir iç savaşı yansıtıyordu. Aklını hangi düşüncelerin kurcaladığını bilmiyordum ama yakında bunu ondan söküp alacaktım.

Duş aldıktan kısa bir süre sonra onu yatağına götürmüştüm.

Sırtı göğsüme dönükken kolumu beline doladım ve yüzümü boynunun kıvrımına yasladım.

Banyoyu onun bağımlılık yapan amber kokusuyla doldurmuş olmama rağmen, kokumun teninde kalmasını isteyerek vücut yıkayıcıyı onun üzerinde kullanmış olabilirim.

Irina'nın nefes alış verişi düzleştiğinde uykuya daldığını düşündüm ama sesi sessizliği bozdu. "Kabuslar ilk panik atağımdan sonra başladı."

Uyanık olduğumu anlaması için onu daha da içime bastırdım. Irina'nın kendi parçalarını benimle isteyerek paylaşmasını beklemiştim ve daha da bekleyebilirdim.

"Her birinde karanlık bir odaya hapsoluyorum, nefes alamayana kadar duvarlar üzerime kapanıyor." Elini benimkinin üzerine koyup bana tutunduğunda eli soğuktu.

Kâbuslarının ona neler yaptığını görmüştüm ve bu beni çok korkutmuştu.

Hiçbir şey söylemedim, ona kendi hızında devam etme gücü verdim. Tek umudum varlığımın onu savunmasızlığında rahatlatmasıydı.

"On sekiz yaşında Rusya'dan ayrıldığımda, daha önce olduğum kişiye asla bağlı kalmak istemedim," diye fısıldadı kendi içine doğru kıvrılarak. "Ama hayatınızın büyük bir bölümünde dünyanın geri kalanından uzakta saklandığınızda ve sonunda özgür olduğunuzda, bu insana farklı bir yalnızlık getiriyor. Kim olduğumdan kaçamadım."

Irina'yı bir çocuk olarak, yalnız ve korkmuş bir halde hayal etmek içimde ateşli bir öfke uyandırdı. Şu anda hiç de öyle biri değilken onu o şekilde hayal etmek çok zordu. "Neden saklandın?"

"Bir babanın sevgisi boğucu olabilir." Yüzü bana dönük olana kadar arkasını döndü, kaşlarının arasında derinleşen bir çatık vardı. "Tek istediği beni dünyamızdan korumakken onu küçümsemek çok zor."

Yine de, her iki şekilde de incinmişti.

"Ama kendimi çok yalnız hissettim, Luca." Sesinin kırık tonu ruhumu parçaladı ve ona biraz daha yaklaştım. "On sekiz yıl boyunca malikâne dışında kimseyle iletişimim olmadı." Sanki kendi travmasının onaylanmasına ihtiyacı varmış gibi, sıkı bir kahkaha atarak ekledi, "Konuştuğum birkaç kişi maaş bordrosundayken bunun beni etkilemesine izin vermemek zordu. Çoğu zaman işle meşgul olan ailem dışında, kendi halime bırakılmıştım." İçini çekti. "Rusya'dan ayrılana kadar Bratva'nın işlerine dahil olmamıştım bile."

Babasının bunu ona yapmış olması aşırı bir şeydi ama Bratva'nın lideri olduğu için paranoyasının güdülerini yönlendirmesine izin vermiş ve bunun kızını nasıl etkilediğini göremeyecek kadar çelişkiye düşmüş gibi görünüyordu.

"Seni *görüyorum*." Yüzünü kavradım ve başparmağımla yanağını okşadım. "Seni *duyuyorum*, tatlım."

Elimi tuttu ve sanki daha fazla eğildi. devam etmek için dayanak noktası oldu. "Sessizlik dayanılmaz hale geldi, beni kendi zihnime hapsetti ve kendimi sarmaldan nasıl durduracağımı bilmiyordum - nasıl olduğunu bile açıklayamıyordum."

Tam buram çok kötü acıyordu." Yüzü acı içinde iki büklüm olurken kalbini işaret etti. "Duygularımı göğsümün derinliklerinde, iltihaplandığı yerde saklıyordum. Ama sonra sen hayatıma girdin." Mavi gözleri benimkileri aradı ve ona daha da aşık olduğumu hissettim. Irina bakışlarını üzerime diktiğinde olan buydu, beni her yönden tamamen tüketmişti. "Ve birinin beni tanımadan beni bu kadar iyi okuyabilmesi beni dehşete düşürdü."

Onu ilk gördüğüm andan itibaren benim olacağını biliyordum.

Öyle ya da böyle ona sahip olacaktım.

"Başta senden uzak durdum çünkü senin bela olduğunu ve bir İtalyanla ilişkim olursa babamın beni evlatlıktan reddedeceğini biliyordum." Başını salladı ve gözünden bir damla yaş süzüldü. "Sonra senden kaçtım çünkü bunu hiç yapmak istemediğimi fark ettim. Göğsümdeki o bitmek bilmeyen his bir türlü geçmiyor. Ve seni kendimden uzaklaştırmaya devam ettim-"

Bir öpücükle sözünü kestim, acısını kendime sakladım. "Seni ilk kez bir kâbustan çıkardığımda," diye başladım, o geceyi hatırladıkça kalbim hızlanıyordu. "Annem gözümün önünde öldürüldüğünde hissettiğim çaresizliğin aynısını hissettim. O an sana ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim."

Dudaklarını çeneme bastırmadan önce mavi gözleri buğulandı ve her şefkatli öpücükle şeytanlarımı kovaladı.

Boynunu kavradım ve tekrar bana dönmesini sağladım. "Beni asla uzaklaştıramazsın, Irina. Ben buradayım. *Her zaman* yanında olacağım."

BÖLÜM 28

IRINA

MLuca'ya bakarken dudaklarım seğirdi. Hâlâ uykusu ağırdı.

Alnımı onunkine bastırdım, söylemek istediğim kelimeler dilimde titreşirken kokusunu içime çektim.

Ama bunları söyleseydim, gitmesine izin veremezdim.

Ona sarıldığımda mide bulantısı boğazımı yaktı. Bu sahne çok tanıdık geliyordu ve bunun sebebi bendim. Tekrar.

Değer verdiğim insanları, en çok da onu incitmeye devam edemezdim.

"Gitmene izin vermeliyim," diye fısıldadım, kalbim onun için kanıyordu. "Çok özür dilerim."

Bir bip sesi duyulana kadar kapıların yanındaki dahili telefonun düğmesine bastım. "Roman'a Irina'nın onunla konuşması gerektiğini söyle."

Cızırtı kesildi, kapılar açılmadan önce gecenin sessizliği bana eşlik eden tek şey oldu.

Derin bir nefes aldım ve Roman'ın uzun çerçevesi ön kapıda belirlediğinde eve doğru yürüdüm.

"Yalnızsın."

"Yalnızım."

Merakı bakışlarından okunuyordu ama hemen anladı. Luca yanımda değildi, bu da nerede olduğumu bilmediği anlamına geliyordu.

"Sabahın üçünde arazimde olmanızın bir nedeni var mı?" diye sordu, yüz hatları gergindi, gözleri üzerimizdeki gökyüzünden daha karanlıktı.

"Var. İçeri girip konuşabilir miyiz?"

Eğer gitmemi isteseydi, en başta geçmeme izin vermezdi. Hayalperest bir düşünceydi ama beni hâlâ söyleyeceklerimi duyacak kadar önemseydiğinden şüpheleniyordum. Ya da tamamen yanılmıştım ve her an silahını ikinci kez bana doğrultabilirdi.

Bir süre sonra dudaklarını büzdü ve eşikten geçmem için bana yer bırakarak kenara çekildi.

Onu ofisine kadar takip ettiğimde ev belli belirsiz aydınlanmıştı ve ancak içeri girdiğimizde tekrar konuştu. "Aurora burada olduğunu bilmiyor."

"Biliyorum." Onu benim yüzümden uyandırmış olmasına imkân yoktu.

Üzerime bir tür sakinlik çökmüştü ve belki de yorgunluğun nihayet zirveye ulaşmasından ya da yenilgiyi kabullenmekten kaynaklanıyordu ama işim bitmişti.

"Ben eve gidiyorum Roman." Ellerimi önümde kavuşturdum, içlerinde hafif bir titreme hissettim. "Rusya'ya."

Odanın ortasındaki masaya yaslandı. "O zaman neden önce buraya geldin?"

Bakışlarını tuttum, gözlerinde bir nebze olsun sıcaklık aradım ama boştu, hayal kırıklığıyla parlıyordu.

Luca'dan kaçmayı başarsaydım, bu fırsatı İtalya'yı terk etmek için kullanabileceğimi biliyordu.

"Gençken aileye dair çarpık bir imajım vardı. Malikanemizin duvarları ardında toplumdan saklanırken

sadece ailemin ilgisini arzuladım."

Aurora ile bile paylaşmadığım şeyleri onunla paylaşmaya devam ettiğimde Roman sessiz kaldı.

"Başlangıçta gerekçelerini anlıyordum. Babamın düşmanları olduğunu biliyordum ve kendi güvenliğim için tecrit edilmişim." Bunun ne kadar ironik olduğuna güldüm. "Sonra biraz zaman geçti ve bu anlayış kızgınlığa dönüştü."

Göğsüm, içinde barındırdığı tüm kederden asla dağılmayan kalp ağrısından dolayı ağrıyordu.

"Beni dış dünyadan korumuş olabilir ama burada olanlardan koruyamadı." Başımın yan tarafına vurdum, dudaklarım titriyordu.

"Irina..." Kaşları çatılırken ismim boyunca bir duygu ipucu dizildi.

"Bunun için onlardan nefret etmiyorum." Ona sulu bir gülümseme verdim. "Babamın yaptıklarına katılmıyor olabilirim ama onu hâlâ seviyorum." Başımı çevirdim ve duvardaki saate baktım. "Belki de bu beni naif yapıyor."

"Öyle değil," dedi Roman ve dikkatimi tekrar ona yöneltti. Son birkaç haftadır bana gösterdiği soğuk dış görünüş çözülmeye başlamıştı.

"Senin merhametine ihtiyacım yok." Konuştuğum kişi Roman olsa da, erkeklerin benim zayıf olduğumu düşünmelerinden nefret ederdim. "Bu yüzden burada değilim."

"Biliyorum."

Odanın diğer ucundan birbirimize bakarken aramızda bir anlayış oluştu ve bu bana ihtiyacım olan şeyi söyleme cesareti verdi.

"Nicolai'yi öğrendiğimde, yıllar sonra ilk kez umutlandım." Kardeşimin adının geçmesi Roman'ın sertleşmesine neden oldu. "Babamın amaçlarına hizmet etmek anlamına gelse bile onu bulmaya kararlıyım." Gamzeler. Çiller. Gözlük. "Ama sonra onunla tanıştım ve onu çok sevdiğimi fark ettim.

"Onun mutluluğunu kendi mutluluğum için feda edemem." Gözyaşlarımın acısı boğazımı yaktı "Bu yüzden gitmesine izin veriyorum."

İtalya'dan ayrıldıktan sonra Nicolai'yi bir daha ne zaman göreceğimi ya da görüp göremeyeceğimi bilmiyordum ama bu ihtiyacım olan kapanıştı ve Bratva misilleme yaptığında Roman'ın onu koruyabileceğini biliyordum. Ve koruyacaklardı da.

"Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum, ama üzgünüm-"

"Roman." Aurora'nın titreyen sesi havayı yarararak geçti, dikkatimizi ona çekti. Kapının yanında durmuş, elini karnının üzerine koymuş, solgun yüzüne karşı yeşil gözlerini kocaman açmıştı. "Az önce suyum geldi."

Sözcükler dudaklarından döküldüğü anda havada büyük bir patlama yankılandı.

BÖLÜM 29

LUcA

W Roman beni Irina'nın evinde olduğuna dair defalarca arayıp mesaj atarak uyandırdığında hiç tereddüt etmeden buraya koştum.

Başımı o yöne çevirdim.

Ses nereden geliyordu, nabzım hızla atıyordu.

Ve şimdi neyin içine girdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kararlı adımlarla sese doğru ilerledim, midemin çukurunda huzursuzluk dönüyordu.

Ana merdivenleri geçmiştim ki, boğuk sesler bana ulaştı. Tanıdık olmayan sesler.

En yakın duvarın arkasına saklanıp bekledim, soğuk terler omurgamdan aşağı kayıyordu.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Köşeden bakarken havadaki ürkütücü gerilimi hissedebiliyordum.

Bir grup adam silahlarını kuşanmış ve kurşun geçirmez yelek giymiş halde koridorda yürüyordu.

Geri çekildim, kendimi duvara yasladım, nefesim durumun netliği karşısında sığlaştı.

Hay sikeyim. Roman'ın mülkünün etrafındaki geniş güvenlik önlemlerine rağmen bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama bu insanlar her kimse onları aşmayı başarmışlardı.

Ev sessizleşmişti, çok sessizdi ama Irina ve diğerlerinin birkaç dakika önceki patlamayı duymamış olma ihtimali yoktu.

Onları bulmalıydım ve hızlı olmalıydım.

Etrafıma dikkat ederek merdivenleri kolaylıkla çıktım, tepeye inene kadar bakışlarımla dikkat ettim.

En iyi arkadaşıma karşı öfkem kabardı. Bu pişin gerçekten de anormal derecede büyük bir eve ihtiyacı var mıydı? İlk önce nereye bakmam gerekiyordu?

Kapıları açmaya başladım, her oda boştu ve kalbimin adrenalinle hızlanmasına neden oldu.

Döşeme ayağımın altında gıcırdadı, birinin varlığını hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sezgilerim söz konusu olduğunda hiç yanılmamıştım, şimdi bile etrafımda dönüp adamlardan biriyle yüz yüze geldiğimde.

Bir yumruk yüzüme doğru uçarak geldi, ama ondan kaçtım, kafasını kavrayıp hızlı bir hareketle çevirmeden önce yana eğildim. Kemiğin çıtırtısı avuçlarıma değdi. Onu yere yatırdım ve ona bağlı olan silahı çıkarmadan önce başkaları olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım.

Diğer odaları fark edilmeden geçtim ama son kapıyı açtığımda kalbim durdu.

Irina'nın gözleri bana kaydı, sanki bana sessizce gitmemi söylüyormuş gibi bir parça genişledi.

Bakışlarımı diğer tarafa kaydırđım ve nedenini gördüm.

Tereddüt etmeden kollarımı kaldırdım ve şerefsizce nişan aldım.

"Sen beni vur," dedi Viktor, silahının emniyetini açıp bana bakarken sesi havayı yararak. "O güzel kafasına bir kurşun sıkmam sadece bir saniye sürer."

Görmeyi beklediğim son şey Viktor'un kuzenini silah zoruyla tutmasıydı, ama bu beni sadece onun

sözüne sadık ol.

"Bırak onu."

Irina'ya baktım, savunmasız pozisyonundan dolayı damarlarımda adrenalın dolaşıyordu. Viktor'un dikkatini başka yöne çekebilirsem, onu etkisiz hale getirebilirdim.

"Şimdi!"

"Pekâlâ." Ellerimi kaldırıp odaya doğru adım atmadan önce silahı yavaşça yere bıraktım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Irina sordu, ses tonu güvensizlikle doluydu.

"Nedenini biliyorsun." Irina başını salladı ve adamın yüzü kızgın bir kırmızı tonuna büründü. "Evet, biliyorsun amına koyayım," diye homurdandı.

"Hayır, istemiyorum." Adama dik dik bakarken kızgın öfkesinin bir kısmı ortaya çıktı. "Kuzenimin beni neden öldürmekle tehdit ettiğini nereden bileyim!"

Viktor karanlık bakışlarını ikimizin üzerinde tutarak bir kahkaha attı. "İşkence zekanızı köreltti mi prenses?"

Sözlerinin anlamını kavradıkça soğuk terler dökmeye başladım. Irina'ya baktığımda çenem gerildi. Kıpırdamadan duruyordu, yanaklarına mide bulandırıcı bir renk gelmişti.

"O sen miydin?" Dişlerimi sıkarak sordum, gözlerimi Viktor'a dikmiştim.

"Sen ortaya çıkmasaydın ondan ve kardeş dediği o hak etmeyen piçten kurtulacaktım." Bana hırladı.

"Neden?" Irina'nın sesi çatallaştı ve içimden ona, kırıldığını görme zevkini tattırmaması için bağırdım.

"Bratva'nın bir sonraki varisiydim." Viktor sanki bu çok bilinen bir şeymiş gibi cevap verdi. "Babam öldü ama *seninki* onun yerine geçti ve şimdi de piç oğlunun *Pakhan* pozisyonuna geçmesini istiyor." Tiksintiyle yere tükürdü.

"Bu kararı baban verdi ve sen de bunu biliyorsun."

Sanki sinirlenmiş gibi kısa bir an durakladı, ürkütücü bir his benimde geziniyordu.

"Bir daha düşündüm de, önce onu öldüreceğim." Viktor yönünü değiştirdi ve tetiği çekmeden önce silahını bana doğrulttu.

Patlama sesi duvarlardan sekti ve ben çarpışmayı bekledim ama kurşun bana isabet etmedi.

Irina'nın yere düşüşünü izlerken kulaklarım çınladı, ayaklarım altımdan çekilmekle tehdit etti.

Hayır.

"Irina?" İsmi dudaklarımdan telaşla döküldü, gözlerim beni yanıltıyor ve az önce yaptığı şeyi kabullenmeyi reddediyordu. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve onu kollarımın arasına aldım. "Ne yaptın tatlım, ha?" Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken sesim çatallaştı.

Bakışları üzerimdeydi, mavi gözleri kan kaybından yavaş yavaş kararıyordu.

Daha fazla kanamasını engellemek için göğsündeki yaraya bastırırken kalbim çılgınca çarpıyordu.

"Belki de seni öldürmeyeceğim." Viktor tekrar konuşana kadar odada olduğunu unutmuştum, öfke damarlarımda dolaşıyordu. "O ölürken senin acı çekmeni izlemek çok daha tatmin edici."

Konuşmaya devam etti ama ben önümde ölen kadının ötesinde hiçbir şey algılayamadım. Sevdığım kadının.

Irina'yı *seviyordum* ve o ölüyordu.

"Bunu neden yaptın?" Fısıldadım, alnımı alnına bastırdım, onu uyanık tutmaya çalıştım, oysa tek hissettiğim saniyeler geçtikçe onun elimden kayıp gittiğiydi. "Bunu yapmamalıydın."

"Luca. . . " Adımı söylerken sesindeki acı, içimden gırtlaktan bir inilti çıkmasına neden oldu.

Nefes almak zordu ve bundan sağ çıkamayacağımı biliyordum. "Eğer ölürsen, Irina, seni asla affetmeyeceğim."

Geri çekildim ve gözlerinde yaşlar biriktiğini, duygularının yüz hatlarını yumuşattığını gördüm.

"Bunu bana yapma, *il mio piccola ribelle*. Lütfen." Kendi gözyaşlarım yanaklarına düştü, her biri kırık kalbimden bir parça taşıyordu çünkü ölürse beni de yanında götürecekti.

Konuşmak için aēzını açmadan önce sesli bir i geçirdi ama kelimeler yerine kan fışkırdı.

Korku beni penelerine aldı ve Irina'yı daha sıkı tuttum, akıl saēlıēım paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Yine de hiç bu kadar huzurlu görünmemişti. Aēzının kenarları kalktı ve ilk kez bana gerçekten gülümsedi.

"Aynen yle, tatlım. Bana yle bakmaya devam et," diye mırıldandım, yüzündeki sa tellerini iterken burnumu çektim. "Sana yardım getireceēim."

Ne sylediēimin bir önemi yoktu.

Göz kapakları yarıya kadar düştü ve onu salladım, çenesini avularken çılgına döndüm. "Hey! lmyorsun, beni duyuyor musun?" Tek bir damla gözyaşı yanaēından ařaēı szld ve bařparmaēıma düştü. "Sakin beni bırakmaya cüret etme."

"Seni orospu ocuēu." Bir ift el beni yakamdan tutup Irina'dan uzaklaştırdı ama bakışlarımı onun cansız bedeninden ayırıp kim olduēunu göremedim. Ta ki yumrukları yüzüme çarpıp geriye doēru sendelememe neden olana kadar.

Başımı çevirdim ve Ivan Morozov'la yüz yüze geldiēimde vücudum gerildi. Viktor görünürde yoktu.

Omurgamdan ařaēı soēuk terler aktı. Bunu kızına benim yaptıēımı düşünüyordu ve yapabilsem bile aksini kanıtlamak işe yaramayacaktı.

Zamanım tükeniyordu.

Tek odaklanabildiēim şey Irina ve onu tekrar kollarıma almaktı. "Lütfen." Tek bir kelimeydi ama diēerlerinden daha fazla anlam taşıyordu.

Kurşun bana sert ve hızlı bir şekilde çarptı ve beni Irina'nın yanında yere düşürdü.

Acının beni tüketmesini bekledim ama karşımdaki kadına bakarken uyuşmuştum.

"Irina," diye fısıldadım, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu. Bu üç kelimeyi ona söylemem gerekiyordu. Haftalar önce söylemem gereken sözcükler. Artık beni duyamıyor olsa bile, yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Trajik bir şekilde, onu bu hayatta sevdiğimi ve bir sonraki hayatta da seveceğimi bilmesini istiyordum.

"Seni seviyorum."

BÖLÜM 30

IRINA

T Zamanın ironisi de bu zaten, kimseyi beklemiyor.
Luca'nın yanına uzandığımda, ellerimiz uzanırken ama
asla dokunmazken, hatamı anladım.
O üç kelimeyi geri söylememi beklemedi. Artık çok
geçti.

BÖLÜM 31

LUcA

A Çenemdeki yumuşak okşama, gözlerimdeki yorgunluğu kırıştırmama neden oldu.

"Uykunun ağır olduğunu biliyordum ama artık kalkma vaktinin geldiğini düşünmüyor musun?"

Irina'nın sesiyle ayağa fırladım ve onun melek yüzünü görünce rahat bir nefes aldım.

"Burada mısın?" Onu kucağıma çekerek sordum, vücudunun baskısı ruhumdaki ağırlığı hafifletti. "Gerçekten buradasın." Kollarımda güvende olduğunu kendime hatırlatmak için onu ulaşabildiğim her yerinden öptüm.

"Başka nerede olabilirdim ki?" Kıkırdadı, kaburgalarımın arasında donuk bir ağrı oluştu. Bu sesi sonsuza dek duymak istiyordum.

"Az önce gördüğüm kâbusa inanamazsın," diye nefes aldım, kehribar kokusunu içime çekerek. "Ama artık bir önemi yok. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Luca?"

"Hm, tatlım?" "Her şey
yoluna girecek."

Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

Ama ona bakmak için geri çekildiğimde, başka bir ses aramızdaki boşluğu deldi ve kaçmak istediğim bir gerçekliğe geri itildiğimde görüntünün solduğunu hissettim.

"Haftalardır böyle oturuyor Roman," diye fısıldadı Eva, sanki Roman'la konuşmasını duymuyormuşum gibi. "Onun için çok endişeleniyorum."

"Kardeşin iyi olacak."

"Söz veriyor musun?" Sesindeki umut, benden geriye kalan azıcık şeyi de parçaladı.

"Verdiğim sözleri hiç tutmadım mı?"

"Hayır."

Roman benim yerime devreye girip ona göz kulak olduğu için minnettardım.

Görünüşe göre bunu benim için birden fazla kez yapıyordu ve ona borçluydum.

Yumuşak ayak sesleri kaybolduğunda, en iyi arkadaşım kütüphane odasında karşıma oturmaya geldi.

"İkiniz de benim hakkımda konuştuğunuzda duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Dirseğini kolçağa dayamış, yumruğunu çenesinin altına indirmişken hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Bunu daha ne kadar yapacağız Luca?"

Soğuk bir korku midemi doldurdu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"İyiymişsin gibi davranmak."

"Ben iyiyim." Obsidyen gözlerine baktım, sanki kırılmışım gibi lanet yüzündeki ifadeden nefret ediyordum.

Dikkatini benden uzaklaştıracak kadar ilgisini çekecek tek bir konu vardı. "Aurora ve bebek nasıl?" diye sordum.

İşgal gecesi doğum sancısı çekmiş ve Roman çocuklarını evde doğurmak zorunda kalmıştı.

O şartlar altında hayatta kalmaları bir mucizeydi. Ona anormal bir şekilde

Büyük bir evdi ama şimdi onları sakladığım için minnettarım.

Roman iç geçirdi, konuyu değiştirmeye çalıştığını fark etmişti. "Biliyorsun, gelip onları kendin de görebilirsin."

Ameliyattan çıktığımda bana Irina'ya olanları sır olarak saklamamı söylemişti. O geceden sonra günlerce konuşmadığım, başkalarının yanında bile olamadığım için bunu yapmak zor olmadı.

Aurora'yı görürsem kırılacağımı biliyordum ve o benim bu berbat halimi görmeyi hak etmiyordu.

Aurora en iyi arkadaşının vurulduğunu bilmiyordu ve bu bilgiyi açıklayacak kişi ben olamazdım. Son birkaç haftayı bunu kendimden saklayarak geçirmişken nasıl söyleyebilirdim ki?

Tek bildiği Bratva'nın bize saldırdığı ve Irina'nın Rusya'ya dönmeden önce bunu durdurmayı başardığıydı.

"Henüz değil." Parmağımı uyluğuma vurdum. "Hâlâ telefonunu arıyor mu?"

Aurora en yakın arkadaşının o zamandan beri kendisiyle iletişime geçmemesini şüpheli bulmuştu ama Irina'nın sessiz kalmak için iyi bir nedeni olduğuna inanarak iyimserliğini korumuştı.

Başını salladı.

Çenem kızgınlıkla gerildi. Bu baş sallama her zamanki gibi aynı cevaptı. Irina'nın telefonu açmadığı, çünkü orada olmadığı anlamına geliyordu. Bu, Aurora'nın asla gelmeyecek bir geri aramayı beklediği ve benim de sonsuza kadar beklediğim anlamına geliyordu.

"Luca."

Ben ne yaptığımı anlayamadan cam yere çarparak kırıldı.

Bu içimdeki öfkeyi dindirmedi ve tek yapmak istediğim göğsümde acıyla çarpan kalbimi yerinden sökmekti.

Dağınık parçalar unutmak isteyen yanımı tetikledi ve her şey hızla yüzeye çıktı.

Oda darmadağın olurken görüşüm karardı. Yakınımdaki her şeyi parçaladığımda vücudumda sarsıntılar meydana geldi, kırılan cam ve tahta sesleri sessiz odada yankılandı.

Her gün Irina'sız yaşamının eziyeti beni tüketmişti ve bunun sona ermesini istiyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm, gözyaşlarım kapaklarıma yapışırken nefes nefese kaldım. "İyi değilim," diye fısıldadım, boğazım düğümlendi. "Çünkü sevdiğim kadın benim için bir kurşun yedi."

Acı beni ele geçirirken bedenim s a r s ı l d ı ve dayanılmaz gerçeklerden kaçmak için ördüğüm duvarı yıktı.

Irina ölmüştü.

Parmak eklemlerim yarılıp kanla kaplanana kadar yere defalarca yumruk atarken içimden gırtlaktan gelen bir çığlık koptu.

Roman kollarını bana doladı ve beni geri çekti. "Bu kadar yeter."

"Acıyor, Roman." Cansız mavi gözler zihnimin ön saflarında titreşiyordu. Irina'nın ölümünün görüntüsü ruhumu yaktı. "Onsuz devam edemem," diye boğuldum. "Devam edemem."

"Ne oldu? . "

Küçük kız kardeşimin odaya koştuğunu görmek için kapüşonlu göz kapaklarının arasından yukarı baktım, manzarayı görünce yüzü soldu.

Aşağılanmışlık içimde fırıl fırıl dönüyordu ve "Defol" derken kendimi durduramadım. Beni bu şekilde görmesine gerek yoktu, hele ki benimle birlikte gelen kaosla çevrili olmasına hiç. Yuvarlak yeşil gözlerinde acı vardı ama kıpırdamadı. "Çık dışarı, Evangeline!"

Kız kardeşim çocukluğundan beri hep kırılgan bir ruha sahipti, annemiz öldükten sonra daha da kırılgan oldu. Benden başka güvenebileceği kimsesi yoktu ve mükemmel olmaktan çok uzak olsam da onu yetiştirmek için elimden geleni yaptım.

Her küçük şey için hizmetçilerimizin olması önemli değildi. Onlara bir kez bile bakmadı, ama biz büyüdükçe bu değişti.

Bir mafya prensesi olmak için neler gerektiğini biliyordum ve umarım onu bu yükten kurtarmak için çok geç kalmamışımdır.

Eva ses tonumdaki sertlik karşısında adımlarında duraksadı ve koşarak odadan çıktı.

Başımı omuzlarımın arasına aldım, nefesimi dengelemeye çalıştım ama faydası olmadı. Acım daha da şiddetlenmişti ve kendimi tamamen kaybolmuş, bir zamanlar Irina'nın olduğu boşlukta asılı kalmış hissediyordum.

Gitti ve kalbimi de yanında götürdü.

BÖLÜM 32

LUcA

I Yatakta dönüp durdum, uykunun beni ele geçirmesi için dua ettim.

Irina'yla birlikte olabildiğim ve beni acı içinde bırakmamış gibi davranabildiğim tek zamandı.

Yanımdaki boşluğa bakarak çarşafı kavradım, parmaklarım onun varlığını kaybetmekten titriyordu.

Zihnimde onun görüntüsü canlandığında ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyordum.

Kalbim yeniden paramparça oldu çünkü bunun gerçek olmadığını biliyordum. O benim hayal gücümün bir ürünüydü.

"Hep böyle mi olacak?" Ona bakarak sordum. "Sensiz nasıl devam edeceğimi bilmiyorum, Irina."

Hüzünle gülümsedi, mavi gözleri hissedemediğim bir sıcaklıkla parlıyordu.

Ona dokunmak için uzandığım anda görüntü dağıldı ve elimi onun olduğu yerde havada asılı bıraktı.

Elimi yüzümde gezdirip yataktan kalkarken kendime küfrettim.

Aşağı inip oturma odasına girdiğimde en yakın arkadaşımı kanepede oturmuş, gözleri elindeki bebek telsizine yapışmış halde buldum.

Her yere yanında taşırdı.

"Sana eve gitmeni söylemiştim Roman." Karşısına oturduğumda başını kaldırıp bana baktı. "Eminim Aurora'nın sana şu anda benden daha çok ihtiyacı vardır."

"Bana kalmamı söyleyen oydu." Obsidyen gözleri sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi karardı.

"Ne?"

"Irina'nın seni sevdiğini ve öyle görünse bile seni asla bilerek geride bırakmayacağını söylememi istedi." demeden önce dudaklarını büzdü ve söyleyeceklerini düşündü.

İçim burkuldu, boğazımda safra birikti. Son birkaç haftadır onu ziyaret etmeyerek bencillik ettiğim halde Aurora'nın ilgisini hak etmiyordum. O ailemdendi ve onu önemsiyordum ama onunla yüzleşemiyordum. Acım hamdı, Irina olmadan her gün yaşamının azabı bana bakan herkes tarafından görülebiliyordu.

Bunu saklayamazdım. Saklamak *da* istemedim. Bu onun bana bıraktığı son duyguydu ve eğer bu keder artık var olmazsa elimde hiçbir şey kalmayacaktı.

Bir süre sessizce oturduk, havada garip bir gerilim vardı.

Düşüncelerim kaotikti, kavramak zorlaşana kadar her yöne dağıldı ve kendimi yüksek sesle "Ya yanılıyorsak?" diye sorarken buldum.

Roman iç çekerek bana kısa bir süre baktı. "Bunu daha önce de yaşadık Luca."

"O zaman neden onu hâlâ burada hissediyorum?" Göğsümü işaret ettim, içime keskin bir sızı saplandı.

Onun öldüğünü kabul etmeyi reddettim. Bunu kabul etmek, hikâyemizin daha başlamadan bittiği anlamına gelecekti ve Irina Morozov'la işim *asla* bitmeyecekti.

"Çünkü onu seviyordun." Gelip yanıma oturdu ve elini omzuma koydu. "Ama o gitti, Luca."

Onu başından savarak ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm. "Ben Rusya'ya gidiyorum."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşti, stresli olduğunda yaptığı bir şeydi bu. "Bunu kendine yapma."

"O ölmedi." Son birkaç haftadır onun peşinden gitmem gerekirken kendimi kandırmıştım. Ya yanılmış olsaydım?

Hastanede uyandığımda kimse bana duymak istediklerimi söylememişti. Ben bulunduğumda Irina'nın cesedi evde değildi, bu da onu babasının kaçırdığına inanmama neden oldu.

"Irina senin gözlerinin önünde vuruldu," dedi Roman, sanki beni düşüncelerimden koparmaya çalışıyormuş gibi başımı ellerinin arasına alarak. "Onun öldüğünü gördün."

"O ölmedi," diye tekrarladım, ona söylediklerimi anlayamamasından dolayı içimde öfke kabarıyordu. "Kızımı eve getireceğim ve kimse beni durduramaz."

Belki de akıl sağlığım sonunda paramparça olmuş, zihnimi harabeye çevirmişti ama böyle bir günü bir daha tekrarlayamazdım.

Ivan Morozov beni vurmuş ve öldüğümü sanmış olabilirdi ama Irina'nın aynı kaderi paylaşmasına asla izin vermeyeceğini biliyordum.

Eğer gerçekten ölmüş olsaydı, kalbimin sadece onun için attığı göğüs kafesimin arasındaki o hassas yer yok olurdu.

Onun ölümünün son anım olmasına izin veremezdim.

BÖLÜM 33

LUcA

"A Seni güvenlik olmadan gönderdiğime pişman olacak mıyım?" Roman sigaralarımından birini çalmadan önce sordu

Işıklandırma.

Fikrimi değiştirmeyeceğimi kabul edene kadar onunla dış dış mücadele ettim. Bunu yalnız yapmam gerekiyordu.

"Bu benim seçimim ve sadece benim." Her iki durumda da Irina'yla birlikte olacaktım. Yaşamda da ölümde de sonuç aynı olacaktı.

Güneş yüzüme vuruyordu ve ilk defa bana verdiği sıcaklığı takdir ediyordum.

"Sen deli bir orospu çocuğusun, Luca."

Yan gözle ona bakarak bir nefes çektim. "Beni olduğum gibi kabul ettin."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Öyle yaptım."

A Şık siyah araba çekildi yukarı sonraki için

Biz önce Nico dışarı çıktı ve bize doğru yürüdü, adımları kararlıydı. "Ben de onunla gidiyorum," dedi, sözleri Roman'a yönelikti. "Hayır." Roman elindeki tomurcuğu yere fırlattı ve ezdi.

ayakkabısının altında. "Sen değilsin."

"Kim olduğumu bilmeye hakkım var."

"Cevabım hayır, Nicolai."

İkisi de duruşlarından geri adım atmayınca hava gerildi.

"Irina öldü." Nico'nun sesi hafif bir gerginlik taşıyordu ve kahverengi gözlerini kaplayan kederi görebiliyordum. "Ona bu kadarını borçluyum."

Kendi kendimi yok etmeye o kadar kaptırmıştım ki, o geceden sonra onun neler hissetmiş olabileceğini hiç düşünmedim.

"O ölmedi." Bağımlılık yaratan yanmanın tadını çıkararak bir nefes daha çektim.

İkisi de bana bakmak için döndüler ve sessizlikleri bana inanmadıklarını anlamam için yeterliydi. Bana karşı duydukları acıma hissinin mide bulandırıcı bir şekilde yayıldığını hissedebiliyordum.

Deliliğin eşiğine geldiğimi ve sanrılı bir ruh haline girdiğimi düşünmüş olmalılar.

Hayal görüyorsun.

Irina'nın sözleri düşüncelerimi delip geçerken gözlerimi kapattım ve gülümsedim. Her zaman taşıdığı o ateşli kıvılcımla bana baktığını hayal etmek kolaydı ama onun yokluğunu hayal etmek zordu.

Yani, onları ve acımalarını sikeyim.

Irina'm ölmemişti ve yakında kollarıma geri dönecekti.

Arabayı ittim ve güneş gözlüklerimi taktım. "Ben gidiyorum."

"Harika. Hadi gidelim." Nico arabama doğru yürüdü ama Roman onu boynundan tutup geri çekmeden önce fazla uzaklaşmamıştı.

"Siktir git evine. *Şimdi*."

Nico elini silkti, alnındaki damarlar dizginlenmiş öfke yüzünden zonkluyordu.

En iyi arkadaşım ne kadar zor ya da sinir bozucu olursa olsun, küçük pislik Nicolai ona asla saygısızlık etmemişti.

Eğer bir şey varsa, bu onu yapmaya en çok yaklaştığı andı.

"Arabaya bin, Nico." Sabrım tükeniyordu ve bütün gün bekleyemezdin. "Bu gidiş gelişleri izlemek yorucu."

Birkaç gergin vuruştan sonra arabanın etrafında döndü ve yolcu koltuğuna oturdu, ifadesi gergindi.

Roman'ın yaydığı gergin enerji beni tedirgin ediyordu ve manik olmaya bir saniye uzaklıkta olduğunu biliyordum.

Kolundan tuttum. "O benimle olacak. Ayrıca, Bratva'nın varisinin tehlikede olacağından şüpheliyim."

"Viktor yerin altı metre derinliğinde olmadığı sürece risk almayacağım."

Irina'nın kuzenini ve asla kendisine ait olmayan bir mevki için kendi kuzenine nasıl ihanet ettiğini düşündükçe kanıma sıcak bir öfke yayıldı.

Pakhan'a Rus gangsterlerden oluşan örgütünde bir hain olduğunu bildirmek bir nezaket olurdu, ama ben daha iyisini yapardım.

Viktor'un kanı akacaktı ama sadece benim ellerimle.

"Ne de olsa seninle birlikte güvenliği de gönderiyorum." Roman'ın sesi dikkatimi tekrar ona çevirdi, karanlık gözlerini Nico'ya dikmişti.

Sanki kulağına yerleştirdiği takip cihazı yetmiyormuş gibi.

"Şok edici." Gözlerimi devirdim. "Onun çocuk olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Sıkıntıyla homurdandı. "Biliyorum."

Yine de hareketleri bununla

çelişiyordu. "İndiğimde seni ararım."

"Bana ihtiyacın olduğunda *ara*, duydun mu?" Beni kucakladı; bu bizim için nadir görülen bir durumdu. "Her zaman burada olacağım kardeşim."

Ona daha sıkı sarıldım. Irina ile olan ilişkim yüzünden ayrı düşmüş olabilirdik ama arkadaşlığımızın neresinde olursak olalım beni asla geride bırakmamıştı. Roman her zaman böyle bir adam olmuştu.

BÖLÜM 34

IRINA

T Uyandığımda hissettiğim ilk şey göğsümdeki ağrıydı. Ve kurşun yarasının hayali acısından değildi. "Printsessa."

Babamın yüzü görünene kadar gözlerimi yavaşça açtım. Berbat görünüyordu, çukur gözlerinin altındaki koyu halkalar sanki günlerdir uyumamış ya da yemek yememiş gibiydi.

"Bir süredir baygındın," dedi yüzümü şefkatle okşayarak. "Çok endişelendim."

Midem bulandı. *Ne kadar sürecek?*

Sanki göğsümün içinde saklanan duyguların bir atılıma ihtiyacı varmış gibi, sonunda dayanılmaz bir salıvermeyle yüzeye çıktı.

"**Baba**," diye hıçkırdım, göğsümü tutarken korku beni felç etti. "Lütfen, lütfen..." Daha sert ağladım, zihnimden görüntüler geçerken sesim beni hayal kırıklığına uğrattı. "Lütfen, bana hayatta olduğunu söyle." Gözyaşlarım yüzümü ıslatırken görüşüm bulanıklaştı. "Bana onu öldürmediğini söyle," diye nefes aldım ve bu boğucu azaptan başka bir şey hissetmek için saçlarımı çektim.

"*Irina*." Kolları bana dolandı ve hareketlerimi durdurdu.

Vücudum huzursuzca titriyor, ciğerlerim en çok istediğim kişiyi kaybetmekten dolayı çöküyordu. "Onu seviyorum," diye mırıldandım, kendi içime doğru kıvrıldım.

İtiraf göz kamaştırıcı bir ıstırapla üzerime çöktü ve kendimi yeniden dört duvar arasında sıkışıp kalmış küçük bir kız gibi hissettim.

Bayıldığımı fark etmemiştim, ta ki babamın sesiyle kendime geldiğimi hissedene kadar.

"*Irina*, beni duyabiliyor musun?"

Çığlık atmak ve ona keşke yapmasaydım, bu her neyse onunla yüzleşmektense ölmeyi tercih ederdim demek istedim ama hiçbir şey çıkmadı.

"Özür dilerim." Babamın yüz ifadesi pişmanlıkla bana bakarken suçluluk duygusuna dönüştü. "Seni vuranın o olduğunu sanıyordum."

Ondan uzaklaştım ve önümdeki beyaz duvara baktım. Buranın eski yatak odam olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Rusya'daydım.

"O öldü mü? Hepsi öldü mü?" Nefesimi tuttum, cevabını beklerken kalbim küt küt atıyordu.

Bir. *Nefes al*. İki. *Nefes al*. Üç. *Nefes al*.

"Bilmiyorum."

Gözümden tek bir damla yaş süzüldü. "Her zaman evim diyebileceğim b i r yer bulamayacağımı düşünmüştüm ve bana evim olduğunu hissettiren tek kişiyi benden aldın." Bana yaptıklarından sonra o n u n gözlerinin içine bakamadım. Luca, *bana*.

"Her şeyde senin yanında oldum *baba*, annem hayattayken yaşadığım tecritten sonra bile." Eğer kırılacak ve daha da parçalanacak bir parçam olsaydı

bu anda oldu. Babamı seviyordum ama bu artık yeterli değildi.
"Ama bunun için seni affedemem."

"*Irina*." Rus aksanı güçlü ve duygu doluydu.

"Lütfen, gidin."

Birkaç vuruşluk sessizlikten sonra, kapının yumuşak tıkırtısı tek tesellim oldu.

Yastığımın yumuşak kumaşına ağladım, kalp ağrısı ruhumun derinliklerine kadar ulaştı ve beni içten dışa doğru ezdi.

Aurora'ya, Nicolai'ye, Roman'a kötü bir şey olursa. .
Luca. Tanrım, kendimi affetmezdim.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim, bir hiçlik boşluğunda var olmuşum.

Zaman kaybetmişim ama sanki hiç geçmemiş gibi hissediyordum, sonsuza dek iz bırakacak bir anıyı yeniden yaşıyordum.

Gözlerimi sıkıca kapatmam Luca'nın vurulduğu sahneden kurtulmamı sağlamadı. Sadece daha da canlandı ve zihnimin kırık parçalarına yerleşti.

Sanki uçuruma sürükleniyormuşum gibi hissediyordum ve eğer bu ölümse, beklediğimden çok daha az rahatlatıcıydı.

Bir başka silah sesinin yankılanan sesi kulaklarımda yankılanırken göğsümdeki ağrı şiddetlendi ve ardından gürültülü bir gümbürtü yere çarptı.

Luca bana baktı. Karamel gözleri öylesine pişmanlıkla doluydu ki, bu bakışın beni sonsuza dek nasıl derinden etkileyeceğini bilip bilmediğini merak ettim.

Yanımda düşmüştü, ellerimiz sadece birkaç santim ayrıydı ve onu hissetmek, kurtarmak için hiçbir şey yapamadım.

"*Irina*," diye fısıldadı ve onu ilk kez ağlarken gördüm.

Dilim ağzımın köküne yapışmış, konuşmamı yasaklıyordu.

"Seni seviyorum." Sözləri yumuşak bir okşayışla bana doğru sürüklendi ve tüm iç çekişlerimi sona erdirdi.

Bir hışımla yataktan fırladım, derim kayganlaşmıştı. terle.

Luca beni seviyordu ve buna karşılık verememek beni öldürüyordu.

Bilmesi gerekiyordu, değil mi? Kalbimi ve ruhumu kendisi için ele geçirmeyi başardığını bilmeliydi. O hayatıma girmeden önce kim olduğumu düşünemediğimi.

Dizlerimi göğsüme çekerek biraz daha ağladım. Bu duygu, göğsümde yıllardır taşıdığım boşluktan çok daha kötüydü. Ve bunu durdurabilecek tek kişi de gitmişti.

O gün Roman'ın evinde öldüm ve şu anda yaşadığım şey acımasız bir kabustu.

Düşüncelerim beni rahatsız ediyor, gerçek ve kurgu arasındaki muhakememi bulanıklaştırıyordu.

"Seni seviyorum." Yatakta ileri geri sallandım, zihnimi en mutlu anılarıma geri dönmeye zorlarken yüzüm buruştu. Luca'ya geri döndüm. "Seni seviyorum."

BÖLÜM 35

LUcA

I Rus sokaklarında arabayla dolaşmak ve *Pakhan*'ın nerede yaşadığını bulmak kolaydı - bu kimse için bir sır değildi -Ancak mülkün içinden geçmek zor olacaktır.

Nico beni gideceğimiz yere doğru yönlendirirken aklım Irina'ya gitti. Bir an için bu işin çıkmaza girip girmeyeceğini ve onun gitmediğine inanarak kendimi kandırıp kandırmadığımı merak ettim.

Dur.

Göğsümdeki sızı ağırlaşıyor, ancak onu tekrar gördüğümde dinecek olan tarifsiz bir duyguyla üzerime çöküyordu.

"Ne olursa olsun, ben senin yanındayım," dedi Nico, beni kötüleşen düşüncelerden uzaklaştırarak. Kahverengi gözlerinde titreşen anlayışla bana baktı ve şimdiye kadar Irina'ya ne kadar benzediğini fark etmemiştim.

"Sadece tek bir şey olacak." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Kızımı alacağım ve ait olduğu yere geri getireceğim."

Benimle birlikte.

Pencereden dışarı bakarken iç çekişi duyulabiliyordu.

"Tamam, Luca."

"Sen de bana inanmıyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yoktu."

"Önemli değil." Sesi keskindi, sanki herkese sunduğu kontrollü bariyer parça parça yıkılıyormuş gibiydi.

Roman onu getirdiğinde çok gençti ve bazen onu artık bir çocuk olarak görmemek zor oluyordu

"Önemi var." Kendini her zaman soğukkanlı olmaya şartlamıştı ve bu maskaralığı ancak kırılmadan önce bir yere kadar sürdürebilirdi. "Kızgın olmaya hakkın var."

"Öfke, benden istediği ilk seferde Irina'yla birlikte gittiğim ve saldırıyı önlediğim anlamına gelir. Öfke, senin ve onun vurulmasını engellediğim anlamına gelirdi. *Kızgınlık*, durdurabileceğim anlamına gelirdi. ."

"Neyi durdurayım, Nico?"

Başını arkaya yasladı ve pencereden dışarı baktı. "Hiçbir şey yok. Buradan sola dön."

Sonrasında sohbet azaldı ve benim de sinirlerim devam edemeyecek kadar gerilmişti.

Gereksiz bir süre boş bir yolda ilerledikten sonra, yolun sonunda büyük bir metal kapı ile karşılaştık.

İkisi her iki tarafta olmak üzere, savaş kıyafetleri giymiş dört adam nöbet tutuyordu.

Nicolai gözlüklerini orta parmağıyla yukarı iterek, "Kapıların ötesini bile göremiyorsun," dedi. "Burası ne kadar büyük bir yer?"

"Sanırım öğreneceğiz." Kapıyı açtım ve arabadan indim.

Nico peşimden geldi, sarı saçları güneşe çarpıyordu. "Belki de bu kadar kapsamlı bir güvenliğimiz olsaydı, bizi pusuya düşüremezlerdi."

"Az önce şaka mı yaptın?"

Omuz silkti ve çakıllı yolda yürümeye başladı.

Durum korkunçtu ama yine de onun pek de eğlenceli olmayan yorumu karşısında bir sırıtış belirdi. Başımı salladım ve onun yanında yürüdüm.

Muhafızlar tüfeklerini bize doğrulttuğunda daha kapıya varmamıştık bile. "*Dostatochno blizko*," dedi biri. Yapıları aynı olduğu için birbirlerinden ayırt etmek zordu.

"Ivan Morozov'u görmeye geldim." Onunla kolayca Rusça konuşabilirdim, ama dil bilgimden habersiz olsalardı, bunu bir avantaj olarak kullanabilirdim.

Bir diğeri "Kim soruyor?" diye sormadan önce kendi aralarında güleştiler. Aksanı, daha fazla zaman kaybettirdikleri için onları parçalara ayırma isteğim kadar kalındı.

"Onun oğlu." Bakışlarım Nico'ya kaydı, itirafı karşısında şok olmuşum. "Ivan'a Nicolai'nin onu görmek için burada olduğunu söyle."

Hava bir demlenme yoğunluğuyla duruldu, gerginlik onun sözlerinin ağırlığı altında inceldi.

Muhafızların gülümsemeleri bile soldu.

İçlerinden biri bizden tarafa döndü ve başlığıyla sessizce konuştu. Bir süre sonra hepsi tekrar yerlerini aldılar ve önlerine bakmaya başladılar.

Nicolai ve ben birbirimize baktık, bu tuhaflık karşısında kafamız karışmıştı.

Uzaktan bir motor sesi duyuluyor, yaklaştıkça artıyor ve karşı taraftan bir araba kapılara yaklaşıyordu.

Bir saniye sonra Ivan Morozov araçtan indi. Onunla en son karşılaştığımda, bana bir kurşun sıkmadan önce ona bir bakış bile atmamıştım.

Yüzü keskin ama kenarları pürüzlüydü, sanki zamanında kimsenin görmemesi gereken şeyler görmüş gibiydi. Bize doğru ilerlediğinde, kapılar o n u n lehine açıldı ve geçmesine izin verdi.

Ivan güneş gözlüklerini çıkardı, mavi gözleri Nicolai'ye dikilmeden önce bir anlığına bana dikildi.

İçimden bir koruma duygusu geçti ve hafifçe önüne geçip başımı eğerek meydan okudum.

Nico'nun benimle gelmesini kabul edebilirdim ama babası bile olsa gardımı indirecek kadar aptal değildim.

Ivan dikkatini tekrar bana çevirdi, ağzı yukarı doğru açıldı. "Seni vurdum," dedi sanki *bu* çok normal bir şeymiş gibi.

"Hâlâ ayakta olduğumu düşünürsek ne kadar kötü bir nişan almışım." Kurşunun bana isabet ettiği göğsümü okşadım. "Bu arada çok daha iyiyim. Sorduğun için teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla.

"Bu gecikmenizi açıklıyor."

Donup kalmıştım, medeni tavrı karşısında kafam karışmıştı. Bu, kızını vurduğumu düşünen adamla aynıydı.

Gözlerim ona dikildi. "Neden burada olduğumu biliyor musun?" "Alexei." Ivan bakışlarımı yakaladı. "Onu Irina'ya götür. oda."

Dünyam altüst oldu ve birden odaklanabildiğim tek şey bu oldu. Aramızda sessizlik uzanıyordu ama kulaklarım bilme ihtiyacıyla çınlıyordu. Her şeyin kafamda olmadığını ve *onun* hayatta olduğunu bilmek istiyordum.

Kalbim göğüs kafesime çarptı ve kendimi çaresizlikle tutuştum. Belki de bir tuzağa doğru yürüyordum ama umurumda değil gibiydi.

O andan itibaren her şey bulanıklaştı; Ivan'a yaptığım uyarı, Nico'ya yaptığım ikaz ve Irina'nın b ü y ü d ü ğ ü yere giden yol.

Gardiyan beyaz bir kapının yanında durana kadar sanki bilincim dönüyor, devriliyor gibi hissediyordum.

Avuçlarımı kapıya dayayarak başımı omuzlarımın arasına aldım ve nefes aldım.

Kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Kapıyı açtım ve odanın içine süzüldüm, hava son birkaç gündür taşıdığım aynı kederle doluydu

haftalar.

Alçak ışıklı odada, beni dizlerimin üstüne çöktürebilen, parmağının ucunda sımsıkı saran ve onun bir parçası haline gelmemi sağlayan tek kadının şeklini seçebiliyordum.

Yaşıyordu.

Yattığı yatağa yaklaştığımda göğsüm sıkışmıştı ve o anda yıkılmamak için her şeyimi ortaya koymam gerekti.

Battaniyeyi kaldırdım ve arkasına geçtim, onu uyandırmamaya dikkat ettim ama şimdiye kadar yaşama sebebimden mahrum bırakılmışken bu çok zordu.

Kolumu beline dolayarak onu kendime çektim ve boynunun kıvrımlarına doğru eğilerek kehribar kokusunun beni kucaklamasına izin verdim.

Irina'nın vücudu benimkiyle bütünleşirken gözlerimden çaresizce bir damla yaş süzüldü. Sonunda tekrar nefes alabildim.

O benim evimdi.

Bana karşı titrediğini hissedene kadar uyanık olduğunu fark etmemiştim.

"Luca." Hıçkırıklara boğuldu ve adımı söylerkenki kırık dökük hali bana varlığını sorgulamadığını ama bundan rahatsız olduğunu söyledi.

"Buradayım, tatlım." Onu çevirdim ve bakışlarım onunkileri yakaladığında, hiç şüphesiz işimin tamamen bittiğini anladım. "Ben buradayım."

"Gerçekten buradasın," diye fısıldadı uzanıp parmaklarıyla çenemde gezinirken, dudaklarını keder kaplamıştı. "Özür dilerim." Ses tonundaki acı, avucuyla birlikte tenimden aşağı kayarak göğsüme, vurulduğum yere indi. "Her şey için **çok** üzgünüm."

Irina'yı perişan halde görmek içimi parçaladı ve nedense özrü içime sinmedi. O her zaman kendi gibi davranırdı ve ben onun bu yönünü severdim.

Gömleğinin düğmelerine uzandım ve her birini çözerken bakışlarını üzerimde tuttum. Gömleği ayırıp çıplak göğsünü ortaya çıkarırken beni durdurmadı.

Göğsünün üzerinde uzun bir yara izi vardı. Ölümün onu neredeyse benden almasının sonucuydu.

Elimi üzerine koydum, kalbi avucuma çarpıyordu. "Artık iyiyim, Irina." Gözlerini aradım, o iyi olduğu sürece benim de iyi olduğumu anlamasını diledim.

Aniden ayağa kalktı ve oturana kadar geri çekilmeme neden oldu. "Bunların hiçbirisi doğru değil. O gece malikânenin saldırıya uğraması benim suçum." Mavi gözleri kendinden nefret ederek karardı ve ben de onu söndürmekten başka bir şey istemedim.

"Bilemezdin." Elini elime aldım ve nazikçe sıktım. "Ayrıca, ben de masum değilim." Sonunun kötü olacağını bildiğim için onu kendime saklamıştım.

"Önemli değil." Alay etti, suçu üstlenmekte acımasızdı. "En başta sevdiğim herkesin hayatını tehlikeye attığım için ben de babam kadar suçluyum."

"Herkes güvende," dedim yavaşça. "Roman, Aurora, bebek. . mükemmeller."

Avuçlarının topuklarını alnına bastırırken bir sızlanma duydu. "Bunların hiçbirini asla kabul etmemeliydim. *Gerçek* bir aileye olan ihtiyacım gözümü o kadar kör etmişti ki bunun sonuçlarını düşünemedim."

Ne söylersem söyleyeyim, beni duymuyordu, suçluluk duygusundan kaynaklanan kendi şeytanlarıyla savaşıyordu.

"Bana bak." Bileklerini tuttum ve yüzünden uzaklaştırdım. O kadar küçük ve savunmasız görünüyordu ki göğsümde keskin bir sızı hissettim. "Bana sahipsin. *Ben* senin ailenim." *A r a m ı z d a k i* boşluğu kapatırken dizlerimiz birbirine değdi. "Ve seni seviyorum."

Gözlerini kapatırken gözyaşları yanaklarını çerçeveledi ve tekrar açtığında yüzünde sulu bir gülümseme belirdi. "Ben de seni seviyorum."

İtirafı havada asılı kaldı ve onları geri alacağından korkarak nefesimi tuttum.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, her hece doğrudan kalbime çarpıyordu. "Tüm kırık ve yaralı parçalarımınla seviyorum. Göğsümdeki boşluğun beni tüketmesine engel oldun."

Elimi boğazına dolayarak başını geriye yatırdım ve beni diri diri yakacak bir yoğunlukla bakışlarını tuttum. "Beni bir bütün haline getirmişken nasıl kırılabilirsin?" Dudaklarımı onunkilere bastırdım, her şeyimi o tek öpücüğe döktüm.

BÖLÜM 36

IRINA

Luca benim içindi. Benim insanım. Ve onu sevdim. Yıkıcı bir şekilde.

Kendimin bazı yönlerini çok uzun süre dünyaya saklamıştım ama onun benim için ne ifade ettiğini saklamayacaktım. Onsuz hayatımın en kötü birkaç haftasını geçirmişken, her ne kadar bilincim yerinde olmasa da.

Ne bulacağını bilmemesine rağmen benim için Rusya'ya gelmiş, bir şekilde kurşun yarasından kurtulduğuma inanmayı seçmişti. Şimdi ona, onun için ne kadar ileri gidebileceğimi gösterme zamanıydı.

Çocukluğumun geçtiği evin koridorunda yürürken Luca elimi sıktı.

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi her şey aynı görünüyordu.

Ona baktım, midemde kelebekler uçuşurken güzelliğini içime çektim. Onu asla unutamayacaktım.

"İyi misin tatlım?" diye sordu, bakışlarımı tutarken karamel gözleri sıcaklıkla doluydu.

Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Zaten öyleyim."

Onunla birlikte olmak doğru geliyordu ve kendimi başka türlü ikna etmeye çalıştığıma inanamıyordum. Göğsümde sadece o yakınımdayken var olan bir hafiflik vardı.

Yaşam alanına ulaşana kadar boğuk sesleri takip ettim, nefesim boğazımda düğümlendi.

"Nico?" Kardeşim ve babamın sohbet ederkenki görüntüsüne inanamıyordum.

Onun burada ne işi vardı?

Ayağa kalktı, sanki onu sersemletmişim gibi ağzı bir karış açık kaldı. "Irina."

Odayı geçtim ve neredeyse ona doğru hamle yapacaktım ki yarı yolda durdum.

Tereddütümü gördü ve bileğimden tutup beni göğsüne çekerek şaşırttı. Kollarıyla beni sıkıca sardı. "Hayatta olduğun için çok mutluyum."

"Ben de," diye fısıldadım, gömleğine sarıldım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Onu tanımamak en büyük pişmanlıklarımından biri olurdu.

Geri çekildim ve Nico'nun kahverengi gözlerini yakalamadan önce babama baktım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Daha önce haklıydın." Omuz silkti ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Kaderimden kaçamıyorum."

Düşündüğüm şeyi yapmayı planlamadığını umarak ona göz kırptım.

"Rusya'da kalmaya karar verdim."

Panik boğazımda düğümlendi ve başından beri planımız buyken bu ani duygu yersiz geldi.

"Senin bununla bir ilgin var mı?" Bakışlarımı babama dikerek sordum.

Daha önce de yanılmıştım. Nicolai kaderinden kaçabilirdi; onu değiştirebilirdi. Bir sonraki *Pakhan* olmak istemiyorsa, hayır diyebilirdi. Benim de seçeneklerim olduğunu anlamam için göğsümden vurulmam yetmişti.

"Evet, çünkü daha önceki çabalarımnda **çok** başarılı olmuştum." Babamın ses tonuna alaycılık karışmıştı, ama altta yatan çelik, bana tam olarak kiminle uğraştığımı hatırlatarak zirveye çıktı.

Ivan Morozov'dan herkes korkuyordu ve bunun başkalarını düşünmeden canının istediğini yapan acımasız bir lider olmasından başka bir nedeni yoktu.

Yine de bana sesini yükseltmek şöyle dursun, gazabına uğramama asla izin vermedi.

Oturduğu yerden kalktı, ellerini arkasına koyarak benimle aynı tonda mavi gözlerle bana baktı. "Bunu istiyor, Irina."

Luca kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Roman bundan hoşlanmayacak," diye araya girdi.

"Onunla ben ilgilenirim," diye cevap verdi Nico, yüz ifadesi sıkıntıyla çizilmişti.

Luca burun kemiğini sıktı. "Ondan bunun sonunu asla duyamayacağım," diye mırıldandı kendi kendine.

Kolunu yatıştırıcı bir şekilde okşadım. Roman öğrendiğinde, birbirlerini boğazlayacaklarından hiç şüphem yok.

"Bu yolda ilerlemek istesen de istemesen de ben burada olacağım, Nico." Ona küçük bir gülümseme vererek benimle kalacağına dair güvence verdim.

Bana bir gülümsemeyle karşılık verirken gamzeleri belirdi ve tüm bu kaos çözüldükten sonra iyi olacağımızı biliyordum.

"Viktor nerede?" Babamla burun buruna gelmiştim, sadece onun adı bile içimi öfkeyle dolduruyordu. "Eğer kardeşim burada kalıyorsa, ölmesini istiyorum."

Onu buralarda görmemiştim ama babama kışını kurtaracak bir hikâye anlattığından hiç şüphem yoktu.

"Bunu bana o yaptı." Yüzümdeki yara izini işaret ettim, öfkem kabarıyordu. "Nicolai'ye işkence etti ve beni vuran oydu." Benden ne kadar çok şey aldığını düşündüğümde gözyaşlarım serbest kalmakla tehdit etti. "Hepsi de asla hak etmediği bir unvan yüzünden."

Babam öne doğru eğildi ve yüzümü avuçladı, sanki acımı hissetmiş gibi gözlerinde acı parlıyordu. "Ve bunu bir daha asla yapmayacak. Hatta kimse yapmayacak." Yanağımdan düşen bir damla yaşı başparmağıyla sildi. "O da Moskva'da bir yerlerde yüzüyor."

Ne? "O öldü mü?"

"Sana yaptıklarından sonra yaşamasına izin vereceğimi mi sandın?" diye sordu alnında öfke çizgileriyle.

Nabzım hızlandı, boynumdan aşağı soğuk terler aktı. "Bunu nasıl anladın?"

"Kurşun göğsünüzden çıkarıldıktan sonra onu görmek istedim."

Farkına vardım. Mermi Viktor'a aitti, yani benim silahımla aynı sembolü taşıyordu.

O kadar dikkatsiz miydi, intikam duygusu gözünü kör etmişti de kendisine tuzak kurduğunu fark etmemiş miydi, yoksa babamın sadakatini asla sorgulamayacağını mı düşünmüştü?

"Ölüm için yalvarana kadar acısını çekmekte acele etmedim," diye devam etti babam, kaşlarının arasında bir kırılganlık oluşmuştu. "Yeğenim olarak ona körü körüne güvenmişim ama güvenmemeliydim."

"İlk başta, Bratva'daki belirli kişilere oyulmuş mermiler vermenin oldukça aptalca olduğunu düşünmüştüm, ama düzeltiyorum," Luca her zamanki gibi fikrini söyledi ve tavrının değişmesinden babamı rahatsız ettiğini anlayabiliyordum.

"Bu orospu çocuğu neden bahsediyor, Irina?" "Yok bir şey, *baba*." Ona kesinlikle söylemeyecektim.

ne zaman yanımdaki hayvan

ve herkesten önce benim kim olduğumu anlamıştı. "Beni yanlışlıkla vurduğun için burada mı özür diliyorsun?

sevgili kayınpederim?" Luca onu kızdırmaya devam etti, sesi kibir doluydu.

Benim Babamın yüz oldu Kırmızı, ve I biliyorduo oldu Ona saldırmama bir saniye kalmıştı ama olduğum yerde donup kalmıştım.

Kayınpederim.

Kalbim göğsümde çırpındı ve bayıldığımı hissettim. Luca benimle evlenmek mi istiyordu?

"Onun yerine seni kafandan vurmalıydım," diye tükürdü. "Ve bana öyle deme."

"Ne? Kayınpederin mi?" Sırtışı genişti ve o kadar Bulaşıcı, bunu düşünmeden edemedim. "Yine de kulağa hoş gelmiyor mu? Tıpkı kızınızın parmağına takacağım gibi."

Ben tepki vermeye fırsat bulamadan babam üzerine çullanmış, elini boğazına sarmıştı. "Seni öldürmezsem olmaz."

Luca karşı koymadan bir kahkaha attı. "Bunu zaten denemiştin."

Nicolai, tehdidini yerine getirmeden önce babamızı yakaladı ve yapabileceğini düşünmediğim bir güçle onu geri çekti.

Luca kalbimi neredeyse yerinden çıkaracak bir özlemle bakışlarını bana çevirdi. "Şaka yapmıyorum, tatlım. Seninle evleneceğim."

Bana sormuyordu; bana söylüyordu ve sahiplenici tarafı beni çıldırtıyordu. Sıcaklık yüzümü ısıttı ve ilk defa kelimeler kifayetsiz kaldı.

"Harika, istemeden yaptığın itirafla kızımı travmatize ettin. Konuşamıyor bile!"

"Hayır," diye nefes aldım, Luca'nın bakışlarını tutarak, tam olarak kimi ve neyi istediğimi bilerek. "O yapmadı." Yoğun bir duygu üzerine çökerken gözyaşlarım göz kapaklarıma yapıştı. "O beni kurtardı."

Dirseğimi sıkıca kavrayıp dikkatimi çeken babam olmasaydı, gerçek beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi.

"Tek istediğim seni korumaktı," dedi, sesi mesafeliydi, neredeyse perili gibiydi. "Ama bu süreçte seni nasıl boğduğumu şimdi anlıyorum. Ben de seni bu dünyaya hiç bulaştırmamalıydım." Beni kendine çekti.

kollarını bana sararak göğsüne bastırdı. "Özür dilerim, *Printsessa*. Her şey için."

Ona karşı iç çektim, acımın ağırlığını bir kez olsun onun taşımasına izin verdim. Beni bildiği tek şekilde sevmiştii. Yaptıklarının bana nasıl zarar verdiğini göremeyecek kadar kör olsa da, bir parçam bunun için onu suçlayamazdı. Onu hâlâ seviyordum.

"Seni affediyorum," diye fısıldadım.

Sanki beni bırakmaya korkuyormuş gibi beni sıkıca kavradı ve başımın üzerinden Luca'ya hitaben konuştu. "O gece kızımı sevdiğini açıkça belli ettin ama onu bıraktığıma pişman edersen, uzuvlarını bizzat kesip köpeklerime yediririm."

"*Pakhan*'ın *kendi* elleriyle mi? Ne büyük bir onur," dedi Luca beni kot pantolonumun arka cebinden tutup kendine doğru çekerken. "Ayrıca, ona karşı hissettiklerim için aşk çok muğlak bir kelime."

Gözlerinin kenarları kırışarak bana gülümsedi ve ben her şeyimle ondan asla pişman olmayacağımı biliyordum.

Birkaç gün sonra Nicolai'yi çalışma odalarından birinde yalnız buldum. Pencerenin önünde durmuş, ön bahçeye serpiştirilmiş muhafızlara bakıyordu.

Kapıya yaslandım ve küçük kardeşime doğru yürümeden önce kapıyı tıklatarak kapattım.

"Nico."

Arkasını dönmedi, sadece varlığıma şaşırmamış gibi mırıldandı.

"Bana bakabilir misin?"

Ellerini arkasında kavuşturmuş, başını bana doğru eğmişti.

Kahverengi gözlerini aradım, içlerindeki ışık neredeyse kaybolmuştu. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bu mu?" Kaşlarını çatı.

"Neden Rusya'da kalıyorsun? Ve bana kaderinden kaçamayacağın gibi saçma bir bahane sunma."

Gergin havada sessizlik uzarken pencereden dışarı baktı.

"Mancini malikânesine saldırdığı gece babamla karşılaştım." O gece zihnimde yeniden canlanırken kulaklarım çınladı. "Ona yalvardım Irina, askerlerini durdurması için." Sesi karanlık bir ton taşıyordu, tonunda bir ısırik vardı. "Sayıca azdık ve ben kaybedemezdim. . . " Durdu ve boğazını temizledi. "O da kabul etti."

Sözleri duvarlarda yankılanırken oda ayaklarımın altında sallanıyordu. "Ne pahasına?" Kısık sesle sordum ama cevabı zaten biliyordum.

"*Pakhan* olarak onun yerini al."

"Hayır. . " Başımı salladım ve önünde durmak için hareket ettim. "Hayır, yapmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum." Yüzü çizilmişti, yorgunluk yüz hatlarını kaplamıştı. "Bunu istiyorum."

"İkimiz de bunun senin istediğin şey olmadığını biliyoruz." Ellerimi göğsümde birleştirdim, üzerine aldığı bu yükün ağırlığını hissediyordum. "Mutluluğunu feda etme."

"Ben sözümün eriyimdir, Irina. Hayatta kalacağım."

"Hayatta kalmak yaşamak demek değildir."

Sanki sözlerim bu konuşmanın ötesinde bir gerçekmiş gibi uzun bir süre bana baktı.

"Peki ya evdeki herkes?" İçimi bir kayıp duygusu kaplayarak sordum. O burada, ben İtalya'da olacaktım.

"Ziyaret edeceğim."

Sözleri keskin ve açıktı ama onu bundan daha iyi tanıyordum. Bunun onu içten içe öldürdüğünü biliyordum. O gece bizi kurtarmak için hayatından vazgeçmişti ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti.

"Babamızla konuşuyorum." Eğer o buna bir son vermezse, ben vereceğim. Nasıl olur da ikisi de bana yalan söyleyebilir?

Yüz mü?

"Yapamayacaksın!" Öfke yüz hatlarını gölgeledi, bakışlarının yoğunluğu gözlüklerinin altından belli oluyordu. "Ben ciddiym, Irina."

"*Neden* bu rolü almakta bu kadar ısrarcısın?"

"İstediğin bu değil miydi?" diye sordu kızgınlıkla. Bu kadar duygusuz davrandığı için ona bağırmak istedim. "Başından beri plan bu değil miydi?"

"Yanılmışım!" Vücudum hayal kırıklığından titriyordu çünkü bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordum.

"Bir karar verdim ve bunu değiştirmeyeceğim." "Nicolai. . .

" Sesim kesildi ve ben fırsat bulamadan

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan kollarını bana doladı ve dokunuşuyla bana iyi olacağına dair güven verdi. Her şey yanlış geliyordu. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Hayır, ama bana borçlu." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Babana kızma. Bu onunla benim aramda."

I izin ver dışarı a titrete Nefes al, hissetmek onun gömlek gözyaşlarımdan yanağımın altı nemlendi. "Bu bir veda değil."

"Asla."

Roman'ın neden herkesin Nico'ya karşı bir zaafı olduğunu söylediği anlaşıyordu.

Rusya'dan ayrılmak buruk bir tatlıydı.

Nicolai'yi dinlememiştim ve doğal olarak Luca beni çekene kadar babama patlamışım.

Tabii ki söyleyecek bir şeyi yoktu, kardeşimin güvende olacağına dair bana güvence veriyordu ama benim endişelendiğim bu değildi.

Tartışma Nicolai araya girene kadar tırmanmıştı, bana bakarken hayal kırıklığı alnını kırıştırıyordu.

Gerginliğin azalması birkaç gün daha sürmüştü ve ben yıkılmış ve teslim olmuşum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Rusya'daki son günümde babam beni rahat bırakmadı ve odama daldı, aramız düzelene kadar gitmeme izin vermedi. Ben yokken hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin Nico'ya zarar vermesine izin vermeyeceğine yemin etti. Ben de buna inanmayı seçtim çünkü hoşuma gitse de gitmese de bu konuda ona güvenebileceğimi biliyordum.

Ne de olsa Nicolai, Bratva'nın bir sonraki *Pakhan*'ı olacaktı.

Ve şimdi Luca ve ben İtalya'ya geri dönmüştük, ilk durağımız Mancini'lerin eviydi.

Roman bizim için kapıyı açmıştı, öldürücü bakışları Luca'nın üzerine yerleşti ve onu boynundan tutup bir odaya girmeye zorladı.

Sanırım Nico haberi onunla beklediğimden daha erken paylaştı.

Fuayeyi geçip koridorda yürürken oturma odasına ulaşmıştım.

Tüm bu olanlardan sonra buraya dönmüş olmanın verdiği bir tür melankoli vardı ve tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum.

Girişin yakınında durdum, en iyi arkadaşımı görmekten neredeyse korkuyordum. Onu son gördüğümde erken doğum yapmıştı.

"Yeğenimi gasp etmeyi bıraktın mı?" Enzo'nun sesi bana doğru yöneldi ve ben de köşeden bakarak onun kaşlarını çatmış bir Evangeline'den bebeği aldığını gördüm.

Kanepeye oturmadan önce, "Kibarca istesen ölmezsin," diye karşılık verdi.

"Olabilir."

Enzo her zamanki gibi sertti ve bunun tek bir anlamı olabilirdi, Sofia hâlâ rehabilitasyondaydı.

"Irina. . . "

Başımı sağa çevirdim, bakışlarım ağzı şokla açılmış Aurora'ya takılınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ona doğru koşarken dudaklarımdan bir inilti döküldü, ona sıkıca sarılırken tarçın kokusu beni tüm kalp ağrısından kurtardı.

"Bana haber vermeden gitmişsin," diye fısıldadı boynuma doğru, sesi çatlıyordu.

Onun suçlaması karşısında kafası karıştı.

Tabii o gece bana gerçekte ne olduğunu kimse ona anlatmadıysa. Anlatmamışlarsa mantıklı. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve kendi kendime gülümsedim. İstedğim son şey onu zaten olduğundan daha fazla strese sokmaktı.

"Bunu bir daha asla yapmayacağım." Geri çekildim ve yeşil gözlerini yakaladım. "Özür dilerim."

"Güzel çünkü Aro'yla tanışmanı gerçekten istiyorum." Elimi tutup bizi odanın içine götürürken yarı ağlıyor, yarı gülüyordu.

"Tanrım, Irina." Eva sanki yokluğum onu sarsmış gibi bana sarıldı. "Hayatta olduğun için çok mutluyum," dedi sadece kulaklarıma.

"Kardeşin sağ olsun," diye cevap verdim. O kurşun canımı almış olsa bile, Luca'nın yanında kendimi ondan önce hiç hissetmediğim kadar canlı hissediyordum.

Benden uzaklaştı; yüz ifadesi hak etmediğim bir sempatiyle doluydu.

"Gördüğüm kadarıyla bir kez daha ölümden kurtulmuş," dedi Enzo biraz da eğlenerek.

Roman, Luca'nın yedeğinde bana doğru yürümeye başlamadan önce, kardeşinin sözlerinin ardındaki anlamı çözmemesini umarak endişeyle Aurora'ya baktım. Roman bana ulaşmadan önce, "Dramatik olma, Enzo," diye azarladı. Öne doğru eğildi ve başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Evine hoş geldin, Irina."

Anlık bir şefkat göğsümü doldurdu. Başından beri bir ailenin sevgisini arıyordum, oysa bu sevgi zaten etrafımı sarmıştı ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Ve çocuğumun yanında ölümden bahsetme." Roman küçük Aro'yu kollarının arasına aldı ve daha önce sadece bir kişiye gösterdiği bağlılıkla ona baktı. Karısına.

"Senin sıran değil, kocacığım." Aurora içeri girdi ve oğullarını onun kucağından aldı ve sesi birkaç oktav yükselerek, "İrina Teyze ile tanışmaya hazır mısın?" dedi.

Ufaklığı henüz kucağıma bile almamıştım ve ağlama isteğim had safhadaydı. *Neyim vardı benim böyle?*

Annesi onu bana verirken Aro derin bir uykudaydı. I Burnu bir düğme kadar sevimli olan ve yeni doğmuş bir bebeğin sahip olması gerekenden daha fazla saça sahip, siyah dalgalar başını kaplayan sevinç yumağına huşu içinde baktı.

Alnına bir öpücük kondurdum. "Çok güzelsin."

Luca dudakları kulağıma sıyrana kadar eğilmeden önce iri elleri kalçalarımaya yerleşti. "Seni çocuklarımanın annesi yapmak için sabırsızlanıyorum."

Midemde pırıltılar uçuşmaya başladı. "Önce şu yüzüğe ne dersin?" Alay ettim.

37. BÖLÜM

IRINA

TUykunun ağırlığı beni altına aldı, sırtıma bastırılan bedeninin sıcaklığı tenime sızıyordu.

Derinden gelen bir ses kulağıma tatlı vaatler fısıldıyor ve beni uykulu halimden çekip çıkarıyordu.

Kolu gövdeyi sararak beni daha da içine çektiğinde -eğer bu mümkünse- yüzüme yayılan sırtıya engel olamadım.

"Burada nefes almakta zorlanıyorum, seni kaba herif."

Luca'nın sert kıkırdaması omurgam boyunca kayarken, beni sanki hiçbir şey değilmişim gibi hareket ettirdi ve dizlerim kalçalarının iki yanında olacak şekilde üzerine oturttu. "Özür dilerim, tatlım."

Ellerimi göğsüne koyarak dengemi sağladı ve içime bir coşku yayıldı.

Göğsündeki kurşun yarasına baktım, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Bir parmağımla yüzeyde gezindikten sonra dudaklarımı bastırdım ve kendimi görünen her bir yara izini öperken buldum.

Luca beni saçlarımdan yakaladı -keşfimi durdurdu- ve yüzümü kendisine yaklaştırdı. Bakışları beni ateşe verebilecek bir yoğunlukla yüzümü delip geçti. "Ne yapıyorsun?"

"Güzelliğini takdir etmek." Alnı bu kavram karşısında dehşete düşmüş gibi şaşkınlıkla kırışırken gülümsemem genişledi.

Bizi ters çevirdi, böylece artık onun altındaydım ve içimden bir kıkırtı kaçtı. Derin viski gözleri beni esir aldı, göz bebekleri büyüdü ve beni karanlığında tüketti.

"Sanırım bu benim işim," dedi ve gözümün üstündeki yara izini öptükten sonra şakacı bir şekilde çeneme, ağzıma ve burnuma öpücükler kondurarak kahkahalarımın artmasına neden oldu.

Mutluluk. O benim mutluluğumdu.

Luca'nın kollarında uyanmak en sevdiğim şeylerden biriydi. Güne başlamanın en iyi yoluydu, endişelerimi daha ortaya çıkmaya fırsat bulamadan hafifletiyordu.

Bu yüzden, bu sabah ikinci kez uyandığımda, onun bedeninin sıcaklığı beni sarmadan uyandığımda, hayal kırıklığı içinde iç çektim.

Dik oturdum, saati kontrol etmek için telefonuma uzandım ve donup kaldım.

İstesem de pırıl pırıl parlayan elması gözden kaçırıamazdım.

O yapmadı. .

Elimi yüzüme götürdüğümde -yüzük parmağımı yabancı bir nesneymiş gibi incelerken- kapı açıldı.

Luca'nın hararetli bakışlarını yakaladığımda kalbim göğsümde çılgınca çarptı, karamel gözleri elime düştüğünde memnuniyetle karardı.

"Bu da ne böyle?" Elim havaya kaldırırken ona ters ters bakarak sordum.

Odaya rahatça girdi ve deri ceketini çıkararak altına giydiği beyaz tişörtü ortaya çıkardı, kumaş kaslarını nefis bir şekilde sarıyordu.

Onu gördüğümde kararlılığımın azaldığını hissettim. *Lanet olsun ona.* Ben zayıf, zayıf bir kadındım.

"Babana parmağına yüzük takacağımı söylediğimde ciddiyydim."

"Genelde tek dizinin üzerine çöküp önemli bir soru sorarsın, değil mi?" Alay ettim, hareketlerine hiç şaşırmadığım halde neden sinirlendiğimi anlamamıştım. "Ya da ne bileyim, belki önce beni uyandırırısın?"

Vahşi kıkırdama cüretini gösterdi, sesi tenimde dalgalandı. "Sonuç aynı olurdu."

"Evet diyeceğimi düşünmen büyük cesaret." Bakışlarından geri adım atmadım, hatta yatağı benim tarafıma doğru yuvarladığında bile.

Beklediğim gibi oturmak yerine önümde yere diz çöktü. Kalçalarımın tuttu ve ayaklarım soğuk zemine değene kadar beni kendisine doğru çevirdi. "Ve şimdi başka bir seçeneğin yok."

Küstahça cevapları genelde sinirlerimi bozardı ama bana böyle şefkatle bakarken tek düşünebildiğim Luca Canaveri'yi istediğimden daha fazla hiçbir şey istemediğimdi.

"Benimle evlenmek istemediğini mi söylüyorsun, İrina?" Sorusu boğuk bir fısıltıyla çıkmıştı ve kalbimin tellerini çekiyordu.

Başının arkasını okşadım, kısa saç telleri parmak uçlarıma batıyordu. "Asla." Eğilerek alnımı onunkine bastırdım. "Ben seninim. Sadece senin oldum."

Ağzı tatlı bir gülümsemeye dönüştü, beni kucağına çekip anlamsızca öpmeden önce gördüğüm en geniş gülümsemeydi.

"Irina Canaveri," diye mırıldandı her öpücük arasında ve ben ona karşı tamamen eridim, ona aşık olma hissinin asla kaybolmasını istemedim.

EPILOGUE

IRINA

O *Ne Yıl Sonra.*

Buna asla alışamayacağım.

Bunun nedeni kalabalığın gürleyen sesi ya da damarlarımda pompalanan adrenalin değildi.

Luca kalabalığı kendi lehine coşturmak için bilerek kendisine vurulmasına izin veriyordu. Ama bu sefer çok ileri gitmişti.

İpi genişlettim ve ringin içinden kayarak geçtim, bakışlarım kanlı dişleriyle bana gülümseyen Luca'ya kaydı.

"Nişanlım!" diye seslendi, kana susamış bir halde gözleri parlıyordu.

Oh, Tanrı aşkına.

Ona ulaştım ve yüzünü kavradım, kesikleri değerlendirirken öfkem üzerime sıçradı. "Senin neyin var Luca Canaveri?"

Belime sarıldı, beni kendine çekti ve seyirciler sağır edici bir sesle patlamadan önce dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi.

"Başa çıkamayacağın hiçbir şey yok, Irina Canaveri," diye fısıldadı ağzıma.

Oh, o *iyiydi*.

"Sana ikiden fazla vurmalarına asla izin vermezsin." Alnındaki terli saç tellerini geriye doğru ittim.

Ayağa kalkıp üzerimde yükselirken, "Bir de diğer adamı görmelisin," diye düşündü. "Surat astığında çok sevimli oluyorsun, tatlım." Çenemin altını dürttü ve arkaya doğru işaret etti.

Sinirli bir şekilde onu takip ettim ama en azından son seferden beri soyunma odasında onu bekleyen rastgele kadınlar olmamıştı.

Kapıyı arkamızdan kapattığında, yaralarını temizlemek için ihtiyacım olan malzemeleri yerleştirdim.

Luca kendi başına nasıl yapacağını biliyordu ama ona kalsa yara bandını yapıştırır ve işi bitirirdi.

Bankta oturdu, havluyu bir kenara atmadan önce gövdesindeki teri sildi. "Kız kardeşim bir keresinde bana kimin baktığını sormuştu."

Hareketlerimi durdurdum ve ona bakmak için döndüm.

"Annem öldükten sonra ona bakan kişi hep ben oldum ve bir gece bana 'peki sana kim bakıyor Luca?' diye sordu."

Ses tonundaki gerginlik karşısında kalbim sıkıca sıkıştı. Annesine yakın olduğunu biliyordum ve o gidince kimsesi yokmuş gibi hissetti.

Ben kaşının üstündeki kesikle uğraşırken o devam etti. "Seninle tanışana kadar birinin içeri girmesine izin vermenin o kadar da kötü olmayacağını düşünmemiştim."

Elmacık kemiği üzerinde çalışırken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, sözlerinin tadını çıkarıyor ve onları anlıyordum.

Luca her zaman içten ve dıştan yaralarımı sarmak için yanımdaydı. Ve ben de hayatımın geri kalanını onun için aynı şeyi yaparak geçirecektim.

Müzedeki o ilk gece beni açık bir kitap gibi okumuştı. Bize benden önce o inanmıştı ve bu bizi neredeyse öldürüyor olsa da, her seferinde benim olacağı anlamına gelseydi her şeyi tekrar yapardım.

Eğildim ve son kesiğine yama yapmadan önce ağzının kenarına bir öpücük kondurdum.

Bitirdiğimde belimden tuttu ve beni kucağına çekti, kalın kalçası altımda esnedi.

Başımı eğdim, karamel gözlerine baktım ve ona daha çok aşık olduğumu hissettim.

Kalbimin kapalı alanında sadece ikimiz vardık, ne bir eksik ne bir fazla.

"Doğru düşünmüşsün." Sadece onun değil benim de kalbimin bulunduğu göğsünü öptüm ve ihtiyacım olan her şeyi ifade ettim. "Her yaşamda seninim, Luca. Hepinizi görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Enzo'nun evinden kahkaha sesleri yükseliyordu ve ben de bunun tadını çıkarıyordum.

Herkes kendi hayatıyla meşgul olduğu için aile toplantılarımızı kaçırmıştım.

Nicolai bile buradaydı. Her ne kadar her ziyaretinde daha da düşünceli olsa da, Bratva'nın onu daha da kötüleştirmedini umuyordum.

Pek olası değil.

Aurora oturma odasında bize katılarak, "Akşam yemeği birazdan hazır olur," dedi. Bu akşam yemek pişirmek konusunda ısrarcıydı, Gianna'nın ona yeni bir makarna tarifi öğrettiğini söyledi. "Enzo, git Sof'u getir. Aşağı inmesi neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum."

Aro annesini görünce ciyaktı ve ona doğru paytak paytak yürümeye başlamadan önce küçük ellerini çırpı. Roman onu dik tuttu ve yürüme çabasına gülümsedi.

Onların küçük ailesi kalbimi eritti. "Çok sert bakıyorsun."

Başımı sola çevirdim, müstakbel kocam kolçağa yaslanmış ve ateşli bakışlarıyla beni olduğum yerde sabitlemişti.

"En iyi arkadaşına mı?" Gözleri kararırken dudakımı ısırarak alay ettim. "Bilmiyorum, o biraz. . . "

Beni boğazımdan tutup çektiğinde, yüzüm ona sadece birkaç santim uzaktayken cümlem bir solukta sona erdi. "O da neydi tatlım?"

Herkesin önünde sergilediği bu davranış karşısında nabzım hızlandı. "Luca. . ."

"Yalnızca bana ait olduğunu hatırlatmam gerekirse seni burada işaretleyeceğim."

Ve seyircilerimize rağmen tehdidini yerine getirecektir.

Onun yersiz kıskançlığı karşısında yüzümde bir gülümseme belirdi. Onu kızdırmak neredeyse çok kolaydı.

Sol elimi ikimizin arasına koyarak bir yıl önce parmağıma taktığı yüzüğü gösterdim. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Söz konusu sen olduğunda, her zaman daha fazlasını isteyeceğim," diye mırıldandı dudaklarını dudaklarıma değdirerek. "Sen ruhuma kazınmış bir yara izisin, *piccola ribelle*, bu yüzden ölümde bile senin varlığını hissedeceğim."

Sözlerinin ardındaki anlam, boğazım duyguyla kalınlaşana kadar yumuşak bir okşayışla tenimden aşağı süzüldü.

Bana yaralarımın saklanacak ya da yük olacak bir şey olmadığını göstermişti. Onu her zaman güzel bulmuştum ve o da bana benimkilerin de güzel olduğunu kanıtlamıştı.

"Sana ne kadar çılgınca aşık olduğumu söylemiş miydim?"

Çenemin altını dürterken sırtışı günahkârcaydı. "Hatırlatmaktan zarar gelmez."

Brute.

"Seni seviyorum," dedim çenesini okşayarak. Dokunuşuma doğru eğildi, yüz ifadesi bu duyguya nasıl karşılık verdiğini gösteriyordu: "O kadar çok ki bazı günler nefes alamıyormuşum gibi geliyor."

"*Ya tebya lyublyu.*" Ve bu sefer, sadece dudaklarımı her şeyi tüketen bir öpücükle yakalayarak değil, aynı zamanda dilinden yuvarlanan Rusça ile bir sonraki nefesimi çaldı.

Onun karşısında eridim, kulak tırmalayan bir ılık duvarlarda yankılanana kadar neredeyse yalnız olmadığımızı unutuyordum.

Aniden gelen ses herkesle birlikte b i z i de ayağına kaldırdı.

Birbirimize bakarken kalbim hızla çarpıyordu, havada hâlâ soğuk bir beklenti vardı.

"Enzo. . . " diye nefes aldı Aurora, yüzü solgunlaşmıştı.

THANK YOU FOR READING!
WHAT'S NEXT?

Çalıntı Saniyeler'i okumaktan keyif aldıysanız, lütfen yorum bırakmayı düşünün!

Sırada Enzo'nun hikayesi var

ACKNOWLEDGMENTS

Aileme: Bu yolculukta beni desteklediğiniz ve benim kayam olduğunuz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu kadar ilerleyemezdim.

Arkadaşlarıma: Beni saatlerce aynı konu hakkında tekrar tekrar konuşurken dinlediğiniz ve sanki ilk defa duyuyormuş gibi heyecanlandığınız için teşekkür ederim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Editörüme: Gece yarısı mesajlarıma rağmen bana karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Dilbilgim hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Destekleyici okuyucularıma: Sizler olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Umarım kitabıma benim onu yazdığım kadar aşık olursunuz. Sonsuz teşekkürler.

ABOUT THE AUTHOR

Gheeti Nusrati yazarlık yolculuğuna 2022 yılında başladı. Güçlü bir okuma sevgisiyle, güçlü duygular uyandıran hikayeler yaratma tutkusunu keşfetti. Bu yolculuğa muhteşem okurlarının desteğiyle devam etmeyi umuyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.